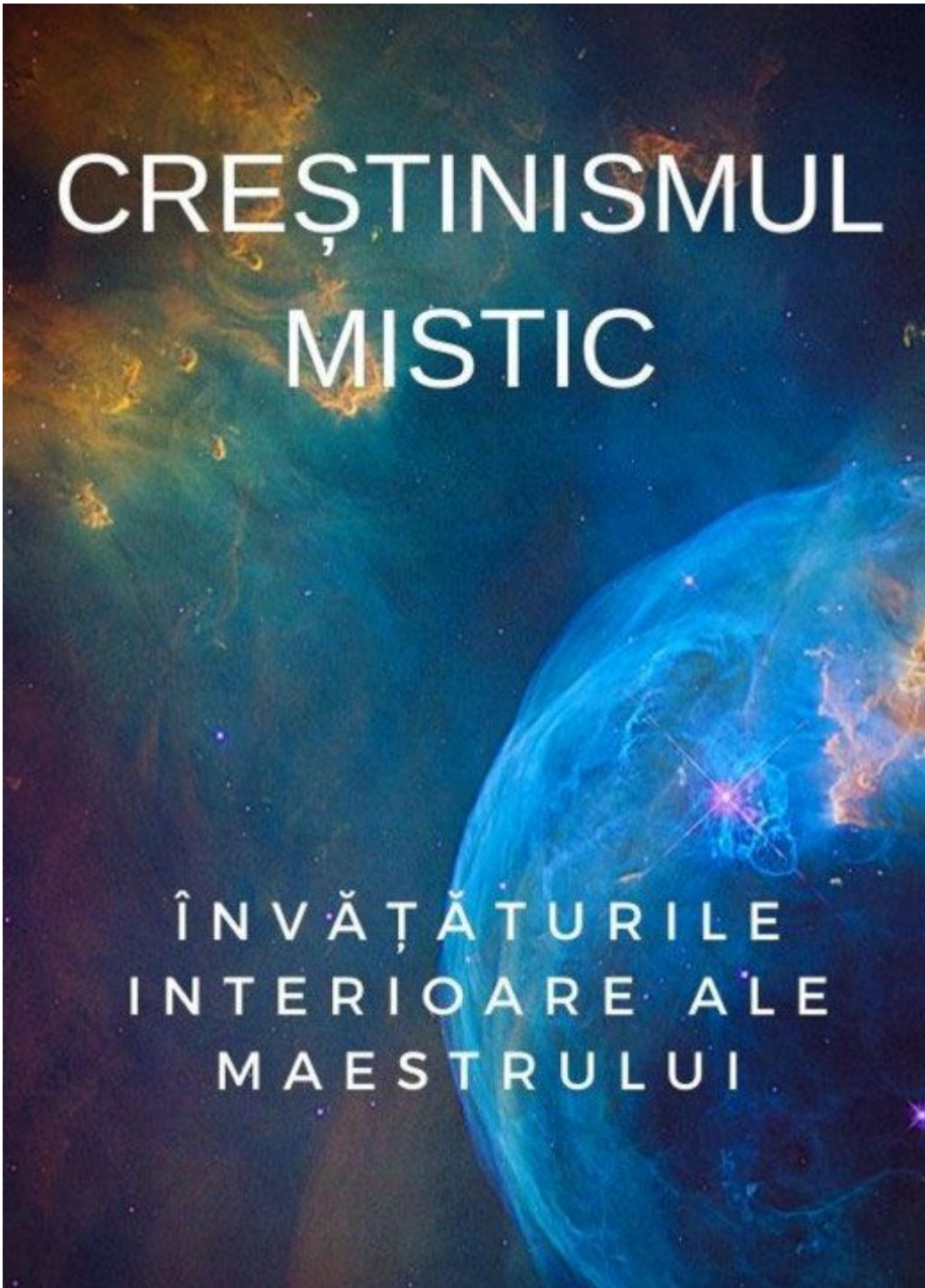
CREȘTINISMUL
MISTIC
ÎNVĂȚĂTURILE
INTERIOARE ALE
MAESTRULUI

YOGI RAMACHARAKA

CREŞTINISMUL MISTIC

ÎNVĂȚĂTURILE INTERIOARE ALE MAESTRULUI

Traducere Mireia Nopode

2022

Autor: Yogi Ramacharaka (alias William Walker Atkinson)

Autor al „Paisprezece prelegeri despre filozofia yoghină şi ocultism oriental”, „Hatha Yoga”, „Ştiința respirației”, „Curs avansat de Filozofie Yoghină”, „Raja Yoga”, „Vindecare psihică”, „Gnani Yogi”, etc.

Data lansării: 9 mai 2022

Colecția Metanoia 8

Copyright © 2022 by Mireia Nopode

Toate drepturile rezervate.

Nu este permisă reproducerea totală sau parțială a acestei lucrări, nici încorporarea ei într-un sistem informatic, nici transmiterea ei sub nicio formă sau prin orice mijloc (electronic, mecanic, fotocopiere, înregistrare sau altele) fără autorizarea prealabilă scrisă a proprietarilor. a dreptului de autor. Încălcarea acestor drepturi poate constitui o infracțiune împotriva proprietății intelectuale.

Spania

www.Metenaoia8.com

NOTIFICARE EDITORILOR

Prelegerile care compun acest volum au apărut inițial lunar, prima dintre acestea fiind publicată în octombrie 1907 şi a douăsprezecea în septembrie 1908. Aceste prelegeri au primit un răspuns cordial şi generos din partea publicului, iar volumul de față este publicat în răspuns.la cererea de lecții pe o bază permanentă şi de durată. Nu au existat modificări ale textului.

Editorii îşi au libertatea de a atrage atenția cititorilor asupra bogăției de informații condensate în spațiul fiecărei lecții.

Elevii ne-au spus că au considerat că este necesar să citească şi să studieze cu atenție fiecare lecție, pentru a absorbi informațiile variate conținute în paginile acesteia. Ei au declarat, de asemenea, că au considerat că este recomandabil să recitiți lecțiile de mai multe ori, lăsând un interval între lecturi şi că în fiecare lectură ar descoperi informații pe care le-au omis în cursul studiului anterior. Acest lucru ni s-a repetat de atâtea ori, încât ne simțim îndreptățiți să îl menționăm, pentru ca şi alții să beneficieze de aceeaşi curriculum.

După obiceiul său obişnuit, scriitorul acestui volum a refuzat să scrie o prefață la această carte, afirmând că lecțiile vor vorbi de la sine şi că cei cărora le sunt destinate vor primi mesajul conținut în aceasta fără nicio discuție preliminară.

SOCIETATEA DE PUBLICARE YOGI.

1 septembrie 1908.

PRIMA LECŢIE.

VENIREA MAESTRULUI

PREMERGĂTORUL.

Zvonuri ciudate au ajuns la urechile oamenilor din Ierusalim şi din ţara înconjurătoare. S-a raportat că un nou profet a apărut în Valea Iordanului de jos şi în deşertul Iudeii de nord, propovăduind doctrine uimitoare. Învăţăturile sale semănau cu cele ale profeţilor din vechime, iar strigătul său de „Pocăiţi-vă! Pocăiţi-vă! căci Împărăţia Cerurilor este aproape" a trezit amintiri ciudate despre vechii stăpâni ai rasei şi i-a făcut pe oamenii obişnuiţi să se uite cu uimire la fiecare altele, iar clasele conducătoare să se încrunte şi să pară serioase, când a fost menţionat numele noului profet.

Persoana pe care oamenii de rând o numeau profet şi pe care cei înalţi o numeau impostor, era cunoscută sub numele de Ioan Botezătorul şi locuia în deşert, departe.

a locurilor frecventate de oameni. Era îmbrăcat în veşmintele brute ale asceţilor rătăcitori, halatul său brut din piele de cămilă prins în jurul corpului cu o curea de piele

brută. Dieta lor era frugală şi elementară, constând din lăcuste comestibile din regiune, împreună cu miere sălbatică depozitată de albinele deşertului.

În aparență, Ioan, pe care oamenii îl numeau „Botezătorul”, era înalt, slăbănog şi aspru. Pielea ei era bronzată într-un maro închis din cauza vântului şi a soarelui care o băteau neauzit. Părul ei lung şi negru atârnă lejer în jurul umerilor ei şi se legăna ca coama unui leu când vorbea. Barba lui era aspră şi netunsă. Ochii lui străluceau ca cărbunii încinşi şi păreau să ardă chiar în sufletele ascultătorilor săi. Lui era chipul religiosului entuziast cu un Mesaj pentru lume.

Acest profet sălbatic era foarte energic, iar învățăturile sale erau exprimate în cele mai puternice cuvinte. Nu exista tact, politică sau persuasiune în mesajul său.

Şi-a aruncat şuruburile verbale direct asupra mulțimii sale, însăşi forța şi seriozitatea care emanau din el servind pentru a-şi încărca cuvintele cu o vibrație şi magnetism care s-au repezit prin mulțime ca o scânteie de electricitate, doborând oamenii din picioare şi făcând adevărul se ridică în ele, ca de o încărcare a unui exploziv puternic. El le-a spus că grânele spirituale urmau să fie strânse în hambare, în timp ce pleava trebuia consumată ca într-un cuptor aprins; ca toporul să fie pus la rădăcina pomilor care nu au dat roade bune. Într-adevăr, „Ziua Domnului”, promisă de mult de profeți, era la îndemână pentru ascultătorii şi urmaşii săi.

Ioan şi-a adunat curând următorii, oameni care s-au adunat la el din toată țara, inclusiv din Galileea. Urmaşii lui au

început să vorbească între ei, întrebându-se dacă acest om nu era într-adevăr Maestrul promis de mult timp, Mesia pe care tot Israelul îl aşteptase de secole. Această discuție care a ajuns la urechile profetului l-a făcut să răspundă la întrebare în discursurile sale, spunând:

„După mine vine unul mai puternic decât mine, căruia nu sunt vrednic să-i dezleg cureaua de pantofi; cel ce vine după mine este mai puternic decât mine”.

Şi astfel s-a făcut cunoscut, treptat, urmaşilor săi şi străinilor care asistau la adunările sale, că acest Ioan Botezătorul, deşi era un predicator puternic, nu era decât vestitorul unuia mult mai mare decât el, care trebuia să-l urmeze. că a fost înaintaşul Stăpânului, după imaginea orientală care l-a reprezentat pe înaintaşul marilor demnitari, alergând în fața carului stăpânului său, strigând cu voce tare tuturor oamenilor adunați pe drum, ca să facă loc marelui apropiat. omule, strigând continuu:

"Fă loc! Fă loc Domnului!"

Şi, în consecință, a existat un nou val de entuziasm în rândul urmaşilor lui Ioan, care s-a răspândit cu repeziciune în țara înconjurătoare, la această făgăduință a venirii Domnului, a Stăpânului, poate chiar a Mesia iudeilor. Şi mulți alții au venit la Ioan şi cu el aşteptau Venirea Stăpânului.

Acest Ioan Botezătorul s-a născut în munții Iudeii, cu aproape treizeci de ani înainte de a se arăta ca profet. Tatăl

său era din ordinul preoțesc, sau casta templului, care ajunsese la o vârstă înaintată şi care locuia cu bătrâna sa soție la pensie, departe de zgomotul şi confuzia lumii, aşteptând apropierea treptată a ceea ce va urma. toti.oamenii. Similar. Atunci le-a venit de la bătrâneţe un fiu, neaşteptat şi neaşteptat, care a venit ca semn de favoare deosebită de la Dumnezeu, un fiu, căruia i-au dat numele de Iohanan, care în limba ebraică înseamnă „Iehova este milostiv”.

Crescut în casa părintească, casa unui preot, Juan s-a saturat de toate Învățăturile Interioare rezervate pentru câțiva şi ascunse de mase. Secretele Cabalei, acel sistem de ocultism şi misticism ebraic în care marii preoți din Iudeea erau bine versați, i-au fost dezvăluite, iar tradiția oculta spune că a fost inițiat în cercul interior al misticilor evrei, compus numai din preoți. într-o oarecare măsură, şi copiii lor. Juan a devenit un ocultist şi un mistic. Când băiatul a ajuns la vârsta pubertății, a părăsit casa părinților săi şi a plecat în deşert, „privind spre Răsărit, de unde vine toată Lumina”.

Cu alte cuvinte, a devenit un ascet, trăind în deşert, la fel ca în India, chiar şi astăzi tinerii din clasa preoțească sau brahmană îşi părăsesc uneori casele, renunțând la viața lor luxoasă şi fug în junglă, unde rătăcesc pentru ani ca asceți, purtând o singură haină, subzistând din hrana cea mai elementară şi dezvoltându-şi conştiința spirituală.

Ioan a rămas retras până când a ajuns la vârsta de aproximativ treizeci de ani, când a ieşit din pustiu pentru a

predica „Venirea Domnului”, în ascultare de îndemnul Duhului.

Să vedem unde a fost şi ce a făcut în cei cincisprezece ani de viaţă în deşertul şi locurile ascunse ale Iudeii.

Tradiţiile esenienilor, păstrate printre ocultişti, afirmă că, în timp ce Ioan era ascet, el a absorbit învăţăturile acelei ciudate Frăţii Oculte cunoscute sub numele de Esenieni şi, după ce şi-a făcut ucenicia, a fost acceptat în ordin ca iniţiat şi şi-a atins-o. note superioare rezervate doar celor cu spiritualitate şi putere dezvoltate.

Se spune că, chiar şi în copilărie, a pretins şi şi-a dovedit dreptul de a fi pe deplin iniţiat în Tainele Ordinului şi se credea că a fost o reîncarnare a unuia dintre vechii profeţi evrei.

ESENIENII

Esenienii erau o veche Frăţie Ocultă ebraică, care existase cu multe sute de ani înainte de vremea lui Ioan. Ei îşi aveau sediul pe ţărmurile estice ale Mării Moarte, deşi influenţa lor se extindea în toată Palestina, iar fraţii lor asceţi se găseau în toate deşerturile. Cerinţele Ordinului erau foarte stricte, iar riturile şi ceremoniile sale erau de cel mai înalt grad mistic şi ocult.

Neofitului i sa cerut să finalizeze o ucenicie preliminară de un an înainte de a fi admis la recunoaşterea chiar parţială

ca membru şi frate. A fost nevoie de o ucenicie suplimentară de doi ani înainte de a fi admis ca membru cu drepturi depline şi a extins mâna dreaptă a bursei. A fost nevoie de timp suplimentar pentru avansarea ulterioară şi chiar şi timpul singur nu dădea dreptul membrului la anumite note înalte, cerinţele fiind ca cunoştinţele, puterea şi realizările reale să fie mai întâi manifestate. Ca în toate Ordinele Oculte adevărate, candidatul trebuie să-şi „proceseze propria mântuire", nici banii, nici influenţa nu au nicio greutate.

Supunerea absolută faţă de Regulile Ordinului; sărăcia absolută a bunurilor materiale; continenta sexuala absoluta: acestea erau conditiile de apartenenta ce trebuiau respectate atat de Neofit, cat si de Initiat, cat si de Maestrul de grad inalt. Dându-şi seama de acest lucru, ne putem imagina dezgustul pe care Ioan l-a inspirat de solicitările amoroase ale lui Salomee, care l-au făcut să-şi piardă viaţa mai degrabă decât să încalce jurămintele Ordinului său, aşa cum sunt portretizate atât de izbitor în spectacolele de teatru ale timpurilor moderne.

Una dintre ceremoniile esenienilor era cea a Botezului (la propriu, „cufundarea în apă") care era administrată Candidaţilor, cu solemnitatea şi riturile corespunzătoare. Semnificaţia mistică a ceremoniei, care este înţeleasă de toţi membrii Ordinelor Ascunse, chiar şi până în ziua de azi, a făcut parte din ritualul originat de esenieni, iar ritul în sine a fost o trăsătură distinctivă a Ordinului lor. Realizarea acestui rit de către Ioan Botezătorul, în slujirea sa, şi acceptarea lui ulterioară de către Biserica Creştină ca un ceremonial distinctiv, al cărui „stropire a copiilor" de astăzi este atât o amintire, cât şi un substitut, formează o legătură

clară de legătură între esenienii şi creştinismul modern şi imprimă cu fermitate pecetea misticismului şi ocultismului acestuia din urmă, atât de puțin pe cât poate dori să admită publicul larg în neînțelegerea ignorantă şi tendințele materialiste.

Esenienii credeau şi predau doctrina reîncarnării; Imanența lui Dumnezeu; şi multe alte Adevăruri Ascunse, ale căror urme apar constant în Învățăturile Creştine, aşa cum vom vedea pe măsură ce trecem prin aceste lecții.

Prin Înălțatul său Frate Ioan Botezătorul, Ordinul şi-a transmis învățătura Bisericii Creştine timpurii, grefându-se astfel permanent pe o nouă creştere religioasă, nou apărută pe scenă.

Şi ramurile transplantate sunt încă acolo!

Desigur, adevărata poveste a legăturii reale dintre esenieni şi creştinism se găseşte doar în tradițiile esenienilor şi a altor ordine mistice antice, dintre care multe nu au fost niciodată tipărite, dar au fost transmise de la profesor la elev. ani. secolele până astăzi, printre Fraternitățile Oculte. Dar pentru a-i arăta elevului că nu facem afirmații care nu pot fi dovedite prin dovezile disponibile, l-am trimite la orice lucrare standard de referință pe acest subiect. De exemplu, dacă vă referiți la articolul „Noua Enciclopedie Internațională” (Vol. VII, pagina 217) despre „Eseni”, veți citi următoarele cuvinte:

„Este o întrebare interesantă cât de mult datorează creştinismul esenismului.

S-ar părea că a existat loc de contact între Ioan Botezătorul şi acesta

Fraternitate. Timpul lui de pregătire a fost petrecut în deşertul de lângă

Marea Moartă; propovăduirea lui a dreptății față de Dumnezeu şi a dreptății față de

vecinul a fost de acord cu esenismul; în timp ce insistența lui asupra botezului era în acord cu accentul esenienilor pe ilustrații".

Acelaşi articol conține afirmația că Frăția Eseniei a predat o anumită „viziune distractivă cu privire la originea, starea prezentă şi destinul viitor al sufletului, care era considerat preexistent, fiind prins în corp ca într-o închisoare" etc.

Ioan a părăsit deşertul când a împlinit vârsta de aproximativ treizeci de ani şi şi-a început lucrarea de slujire, care a durat câțiva ani până la moartea sa din mâna lui Irod. El a adunat în jurul său o suită numeroasă şi entuziastă, începând cu cele mai umile clase şi îmbrățişând mai târziu o serie de trepte sociale mai înalte.

El şi-a format adepţii mai avansaţi într-un grup de discipoli, cu reguli prescrise în ceea ce priveşte post, închinare, ceremonial, rituri etc., urmând îndeaproape modelul celor favorizaţi de esenieni. Această organizaţie a continuat până în momentul morţii lui Ioan, când a fuzionat cu urmaşii lui Isus şi a exercitat o influenţă marcată asupra bisericii creştine timpurii.

După cum am spus, una dintre principalele cerinţe pe care le cerea tuturor adepţilor săi era aceea de „botez", ritul esenien, din care şi-a derivat numele de familie, „Botezătorul". Dar trebuie amintit că pentru Ioan acest rit a fost o ceremonie simbolică, mistică şi extrem de sacră, care avea un înţeles profund ascuns pe care mulţi dintre convertiţii săi nu l-au perceput şi care i s-au supus sub fervoarea emoţiei religioase şi care au considerat naiv. este ca un rit magic care „spăla păcatul" din sufletele lor, aşa cum le spăla murdăria de pe trup, o credinţă care încă pare să fie în favoarea mulţimii.

Ioan a lucrat cu sârguinţă la misiunea sa, iar „Baptiştii" sau „Urmaşii ioanilor", aşa cum erau numiţi, au crescut rapid. Întâlnirile lor erau evenimente de mare importanţă pentru mii de oameni care s-au adunat din toată Palestina pentru a-l vedea şi auzi pe profetul deşertului, esenia care ieşise din pensie.

La întâlnirile lor au participat adesea evenimente surprinzătoare, convertiri bruşte, viziuni, transe etc., iar mulţi au dezvoltat posesia unor puteri şi facultăţi neobişnuite. Dar într-o zi a avut loc o întâlnire menită să câştige faima mondială. Aceasta a fost ziua în care Stăpânul

a venit la Ioan Botezătorul, despre a cărui venire Ioan o anunțase şi făgăduise adesea. ISUS HRISTOS a apărut în scenă şi s-a confruntat cu Precursorul său.

Tradițiile spun că Isus a venit neanunțat şi nerecunoscut de Ioan şi de mulțime. Nu era conştient de natura şi gradul oaspeților şi solicitantului său la botez. Deşi cei doi erau veri, nu se văzuseră din copilărie, iar Ioan la început nu L-a recunoscut pe Isus. Tradițiile Ordinelor Mistice afirmă în continuare că Isus i-a dat apoi lui Ioan diferitele semne ale Fraternităților Oculte cărora le aparțineau amândoi, lucrând de la semnele comune până când Isus a trecut de grade pe care Ioan nu le-a atins, deşi era un eseen eminent de grad înalt. .

Atunci Juan a văzut că persoana dinaintea lui nu era un solicitant obişnuit la botez, ci era în schimb un Adept mistic de cel mai înalt grad şi un Maestru în Ocultism, superior lui ca rang şi dezvoltare.

Juan, văzând aceasta, l-a îndemnat pe Iisus, spunând că nu se cuvine sau după obiceiurile Frăților, ca cei inferiori să boteze pe superiori. Noul Testament ia notă de acest eveniment în aceste cuvinte:

„Dar Ioan a interzis-o, zicând: Am nevoie să fiu botezat de tine, iar tu vii la mine?” (Matei 3:14).

Dar Isus a insistat ca Ioan să îndeplinească ritul asupra lui, pe motiv că a dorit să treacă prin ceremonialul pentru a

pune Sigiliul Său de aprobare asupra lui şi pentru a arăta că se considera o persoană, printre oameni, veniți la el. vieți.

Atât în tradițiile oculte, cât şi în narațiunea Noului Testament, se pretinde că la botez a avut loc un eveniment mistic, „Duhul lui Dumnezeu coborând ca un porumbel şi odihnindu-se peste El” şi o voce din cer care spunea: „Acesta este iubitul meu. Fiul în care mă bucur”.

Şi cu aceste cuvinte s-a împlinit misiunea lui Ioan Botezătorul, ca „Înaintemergător al Stăpânului”.

Maestrul părea să-şi îndeplinească munca.

PROFESOR.

Şi, acum, să ne întoarcem în paginile Cărții Timpului, la o perioadă de aproximativ treizeci de ani înainte de a avea loc evenimentele menționate mai sus. Să ne îndreptăm privirea către evenimentele din jurul naşterii lui Isus, astfel încât să putem urmări forțele mistice şi oculte care lucrează de la începutul creştinismului. Sunt evenimente de cea mai mare importanță îmbrățişate în aceşti treizeci de ani.

Să începem Narațiunea mistică a lui Isus Hristos, aşa cum a fost spusă neofitului ordinului ocult de către Maestrul Instructor, cu relatarea unui eveniment care a precedat naşterea lui cu mai bine de un an.

În Matei 2:1-2, se relatează următoarele:

„Când S-a născut Iisus în Betleemul Iudeii, în zilele împăratului Irod, iată, înțelepții au venit de la Răsărit la Ierusalim şi au zis: Unde este Împăratul Iudeilor care S-a născut? Căci am văzut steaua Lui în răsărit şi au venit să i se închine."

În aceste cuvinte simple este enunțat un eveniment care, exprimat într-o narațiune mult mai extinsă, formează o parte importantă a Învățăturilor Ezoterice ale Frăților Mistice şi Ordinelor Oculte din Orient şi care este cunoscut şi de membrii ordinelor secrete afiliate. a lumii occidentale..

Povestea Vrăjitorilor este încorporată în tradițiile misticilor răsăriteni şi aici vă vom oferi un scurt rezumat al poveştii spuse de Hierophant Neofitului, Guru Chela.

Pentru a înțelege povestea, trebuie să ştii cine au fost aceşti „înțelepți ai Răsăritului" – Magii. Şi acest lucru vă va fi învățat acum.

REGII ÎNȚELEPȚI SAU ÎNȚELEPȚII.

Traducătorii Noului Testament au tradus cuvintele care îi numesc pe aceşti vizitatori de departe drept „Înțelepții din Răsărit", dar în originalul grecesc, Matei a folosit cuvintele „Înțelepții", aşa cum se poate vedea prin referire la versiunile greceşti. originale sau Traducerea revizuită, care oferă termenul grecesc într-o notă de subsol.

Orice enciclopedie importantă va corobora această afirmație. Termenul „magi” a fost afirmația exactă a lui Matei în limba greacă originală în care a fost scrisă Evanghelia, termenul „magi” provenind de la traducătorii englezi. Nu există absolut nicio dispută cu privire la această problemă între oamenii de ştiință din Biblie, deşi publicul larg nu este conştient de legătura şi nici nu identifică Magii cu Magii Răsăriteni.

Cuvântul „Magi” vine în limba engleză direct din greacă, care la rândul său l-a dobândit treptat din limbile persană, caldeană, mediană şi asiriană.

Înseamnă literal „făcător de minuni”, şi a fost aplicat membrilor ordinelor preoțeşti oculte din Persia, Media şi Chaldeaua, care erau adepți mistici şi maeştri ai ocultismului. Istoria antică este plină de referiri la acest corp de oameni. Ei au fost deținătorii cunoaşterii oculte a lumii timp de secole, iar comorile neprețuite ale Învățăturilor Interioare pe care rasa le deține astăzi au venit prin mâinile acestor oameni, magicienii, care au îngrijit focurile sacre ale misticismului şi au continuat să ardă flacără. Gândindu-ne la sarcina lui, ne aducem aminte de cuvintele lui Edward Carpenter, poetul, care cântă:

„O, să nu se stingă flacăra! Prețuite, veac după veac în cavernele lor întunecate, în templele lor sfinte, prețuite. Hrăniți de slujitori curați ai iubirii, să nu se stingă flacăra.”

Titlul de „Magi” era foarte apreciat în acele vremuri străvechi, dar a căzut în discredit în ultima vreme datorită

utilizării sale tot mai mari ca denumire pentru practicanții „Magiei Negre”, sau „vrăjitorii răi” sau vrăjitorii. din acele zile. Dar, aşa cum a spus cu adevărat un scriitor în New International Encyclopedia (Vol. XII, pagina 674):

„Termenul este folosit în adevăratul său sens de către Matei (2:1) pentru înțelepții care au venit din Răsărit la Ierusalim pentru a se închina lui Hristos. Semnificația acestui eveniment trebuie remarcată deoarece doctrina mesianică a fost una veche şi stabilită în zoroastrism”.

Acelaşi articol spune despre Magi: „...credeau într-o înviere, o viață de apoi şi apariția unui mântuitor”.

Pentru a înțelege natura magicienilor în raport cu „lucrarea lor minune” ocultă, trebuie să apelăm la dicționare, unde vom vedea că cuvântul „magie” este derivat din titlul „magicieni”; cuvântul „vrăjitor” fusese inițial „magian”, adică „unul dintre vrăjitori”.

Webster defineşte cuvântul „Magie” după cum urmează:

„Înțelepciunea oculta pe care se presupune că o posedă magicienii; referitoare la puterile ascunse ale naturii; stăpânirea forțelor secrete ale naturii”, etc.

Declarându-vă că aceşti Magi, Magii care au venit să-l adoreze pe Pruncul Iisus, au fost de fapt reprezentanții marilor Frății Mistice şi Ordine Oculte ale Răsăritului: Adepți, Maeştri, Ierofanți!

Şi aşa îi găsim pe lucrătorii „minuni” oculti şi mistici – frații de rang înalt ai Marilor Loji Răsăritene ale Ocultismului Mistic, care apar chiar la începutul Istoriei Creştinismului, indicând interesul lor intens pentru naşterea muritoare a marele Maestru a cărui Venire o aşteptau de mult – Maestrul Maeştrilor! şi toți Ocultiştii şi Misticii găsesc plăcere şi mândrie în faptul că prima recunoaştere a Naturii Divine a acestui copil uman a venit de la aceşti Vrăjitori ai Răsăritului, ai chiar Inima Cercurilor Mistice Interioare!

Creştinii cărora tot ce ține de Misticism şi Ocultism are gust de pucioasă, sulf arzător, atragem atenția asupra acestei relații intime timpurii dintre The Musters şi MASTER (maeştri şi maestru).

STEAUL ÎN EST.

Dar povestea mistică începe chiar mai în urmă decât vizita magilor la Betleem.

Oare înțelepții nu au spus:

"Unde este el? I-am văzut steaua în răsărit şi am venit să ne închinăm lui."

Ce înseamnă cuvintele: „Am văzut steaua lui în răsărit”?

Pentru majoritatea creştinilor, „Steaua Betleemului” înseamnă o stea mare care a apărut deodată pe cer, ca un

mare far, şi care a călăuzit în mod miraculos paşii Magilor, pas cu pas, în drumul lor anevoios, până când în cele din urmă a s-a odihnit în rai, neclintit deasupra casei în care a trăit copilul Iisus, cu vârste cuprinse între unu şi doi ani.

Cu alte cuvinte, ei cred că această stea i-a ghidat constant pe aceşti mistici, ocultişti şi astrologi pricepuți, în călătoria lor din Orientul îndepărtat, care le-a luat peste un an, până când, în cele din urmă, i-a călăuzit spre Betleem şi apoi s-a oprit deasupra casei. a lui Iosif şi a Mariei.

Săracul de mine! că aceste tradiții vulgare ale mulțimii ignorante au servit atât de mult timp pentru a ascunde un frumos eveniment mistic şi că, prin improbabilitatea lor totală şi natura neştiințifică, au făcut ca mii de oameni să bată joc de adevărata legendă „Steaua din Betleem”.

Rămâne la latitudinea tradițiilor mistice să curețe norii de ignoranță a acestei frumoase poveşti şi să o restabilească în mintea oamenilor ca fenomen natural şi ştiințific.

Această poveste „stea călătoare” a apărut din ideile superstițioase şi ignorante ale multor creştini din secolele I, II şi III după moartea lui Hristos.

Aceste relatări au fost injectate în manuscrisele lăsate în urmă de ucenici şi în curând au început să fie considerate ca parte integrantă a Evangheliilor şi epistolelor autentice, deşi experții critici şi cercetătorii biblici de astăzi resping rapid multe dintre aceste adăugiri ca fiind deliberate. falsificări şi interpolări.

Trebuie amintit că bibliştii ştiu că cele mai vechi manuscrise ale cărților Noului Testament au fost scrise la nu mai puțin de trei sute de ani după data scrierii originale şi sunt pur şi simplu copii ale unor copii ale originalelor, adăugate fără îndoială modificate şi adulterate de către scriitori prin mâinile cărora trecuseră.

Aceasta nu este doar afirmația unui critic din afară, este un fapt care este clar afirmat în scrierile savanților Bisericilor care sunt angajați în lucrarea de studiu biblic şi critică superioară, la ale căror lucrări ne referim pe oricine ar putea avea motiv să ne îndoim de afirmația noastră.

Acea parte a versetului (Matei 2:9) unde spune:

„Şi iată, steaua pe care au văzut-o în răsărit mergea înaintea lor, până când a venit şi s-a oprit acolo unde era copilul.”

Ordinele mistice şi oculte ştiu că este o interpolare de rang în istoria magilor. Este contrar propriilor tradiții şi înregistrări şi este, de asemenea, contrar rațiunii şi legilor ştiințifice, iar această istorie distorsionată a fost singura cauza dezvoltării a mii de „necredincioşi” care nu au putut accepta istoria.

Toți oamenii inteligenți ştiu că o „stea” nu este un simplu punct minuscul de flacără pe cupolă care ne exclude de pe un cer de cealaltă parte a albastrului, deşi această părere era cea a oamenilor din vechime şi mulți bărbați şi femei ignoranți despre astăzi.

Oamenii educaţi ştiu că o „stea” fie este o planetă din sistemul nostru solar, asemănătoare planetei soră pe care o numim Pământ, fie este un soare puternic, probabil de multe ori mai mare decât soarele nostru, nespus la milioane de mile distanţă de noi. sistem solar.

Şi ştiu că planetele au orbitele şi cursurile lor nevariate, pe care călătoresc, neîncetat, atât de fidele cursului lor, încât mişcările lor pot fi prezise cu secole înainte, sau calculate cu secole înainte.

Şi ei ştiu că până şi marile stele fixe, acei sori îndepărtaţi şi centre ale marilor sisteme solare înrudite cu ale noastre, au propriile lor locuri în Univers, de asemenea relaţiile şi mişcarea lor Universală.

Toţi cei care au studiat chiar şi cel mai elementar manual de astronomie ştiu aceste lucruri.

Şi totuşi, astfel de oameni sunt rugaţi să înghită toată această poveste de „stea în mişcare”, călătorind uşor înaintea păstorilor timp de peste un an şi, în cele din urmă, stând chiar deasupra casei lui Isus, indicând astfel că căutarea s-a încheiat. . Să comparăm această poveste neştiinţifică cu tradiţiile şi legendele misticilor şi apoi să alegem.

Dacă ar fi existat vreo astfel de stea, istoricii acelei zile ar fi consemnat-o cu siguranţă, pentru că în acele vremuri existau savanţi şi înţelepţi în Orient şi, deoarece astrologia

era o ştiinţă mult studiată, ea ar fi fost observată şi aprobată de posteritate. ambele scrise conform traditiei.

Dar nu se găseşte o astfel de înregistrare sau tradiţie printre popoarele răsăritene sau înregistrările astrologilor. Dar un alt record şi tradiţie se păstrează, aşa cum vom vedea în curând.

Da, chiar a existat o „Steaua din Betleem" care a condus picioarele Magilor spre casa Pruncului Iisus. Avem următoarea dovadă a acestui fapt:

(1) tradiţiile şi învăţăturile Ordinelor Mistice care au fost transmise de la profesor la elev de secole;

(2) afirmaţiile şi înregistrările astrologilor antici, care pot fi dovedite prin calcule astronomice moderne; Y

(3) calculele făcute de astronomii moderni, care vor fi indicate câteva paragrafe mai târziu.

Aceste trei surse de informaţii ne oferă aceeaşi poveste, după cum vom vedea.

Înainte de a trece la analiza acestei triple dovezi, să ne oprim pentru un moment şi să luăm în considerare relaţia Magilor cu Astrologia.

Pentru a înțelege narațiunea Vizitei Magilor la Isus, trebuie să ne amintim că ei erau chiar Maeştrii Cunoaşterii Astrologice. Persia şi țările din est din jur au fost sursa Învățăturii astrologice.

Iar aceşti magi au fost Maeştri, Adepți şi Hierofanți şi, în consecință, cunoşteau tot ceea ce era cunoscut de cele mai mari şcoli de astrologie din acea vreme.

O mare parte din vechea lor cunoaştere astrologică a fost pierdută pentru rasa actuală, dar pentru aceşti savanți antici a fost o ştiință la fel de mare precum chimia şi astronomia sunt pentru oamenii de ştiință din zilele noastre.

Magii aşteptau de mult apariția şi întruparea unui Mare Maestru al Maeştrilor, a cărui apariție fusese prezisă cu secole înainte de unii dintre marii Părinți Ocultiai Ordinelor Mistice şi fiecare generație spera ca evenimentul să vină la vremea ei. Ei fuseseră învățați că atunci când avea loc evenimentul, vor fi informați prin intermediul planetelor, conform Astrologiei Superioare.

Toți studenții astrologiei noastre fragmentare moderne vor înțelege acest lucru. Şi aşa au aşteptat şi au scanat cu atenție cerul pentru semnal.

Acum, tradițiile Ordinelor Oculte ne informează că în cele din urmă Magii au fost martorii unei conjuncții deosebite de planete; mai întâi, conjuncția lui Saturn şi Jupiter, în constelația Peştilor, cele două planete fiind unite mai târziu de planeta Marte, cele trei planete aflate în strânsă relație de

poziție, formând o afişare stelară surprinzătoare şi neobişnuită, şi având o profundă semnificație astrologică.

Acum, Constelația Peştilor, aşa cum ştiu toți astrologii, antici şi moderni, este constelația care guvernează existența națională a Iudeii. Văzând conjuncția prezisă a planetelor, care are loc în Constelație, având de-a face cu Iudeea (precum şi pozițiile relative ale celorlalte planete, care şi-au jucat toate rolul în observație), magii ştiau două lucruri, i.e.

(1) că a avut loc naşterea Stăpânului Maeştrilor; Y

(2) că s-a născut în Iudeea, aşa cum este indicat de constelația în care a avut loc conjuncția.

Şi astfel, calculând timpul exact al conjuncției, au pornit în lunga lor călătorie în Iudeea în căutarea Stăpânului Maeştrilor.

Acum, din nou, înregistrările astrologilor, păstrate în Frăția Oculte Orientale, în mănăstirile lor etc., arată că într-o perioadă de câțiva ani înaintea erei creştine a avut loc o conjuncție şi o combinație atât de ciudată a planetelor din Constelație simbolizând destinele Iudeii, care a fost interpretată ca indicând apariția unei întrupări sau avatarului unui mare suflet divin, un maestru al maeştrilor, un mistic al misticilor.

Trebuie amintit că aceste Ordine sunt formate din necreştini, oameni pe care creştinii obişnuiți i-ar numi

„păgâni” şi că, prin urmare, această mărturie trebuie considerată lipsită de prejudecăți față de creştinism sau de coroborarea legendelor acestuia.

Şi, în al treilea rând, calculele Astronomiei Moderne arată fără posibilitatea de contradicție că în anul roman 747 (sau cu şapte ani înaintea erei creştine) planetele Saturn şi Jupiter au cultivat o conjuncție în Constelația Peştilor şi că aceste două În primăvară. din 748, planeta Marte s-a alăturat planetelor, încă în poziție apropiată una de cealaltă.

Marele astronom Kepler a făcut acest calcul pentru prima dată în anul 1604 şi de atunci a fost verificat de calcule moderne.

Celor care obiectează că toate acestea s-au întâmplat cu şapte ani înainte de data general acceptată a naşterii lui Hristos, le-am spune că orice lucrare modernă despre Cronologia Noului Testament, sau orice enciclopedie sau lucrare de referință pe acest subiect, va arăta că calculele de mai sus au fost de câțiva ani. în afara drumului, şi că înregistrările altor evenimente menționate în Biblie, cum ar fi „înregistrarea” oraşului, care i-a adus pe Iosif şi Maria la Betleem, permit bibliştilor moderni să stabilească data naşterii lui Hristos la aproximativ şase sau şapte. cu ani înaintea timpului general acceptat.

Deci cercetările moderne coroborează pe deplin înregistrarea astrologică şi tradițiile mistice.

Şi aşa s-ar părea că venirea Înţelepţilor – a Magilor – a fost în concordanţă cu semnele astrologice, a căror interpretare erau adepţi şi stăpâni. Când se cunoaşte acest adevăr, cât de pueril şi meschin pare mitul „stelei călătoare" al versiunii exoterice în mod obişnuit acceptată?

Iar imaginile celor Trei Magi conduşi de un corp ceresc în mişcare, călătorind prin ceruri şi oprindu-se în cele din urmă peste cabana lui Iosif, cu care sunt umplute cărţile şcolii duminicale, ar trebui să fie retrogradate în acelaşi coş de gunoi care conţine ilustraţiile biblice, odată ce popular, îl înfăţişează pe Iehova ca pe un bătrân chel, cu o barbă lungă şi albă, îmbrăcat în haine fluide menite să-şi ascundă trupul.

Este de mirare că sceptici, necredincioşi şi batjocoritori de adevăruri spirituale s-au ridicat în număr mare, când li s-a cerut să accepte aceste lucruri sau să fie condamnaţi?

Şi nu este această legătură a astrologiei cu creştinismul timpuriu o mustrare la adresa Bisericii Creştine moderne, care batjocoreşte şi bate în joc ştiinţa astrologiei ca fiind o „bazată pe superstiţie" potrivită doar pentru proşti şi ignoranţi?

Nu oferă această imagine a celor Trei Regi o viziune clară asupra a ceea ce înainte era considerat o simplă fabulă, care trebuia zâmbit solemn şi predat copiilor, printre care povestea a fost întotdeauna favorită datorită percepţiei intuitive a unui adevăr subiacent?

Şi acum, cu această versiune Mystical, nu vă puteți bucura de legenda împreună cu copiii?

În acest sens, să citățm încă o dată din New International Encyclopedia (Vol. II, 170), o lucrare de referință standard, după cum ştiți, care spune:

„Unii dintre primii Părinți creştini au argumentat împotriva doctrinelor astrologiei anterioare, în timp ce alții au primit-o într-o formă modificată şi, într-adevăr, a făcut parte din baza religiei lor în relatarea Evangheliei a vizitei la Betleem a înțelepților din Est, care erau magi sau astrologi caldeeni".

Iată mărturia din toate cărțile de referință standard şi totuşi

cati dintre voi l-ati cunoscut?

Pentru a înțelege importanța evenimentului care a adus paşii Magilor la Betleem, trebuie să ne dăm seama că Venirea Maestrului a fost un subiect preferat de speculații şi discuții în rândul organizațiilor oculte şi mistice din toate țările răsăritene.

Fusese prezis, în toate limbile, că un Mare Învățător va fi dat lumii: un avatar puternic sau o apariție a Divinității în formă umană, care se va întrupa pentru a răscumpăra lumea din materialitatea care o amenința.

Sfintele Scripturi din India, Persia, Chaldeaua, Egiptul, Media, Asiria şi alte ţări preziseseră acest eveniment timp de multe secole şi toţi misticii şi ocultiştii tânjeau după ziua „în care va apărea Stăpânul”.

Evreii aveau şi multe tradiţii cu privire la venirea unui Mesia, care să se nască din sămânţa lui David, la Betleem, dar Mesia lor a fost considerat probabil a fi un rege pământesc, destinat să elibereze Israelul de sub jugul roman.

Şi astfel, tradiţia evreilor a fost privită ca de un moment inferioară propriilor lor predicţii, de către Frăţiile Mistice şi Oculte din Orient.

Pentru ei a fost vorba de a fi un avatar al Divinităţii: Dumnezeu în formă umană a venit să-şi ia locul de drept ca Mare Maestru al Marii Loji Universale a Misticului: o coborâre a Spiritului pur în materie.

Această concepţie era cu siguranţă mult superioară celei a evreilor.

Şi astfel, ştiind aceste lucruri, putem înţelege cu uşurinţă de ce Magii şi-au continuat căutarea cu atâta ardoare şi entuziasm.

Au avut multe mile obositoare de călătorie până la Betleem, consumând mai mult de un an de călătorie.

Ei au ajuns la Betleem la mai bine de un an de la naşterea lui Hristos şi de la apariția stelei, a cărei vedere i-a pornit în căutarea lor.

Nu căutau un nou-născut, după cum spune credința comună, ei căutau un copil născut cu mai bine de un an în urmă.

(Referim elevului la orice lucrare de referință pentru o verificare a acestei ultime afirmații. Ilustrațiile din cărțile şcolii duminicale care îi arată pe Magi adorând un nou-născut în iesle sunt la egalitate cu ceilalți menționați. Cei trei magi nu au avut ce face. cu grajdul sau cu iesle, pentru că Iosif, Maria şi Pruncul erau găzduiți într-o casă atunci, după cum vom vedea pe parcurs.)

În cele din urmă, după rătăcirea lor lungă şi obosită prin dealuri şi câmpii, munți şi deşerturi, Magii s-au găsit la Ierusalim, întrebând cu sârguință unde se află Stăpânul Maeştrilor, Cel Făgăduit, a cărui venire fusese proorocită de secole. printre popoarele răsăritene.

Evreii care au fost întrebați, deşi nu sunt familiarizați cu predicțiile despre un Maestru mistic, sau un avatar al Divinității, erau totuşi pe deplin familiarizați cu profețiile despre venirea lui Mesia ebraic şi, în mod natural, credeau că era de la acest rege aşteptat. Dumnezeu.

Iudeii pe care i-au cerut înțelepții şi aşa au relatat pretutindeni că aceşti oameni mari de la Răsărit au venit la

Ierusalim să-l găsească pe Mesia: Regele Iudeilor, care avea să elibereze pe Israel de sub jugul roman.

Şi, după cum ne informează Evanghelia după Matei (2,3): „Când a auzit împăratul Irod aceasta, s-a tulburat şi tot Ierusalimul împreună cu el”.

Bineînțeles, când se aminteşte că era un Regat Pământesc pe care se aşteptau ca Mesia să-l moştenească. Şi astfel, adunând în jurul lui pe preoții cei mai de seamă şi pe cărturarii Ierusalimului, le-a rugat să-i spună detaliile profeților despre Mesia, unde era de aşteptat să se nască.

Iar ei i-au răspuns, zicând:

„În Betleemul Iudeii pentru că aşa au spus proorocii”.

Şi ascultând mărturia cărturarilor şi preoților, vicleanul Irod, care se temea de realizarea acestei străvechi profeții ebraice care amenința să-i coste tronul dacă se împlineşte, a chemat pe Magi la palatul său şi, în consultare privată, i-a întrebat motivul. pentru căutarea lor.

Iar când i-au vorbit despre indicațiile astrologice – ale „Stelei” –, a devenit şi mai iritat şi a vrut să localizeze copilul periculos.

Şi aşa i-a întrebat data exactă în care a apărut steaua, pentru a putea găsi mai bine copilul, ştiind data naşterii lui la Betleem. (Vezi Matei 2:7.)

Şi aflând aceasta, le-a poruncit să meargă la Betleem şi să găsească copilul pe care îl căutau, adăugând cu viclenie:

„Şi când l-ai găsit, anunță-mă, ca să mă pot duce şi eu să mă închin”.

Ascunzându-şi astfel cu viclenie intențiile de a prinde şi ucide copilul, el s-a străduit să-i forțeze pe vrăjitori să-l servească drept detectivi, pretinzând că se alătură dorinței sale de a-l localiza pe Copilul Divin.

Înțelepții au călătorit la Betleem şi, la sosirea acolo, s-au interesat cu sârguință despre copiii care s-au născut în momentul în care a apărut steaua. Au fost mulți copii născuți în Betleem în aceeaşi lună, desigur, iar căutarea a fost dificilă. Dar curând au auzit zvonuri ciudate despre un copil care se născuse călătorilor în Betleem în acea perioadă, a cărui naştere fusese ajutată de un eveniment ciudat.

Acest eveniment deosebit este relatat în Luca 2:8-20, în care se afirmă că în momentul naşterii lui Isus în iesle, anumiți păstori care vegheau noaptea peste turmele lor au văzut un înger care era cu ei şi „slava Domnului” strălucind în jurul lor.

Şi îngerul le-a poruncit să nu se teamă, căci pentru ei avea să fie veşti de mare bucurie, căci în aceeaşi zi, la Betleem, se născuse Cel care avea să fie Unsul Domn al lumii.

Şi îngerul a mai indicat că pruncul va fi găsit întins într-o iesle într-un grajd, înfăşurat în haine care ar fi semnul lui.

Şi apoi deodată locul s-a umplut de o mulțime de ființe supranaturale, lăudând pe Dumnezeu, cântând:

„Slavă lui Dumnezeu în cele de sus, şi pe pământ pace şi bunăvoință între oameni”.

Iar păstorii s-au înghesuit în cetate şi acolo au găsit pruncul în iesle.

Şi au răspândit peste hotare relatarea minunatului eveniment care a însoțit naşterea copilului.

Şi, în consecință, copilul şi părinții săi au devenit obiecte de interes public mai mare sau mai mic.

Şi astfel, când vrăjitorii şi-au început căutarea, au fost informați la timp despre acest eveniment ciudat.

Şi au vizitat casa lui Iosif şi a Mariei şi au văzut Pruncul.

Cercetând cu atenție părinții, aceştia au constatat că momentul naşterii copilului coincide tocmai cu momentul semnelor astrologice. Apoi au făcut horoscopul Copilului şi au ştiut că viziunea păstorului lor coincide cu propria lor ştiință şi că există într-adevăr Acela pe care ocultiştii şi misticii răsăriteni l-au aşteptat de secole.

Îl găsiseră pe Stăpân!

Copilul Stelei era înaintea lor!

Atunci aceşti Mari Oameni din propriile lor țări, aceşti Adepți, Maeştri şi Hierofanți, s-au prosternat la pământ în fața copilului şi i-au dat salutul cuvenit numai marelui Maestru al Maeştrilor Ascunşi care venise să-şi ia locul pe Tronul Studii de masterat.

Marele Maestru al Marii Loji.

Dar băiatul nu ştia nimic despre asta şi pur şi simplu le-a zâmbit dulce aceşti bărbați străini în haine străine magnifice şi şi-a întins mâna spre ei.

Dar tradiția ocultă spune că degetele mici şi degetul mare al mâinii sale drepte, întinse spre Magi, şi-au asumat inconştient simbolul mistic al Binecuvântării Oculte, folosit de Maeştri şi Hierofanți (şi folosit acum de Papă în Binecuvântarea Papală). a dat închinătorilor binecuvântarea acelui Stăpân. Diminutivul Maestru al Maeştrilor a dat astfel

prima sa binecuvântare adepților săi şi i-a înălțat pe închinători.

Dar Tronul Său nu era cel al Marii Loji, ci un loc şi mai înalt: genunchii unei Mame!

Iar Magii au făcut apoi copilului ofrande mistice şi simbolice:

I-au oferit aur, tămâie şi smirnă.

Aurul, reprezentând tributul oferit unui domnitor, a fost primul simbol.

Apoi a venit Tămâia, cea mai pură şi mai rară tămâie folosită de Frăției le şi Ordinele Oculte şi Mistice, în ceremoniile şi riturile lor, când au contemplat simbolul sacru al Stăpânului Absolut al Universului, această Tămâie era simbolul lor de închinare.

Apoi, ultimul simbol al tuturor, a fost mirul, care în simbolismul ocult şi mistic a indicat amărăciunea vieții muritoare, amară, dar acre, conservatoare, dar înțepătoare; acesta era sensul Mirului, că acest copil, deşi Divin în natura sa interioară, era încă muritor în trup şi creier şi trebuie să accepte şi să experimenteze gustul amar al vieții. Smirna, a cărei forță păstrează şi previne degradarea şi totuşi doare, miroase şi înțepă pentru totdeauna, un simbol demn al vieții muritoare, fără îndoială.

Înțelepți, într-adevăr, magicieni!

Aur, tămâie şi smirnă - o profeție, un simbol şi o revelație a vieții Fiului persoanei, cu Duhul Său curat locuind în noi.

Şi magii, după ce şi-au împlinit ritualurile şi ceremoniile, au plecat din Betleem.

Dar nu l-au uitat pe Copil: i-au observat cu atenție mişcările, până l-au revăzut.

L-ai mai văzut? tu intrebi? Da, am vazut din nou!

Deşi Evangheliile nu spun nimic despre asta şi tăc pentru o perioadă de mulți ani în viața lui Isus, înregistrările şi tradițiile misticilor din Orient sunt pline de această cunoaştere ezoterică a acestor ani pierduți, aşa cum vom vedea mai jos. procedăm Lăsat în urmă de Magi, dar încă sub grija lor iubitoare, Copilul a devenit puternic şi a crescut în minte şi trup.

Dar Magii, avertizați de inteligențe superioare într-o viziune, nu s-au întors la vicleanul şi vicleanul Irod, ci „au mers în propria lor țară pe altă cale". (Mat. 2:12) Şi Irod a aşteptat în zadar întoarcerea lor şi, în cele din urmă, descoperind că scăpaseră, a ordonat, înfuriat, masacrarea tuturor copiilor bărbați care se născuseră în Betleem şi suburbiile ei de doi ani şi mai puțin. .

El a calculat cei doi ani de când înțelepții au asistat la „stea”. Matei 2:16 spune istoria fixării timpului după cum urmează:

„Şi a înjunghiat pe toți bărbații care erau în Betleem şi în toate hotarele lui, de la vârsta de doi ani şi mai jos, după vremea exactă pe care a aflat de la magi.”

Irod a căutat să-l omoare pe temutul Mesia, Regele Iudeilor, care l-a amenințat că-l va izgoni de pe tronul său pământesc, ucigând toți copiii bărbați ai Betleemului care se născuseră de la indicația astrologică declarată de Magi.

Dar acest complot a eşuat, deoarece Iosif fusese avertizat de „un înger în vis” (despre care misticii o învață că era forma astrală a unuia dintre magi) şi i-a spus să ia mama şi copilul şi să fugă în Egipt şi să rămână acolo. . până la moartea lui Irod.

Şi astfel Iosif, Maria şi Isus au fugit de mânia lui Irod şi s-au strecurat în linişte în Egipt.

Iar tradițiile oculte spun că cheltuielile călătoriei acestui biet tâmplar şi a familiei sale, acea călătorie pe tărâmuri străine, pripită şi fără posibilitatea de a câştiga bani pe drum, s-a realizat prin intermediul Aurului pe care Magii îl oferiseră. Isus şi că ei insistaseră ca părinții lor să-l păstreze pentru uzul Lui.

Şi astfel aurul acestor mistici ascunşi l-a salvat pe fondatorul creştinismului de la măcel.

Şi cât de rău a plătit creştinismul datoria, când ne gândim la persecuțiile „păgânilor” răsăriteni de către aşa-zişii creştini din toate timpurile!

Şi uitați-vă la asta: au dus copilul în Egipt, casa Misterului şi Ocultismului, țara lui Isis!

Un loc demn de odihnă pentru Marele Maestru Ascuns care avea să fie!

Şi tradiția ocultă mai spune că într-o noapte, obosită de lunga lor călătorie, familia s-a oprit şi a petrecut noaptea la locul Sfinxului şi Piramidelor.

Şi că Mama şi Pruncul s-au odihnit între picioarele anterioare întinse ale puternicului Sfinx, ținându-le în siguranță şi în siguranță, în timp ce Iosif se aruncă pe soclu în fața lor şi dormea de veghe. Ce scenă: Maestrul ca un copil protejat de Sfinx, acea emblemă şi simbol ocult străvechi, în timp ce în apropiere, ridicate ca nişte santinele puternice vigilente, erau Marile Piramide ale Egiptului, capodopera misticilor egipteni, fiecare linie şi centimetru simbolizează o Învățătură Ocultă.

În adevăr, într-adevăr, creştinismul este legănat în poala misticismului.

Astfel se încheie prima noastră lecție.

A doua Lecție va prelua Învățăturile Mistice despre Întruparea Divină a Duhului în trupul muritor al lui Isus, un subiect de cea mai mare importanță pentru toți cei care sunt preocupați de acest punct dificil.

Sperăm să reuşim să aruncăm Lumina Mistică a Adevărului în acest colț pe care atât de mulți l-au găsit întunecat, de neînțeles şi contrar rațiunii, legii naturale şi ştiinței.

Învățăturile mistice sunt marii împăcatori ai credinței şi rațiunii.

A DOUA LECŢIE.

MISTERUL NAŞTERII FECIOARĂ.

Unul dintre punctele de conflict dintre Teologia stabilită, pe de o parte, şi ceea ce este cunoscut sub numele de raționalism, critică superioară şi mitologie comparată, pe de altă parte, este ceea ce este cunoscut sub numele de „Naşterea fecioara" a lui Isus.

Poate că putem arăta mai clar punctele de diferență prin simpla exprimare a punctelor de vedere opuse şi apoi oferind tradițiile Frăților şi Societăților Oculte pe acest subiect.

Suntem capabili să expunem punctele de vedere opuse fără prejudecăți, pentru că ne bazăm pe Învățăturile Oculte cu sentimentul de a fi deasupra şi în afara luptei teologice care se dă naştere între cele două şcoli de teologi creştini. Avem încredere că cititorul îşi va rezerva decizia până la finalizarea examinării problemei din această lecție.

Credem că Învățăturile Oculte vor fi găsite a da Cheia Tainei şi a asigura Reconcilierea între opiniile teologice opuse care amenință să împartă bisericile în două tabere, adică:

(1) adepții teologiei ortodoxe consacrate şi

(2) Adepții punctelor de vedere ale raționaliştilor şi criticilor superiori.

Şcoala de teologie care ține de vechile învățături ortodoxe despre naşterea din fecioara şi ale cărei învățături sunt acceptate în mod obişnuit fără îndoială de majoritatea credincioşilor, susține următoarele:

Maria, o tânără fecioară sau fecioară evreică, a fost logodită cu Iosif, un tâmplar din Nazaret în Galileea. Înainte de a se căsători, ea a fost informată printr-o viziune îngerească că va concepe în mod miraculos un fiu, pe care îl va naşte şi

care va domni pe tronul lui David şi va fi numit Fiul Celui Prea Înalt. Această învățătură se bazează numai pe anumite afirmații conținute în Evangheliile după Matei şi Luca. Relatarea lui Matei este următoarea:

„Acum, naşterea lui Iisus Hristos a fost astfel: când mama sa Maria s-a logodit cu Iosif, înainte de a se veni împreună, s-a găsit că ea a zămislit prin Duhul Sfânt. Atunci Iosif, soțul ei, era bărbat drept şi nedorind. ca să o facă un exemplu public, s-a gândit să o alunge pe ascuns.Dar în timp ce se gândea la aceste lucruri, iată, îngerul Domnului i s-a arătat în vis şi i-a zis: „Iosif, fiul lui David, nu fi frica.Ia-ti pe Maria, sotia ta, caci ceea ce este conceput in ea este de la Duhul Sfant, si ea va naste un fiu si-i vei pune numele ISUS, caci va mantui pe poporul Sau de pacatele lui.Si acum toate acestea s-au făcut, astfel încât ceea ce s-a spus de Domnul prin profet, când a zis: Iată, o fecioară va rămâne însărcinată şi va naşte un fiu şi-i vei pune numele Emanuel, care s-a tradus este: Dumnezeu, Atunci Iosif, S-a trezit din somn, a făcut cum i-a poruncit îngerul Domnului şi l-a luat cu el, femeie; i-a pus numele Isus”.

(Matei 1:18-25.)

Relatarea lui Luke este următoarea:

„Şi în luna a şasea, îngerul Gavriil a fost trimis de Dumnezeu într-o cetate a Galileii, numită Nazaret, la o fecioară logodită cu un bărbat, numit Iosif, din casa lui David; şi fecioara numele era Maria. Şi îngerul s-a apropiat de ea. şi a zis: „Bucură-te, prea binecuvântată, Domnul este

cu tine, binecuvântată eşti tu între femei. Şi când l-a văzut, s-a tulburat de cuvintele lui şi s-a gândit ce fel de salut va fi acesta." Şi îngerul i-a zis: "Nu te teme, Maria, că ai găsit har la Dumnezeu. Şi iată, vei rămâne însărcinată în pântecele tău." şi vei naşte un fiu şi îi vei pune numele ISUS. El va fi mare şi se va numi Fiul Celui Prea Înalt; şi Domnul Dumnezeu îi va da tronul lui David. tată. Şi va împărăți peste casa lui Iacov în veac şi împărăția lui nu va avea sfârşit." Atunci Maria a zis îngerului: "Cum poate fi aceasta, de vreme ce nu cunosc bărbat? Şi îngerul i-a răspuns şi i-a zis: Duhul Sfânt se va pogorî peste tine şi puterea Celui Preaînalt te va acoperi cu umbra ei; de aceea şi ceea ce se va naşte din voi va fi numit Fiul lui Dumnezeu." – Luca 1:26-33.

Şi deci acestea sunt învățăturile ortodoxe general acceptate ale teologiei creştine. Este întruchipat în cele mai cunoscute două crezuri bisericeşti şi este făcut un articol de credință esențial de către majoritatea bisericilor ortodoxe.

În Crezul Apostolilor, care datează din aproximativ 500 d.Hr. C., şi despre care se pretinde că se întemeiază pe un crez mai vechi, doctrina este exprimată astfel: „... şi în Iisus Hristos, singurul Său Fiu, Domnul nostru, care a fost conceput din Duhul Sfânt, născut din Fecioară. Maria", etc.

În Crezul Niceean, datând din 325 d.Hr. C., doctrina este exprimată astfel: „... şi într-un singur Domn Iisus Hristos, singurul Fiu al lui Dumnezeu, născut din Tatăl său... şi s-a întrupat prin lucrarea Sfântului Duh al Fecioarei Maria" , etc.

Şi astfel Bisericile Ortodoxe de astăzi afirmă clar doctrina şi insistă cu tărie asupra ei, deşi nu a fost întotdeauna aşa, deoarece problema a dat naştere la multe conflicte şi diferențe de opinie în primele secole ale Bisericii. viziunea actuală, totuşi, îi depăşeşte pe cei care i s-au opus şi, în cele din urmă, este acceptat ca fără îndoială sau sub semnul întrebării de către credinciosul creştin ortodox.

Dar timpul prezent găseşte multe minți conducătoare în biserici care refuză să accepte doctrina aşa cum este predată în general, iar vocea criticii superioare este auzită pe pământ în volum din ce în ce mai mare şi multe doctrine ținute fără îndoială de strane sunt abandonate de către biserică. amvonuri, de obicei sub forma menținerii „tăcerii discrete".

Dar ici şi colo se aud voci curajoase care afirmă clar ceea ce motivează rațiunea şi conştiința.

Vom analiza acum aceste opinii divergente.

Trebuie să spunem aici, în acest moment, că nu avem nicio simpatie pentru aşa-numita viziune „infidelă", care susține că întreaga poveste Naşterea Fecioarei a fost inventată pentru a ascunde naşterea nelegitimă a lui Isus. O astfel de viziune nu se bazează pe cercetări sau critici inteligente, nici pe învățături oculte.

A fost pur şi simplu „inventat" în sine, de către cei care nu au putut accepta teologia actuală şi care, atunci când au

fost expulzați din biserici, şi-au construit un sistem grosier de Istorie Biblică reconstruită.

Aşa că nu ne vom opri nici măcar să luăm în considerare această viziune asupra chestiunii, ci vom trece la obiectorii învățați şi opiniile lor şi de acolo la Învățăturile Oculte.

În primul rând, teologii care favorizează opiniile înalților critici se opun ideii naşterii fecioare din mai multe motive generale, printre care principalele se numără următoarele:

(1) Povestea Concepției Divine, care este concepția de către o femeie a unui copil fără tată uman şi printr-un act miraculos din partea Divinității, se regăseşte printre tradițiile, legendele şi credințele multor națiuni. păgân şi păgân Aproape toate religiile orientale antice, care preced creştinismul cu multe secole, conțin astfel de poveşti despre zeii, profeții şi marii lideri ai lor. Criticii susțin că povestea naşterii fecioarelor şi a concepției divine au fost împrumutate direct din aceste legende păgâne şi încorporate în scrierile creştine după moartea lui Hristos.

(2) Că ideea Naşterii Fecioare nu a fost o doctrină creştină originală, ci a fost injectată în Învățături la o dată la aproximativ o sută de ani după începutul erei creştine; această opinie este coroborată de faptul că scrierile Noului Testament însele conțin foarte puține mențiuni despre idee, singura mențiune despre ea fiind în două dintre Evanghelii, cele ale Sfântului Matei şi ale Sfântului Luca-Sf. Sfântul Marcu şi Sfântul loan nu menționează această chestiune, ceea ce probabil nu ar fi fost cazul dacă ar fi fost o credință

acceptată în primele zile ale creştinismului şi nu se face nicio menţiune despre aceasta în Epistole, chiar şi Pavel tăcând absolut asupra materie.

Temă. Ei susţin că naşterea din fecioară era necunoscută primilor creştini şi nu s-a auzit de ea până când nu a fost „împrumutat" din credinţele păgâne mulţi ani mai târziu. În sprijinul ideii lor, aşa cum sa spus mai sus, ei atrag atenţia asupra faptului că scrierile Noului Testament, cunoscute de savanţii biblici ca fiind cele mai vechi şi mai vechi, nu menţionează ideea; şi că Pavel este complet ignorant, la fel ca şi ceilalţi scriitori.

(3) Că cuprind Evangheliile Sfântului Matei şi Sfântului Luca

dovezi interne ale introducerii povestirii la o dată ulterioară. Această chestiune o vom analiza acum, din punctul de vedere al criticii superioare din corpul Bisericii.

În primul rând, să luăm în considerare Evanghelia Sfântului Matei.

Majoritatea oamenilor acceptă acest lucru aşa cum a scris Sfântul Matei, în propria sa mână, în timpul slujirii sale; şi că Evanghelia, cuvânt cu cuvânt, este lucrarea acestui mare apostol. Această idee, însă, nu este pentru o clipă deţinută de clerul educat, aşa cum se poate observa printr-o referire la orice lucrare teologică de frunte din ultimii ani, sau chiar în paginile unei bune enciclopedii.

Anchetatorii au desfăşurat investigaţii sârguincioase cu privire la paternitatea probabilă a cărţilor Noului Testament, iar rapoartele lor i-ar surprinde pe mulţi credincioşi care nu sunt familiarizaţi cu faptele cazului. Nu există nicio justificare, în afara tradiţiei şi obiceiurilor, pentru credinţa că Matei a scris Evanghelia atribuită lui, cel puţin în forma ei actuală.

Fără să ne adâncim în argumentul cercetătorilor (care poate fi găsit în orice lucrare recentă despre Istoria Evangheliilor) am spune că concluzia general acceptată acum de autorităţi este că Evanghelia atribuită în mod obişnuit Sfântului Matei este opera mâinii. sau mâini.necunoscut, produs în ultima parte a secolului I d.Hr., scris în greacă şi, cel mai probabil, o extindere sau o elaborare a anumitor scrieri aramaice intitulate „Spuse ale lui Isus”, despre care se crede că ar fi fost scrisă de Matei însuşi.

Cu alte cuvinte, chiar şi cei mai conservatori critici nu pretind că Evanghelia Sfântului Matei este altceva decât o extindere, o elaborare sau o dezvoltare a scrierilor anterioare ale lui Matei, scrise cu mulţi ani înainte de elaborarea prezentei „Evanghelie”. Cei mai radicali critici au o viziune şi mai puţin respectuoasă.

Acesta fiind adevărul, se poate observa cu uşurinţă cât de uşor i-ar fi fost „făcătorului” din zilele din urmă să introducă legenda actuală de atunci a Naşterii Fecioarei, preluată din surse păgâne.

Ca o dovadă internă suplimentară a unei astfel de interpolări a materiei externe, criticii subliniază faptul că, în timp ce Evanghelia lui Matei afirmă că Iosif a fost pur şi simplu presupusul tată al copilului Mariei, Evanghelia însăşi, în primul său capitol (Matei 1) oferă genealogia lui Isus. de la David la Iosif, soțul Mariei, pentru a dovedi că Isus a venit din „Casa lui David”, conform tradiției mesianice.

Capitolul începe cu cuvintele: „Cartea genealogiei lui Iisus Hristos, fiul lui David, fiul lui Avraam” (Mat. 1), apoi continuă să numească paisprezece generații de la Avraam până la David; paisprezece generații de la David până în zilele exilului în Babilon; şi paisprezece generații din zilele Babilonului până la naşterea lui Isus.

Criticii atrag atenția asupra acestei relatări despre descendența lui Isus, prin Iosif, din casa lui David, care este doar unul dintre multele indicii că Matei original s-a înclinat destul de mult către punctul de vedere că Isus a fost Mesia evreu, venit să domnească pe tron. lui David, în loc de un avatar divin sau o întrupare.

Criticii subliniază faptul că, dacă Iosif nu ar fi adevăratul tată al lui Isus, unde ar fi scopul şi scopul de a dovedi descendența lui din David prin Iosif?

Se întreabă în mod pertinent:

„De ce necesitatea sau scopul relatării genealogiei lui Iosif, aşa cum se aplică lui Isus, dacă într-adevăr Isus nu a fost cu adevărat fiul lui Iosif?”

Explicația criticilor este că primele scrieri ale lui Matei nu conțineau nimic despre naşterea din fecioară, din moment ce Matei nu auzise de această legendă păgână şi că el a dat în mod firesc genealogia lui Isus de la David şi Avraam.

Dacă cineva omite versetele 18-25 din Evanghelia după Matei, se va vedea relația logică a genealogiei cu restul relatării; altfel este paradoxal, contradictoriu şi ridicol, arătând cusăturile şi cusăturile.

„Dar”, vă puteți întreba, „cum rămâne cu Profeția Mesianica menționată de Matei (1:23)?

Cu siguranță aceasta este o referire directă la profeția din Isaia 7:14.

Să examinăm această presupusă „profeție”, despre care s-au spus atât de multe, şi să vedem ce referință are la naşterea lui Isus.

Revenind la Isaia 7, găsim aceste cuvinte, chiar înainte de „profeție”:

„Şi Domnul a vorbit din nou lui Ahaz, zicând: Cere-i un semn de la Domnul Dumnezeul tău; cere-l în adâncuri sau

în înălțimile înălțimilor. Dar Ahaz a spus: „Nu voi cere, nici nu voi ispiti”. Lordul.

Iar el a spus: Ascultă acum, casă a lui David; Nu este suficient să obosiți oamenii, dar vreți să-l obosiți şi pe Dumnezeul meu? (Isaia 6:13).

Apoi vine „profeția”: „De aceea Domnul însuşi îți va da un semn: Iată, o fecioară va rămâne însărcinată şi va naşte un fiu şi-i va pune numele Emanuel”.

Aceasta este „profeția” citată de scriitorul Evangheliei după Matei şi a fost citată de secole în bisericile creştine, ca prezice naşterea miraculoasă a lui Isus. De fapt, teologii inteligenți ştiu că nu se referă deloc la Isus, în niciun fel, ci aparține unei alte apariții, aşa cum vom vedea mai jos, şi a fost injectată în narațiunea Evangheliei pur şi simplu pentru a susține opiniile scriitorului. de acelasi.

Ar fi bine să adăugăm aici că multe dintre cele mai bune autorități susțin că traducerea greacă a cuvântului ebraic „almah” cu echivalentul „fecioară” în sensul obişnuit al cuvântului este incorectă.

Cuvântul ebraic „almah” folosit în textul ebraic original al lui Isaia nu înseamnă „fecioară”, aşa cum termenul este folosit în general, ci mai degrabă „o tânără de vârstă căsătorită, o fată”, evreii au un cuvânt complet diferit pentru ideea de „virginitate”, aşa cum termenul este folosit în general.

Cuvântul „almah” este folosit în alte părți ale Vechiului Testament pentru a indica o „tânără – o fată”, mai ales în Proverbele 30:19, în referirea la „calea persoanei cu slujitorul”.

Dar nu trebuie să intrăm în discuții de acest gen, spun Criticii Superiori, pentru că aşa-numita „profeție” se referă la o cu totul altă chestiune. Se pare, spun ei, că Ahaz, un rege slab al Iudeii, era foarte tulburat pentru că Rezin, regele Siriei, şi Pekah, conducătorul nordului Israelului, formaseră o alianță ofensivă împotriva lui şi îşi mutaseră forțele combinate spre Ierusalim. .

În frica lui, el a căutat o alianță cu Asiria, o alianță care a fost dezaprobată de Isaia, care i-a protestat lui Ahaz cu privire la mişcarea propusă.

Regele era prea nervos de frică pentru a asculta argumentele lui Isaia, aşa că acesta din urmă s-a lansat în profeție. El a profețit, în felul văzului din Răsărit, că țara va fi pustie şi mizerie va aduce asupra Israelului, dacă politica sinucigaşă ar fi adoptată. Dar a ținut speranța într-un viitor mai luminos după ce norii adversității trecuseră.

Va apărea un nou prinț înțelept, care să conducă Israelul la gloria de odinioară. Prințul s-ar fi născut dintr-o mamă tânără şi numele lui ar fi Emmanuel, ceea ce înseamnă „Dumnezeu cu noi”.

Toate acestea s-au referit la lucruri într-un viitor relativ apropiat şi nu s-au referit la naşterea lui Isus aproximativ

şapte sute de ani mai târziu, care nu era un prinţ care şedea pe tronul lui Israel şi care nu a adus slavă națională sau renume lui Israel, pentru că nu aşa era misiunea lui. Învățații şi oamenii bisericii evrei au afirmat adesea că profeția lui Isaia s-a împlinit prin naşterea lui Ezechia.

Nu există nicio dovadă în istoria iudaică a celor şapte sute de ani dintre Isaia şi Isus că evreii considerau profeția lui Isaia ca fiind legată de aşteptatul Mesia, ci în schimb s-a considerat că ar fi legată de un eveniment minor din istoria sa. După cum a spus un scriitor evreu:

„În întreaga vastă întindere a literaturii evreieşti nu există nici un pasaj care să poată susține construcția conform căreia Mesia trebuie conceput în mod miraculos".

Alți scriitori în acest sens au susținut aceeaşi afirmație, arătând că ideea unei naşteri din fecioară era străină minții evreieşti, evreii au respectat şi onorat întotdeauna foarte mult viața căsătorită şi paternitatea umană, considerându-şi copiii ca binecuvântări şi daruri de la Doamne.Doamne.

Un alt scriitor al Bisericii a spus: „O fabulă ca cea a naşterii lui Mesia dintr-o fecioară ar fi putut să apară în altă parte mai uşor decât printre evrei; doctrina lor despre unitatea divină a plasat o prăpastie de netrecut între Dumnezeu şi lume; înaltul lui respect pentru căsătorie. relație" etc., ar fi făcut ideea detestabilă.

Alte autorități sunt de acord cu această idee, insistând că ideea naşterii fecioare nu şi-a luat naştere niciodată în

profeția ebraică, ci a fost injectată în doctrina creştină din surse păgâne, spre sfârşitul secolului I, şi a primit credință datorită afluxului de convertiți. . a popoarelor „păgâne” care au găsit în idee o corespondență cu credințele lor străvechi.

După cum a spus reverendul RJ Campbell, ministrul Templului oraşului, Londra, în „Noua teologie” sa, „Niciun pasaj din Noul Testament nu este, direct sau indirect, o profeție a naşterii din fecioară a lui Isus. A insista asupra acestui lucru. multora li se poate părea că dă o lovitură. un om de paie, dar dacă da, persoana de paie încă mai păstrează o cantitate mare.”

Ne întoarcem acum la a doua relatare a naşterii fecioare, în Evanghelii, singurul alt loc în care este menționat, în afară de povestea lui Matei, considerată mai sus.

Această a doua mențiune o găsim în Luca 1:26-35, versetele fiind citate în prima parte a acestei lecții.

Au existat multe dispute cu privire la autoritatea reală a Evangheliei atribuită în mod obişnuit lui Luca, dar bibliştii sunt în general de acord că aceasta a fost ultima dintre primele trei Evanghelii (cunoscută în general ca „Evangheliile sinoptice”).

Aceşti savanți sunt, de asemenea, în general de acord că autorul, oricine ar fi fost, nu a fost un martor ocular la evenimentele vieții lui Hristos.

Unele dintre cele mai bune autorități susțin că el a fost un neam (nu evreu), probabil un grec, deoarece stilul său literar grecesc este mult peste medie, vocabularul său este foarte bogat şi dicția sa admirabilă.

De asemenea, se crede în general că aceeaşi mână a scris Cartea Faptele Apostolilor.

Tradiția spune că autorul a fost un anume Luca, un creştin convertit după moartea lui Isus, care a fost unul din trupa misionară a lui Pavel care a călătorit din Troa în Macedonia şi care a participat la închisoarea lui Pavel la Cezareea; şi care a împărtăşit experiențele naufragiului lui Pavel în călătoria către Roma. Se crede că şi-a scris Evanghelia mult după moartea lui Pavel, în folosul şi învățătura unui anume Teofil, un om de rang care locuia în Antiohia.

Scriitori critici mai înalți susțin că fie povestea naşterii fecioarelor a fost introdusă în narațiunea lui Luca de către un scriitor de mai târziu, fie că Luca la bătrânețe a adoptat acest punct de vedere care începea să câştige credință în rândul creştinilor convertiți de origine păgână, fiind acelaşi Lucas din această perspectivă. clasă. Se subliniază că, din moment ce Pavel, care a fost un prieten apropiat şi profesor al lui Luca, nu a menționat naşterea din fecioară şi nu a învățat nimic de acest fel, Luca trebuie să fi dobândit legenda mai târziu, dacă într-adevăr narațiunea a fost scrisă de el la acea data.. toate în evanghelia lui.

La fel, se observă că Luca dă şi o genealogie a lui Isus, de la Adam, prin Avraam, David şi Iosif.

Se presupune că cuvintele din paranteză „aşa cum se presupune” din Luca 3:23 au fost inserate în text de un scriitor de mai târziu, deoarece nu ar avea nici un sens sau niciun motiv să urmărească genealogia lui Isus printr-un „presupus” tată.

Versetul în cauză spune astfel: „Şi Isus însuşi a început să aibă vreo treizeci de ani, fiind (după cum se presupune) fiul lui Iosif, care era fiul lui Eli” etc.

Elevii, desigur, observă că linia de descendenţă dată de Luca diferă foarte material de cea dată de Matei, arătând o lipsă de cunoştinţe din partea unuia sau altuia scriitor.

În general, oamenii de ştiinţă consideră că este foarte remarcabil faptul că această relatare a naşterii din fecioară este dată de Luca, care a fost un înfocat student şi adept paulin, având în vedere faptul că Pavel a ignorat întreaga legendă, dacă într-adevăr ar fi fost. . Cu siguranţă un om ca Pavel ar fi pus mare accent pe acest eveniment minunat dacă ar fi crezut în el sau dacă ar fi făcut parte din Doctrina creştină a timpului său.

Faptul că Luca a scris această relatare este un mare mister şi mulţi consideră că este mult mai uşor de acceptat teoria interpolării ulterioare a poveştii în Evanghelia după Luca, în special având în vedere indicaţiile care se coroborează.

Rezumând punctele de vedere ale Criticii Superioare, putem spune că poziţia generală luată de oponenţii şi negările Naşterii Fecioarei a lui Isus este următoarea:

1. Povestea naşterii fecioare se regăseşte doar în partea introductivă a două dintre cele patru Evanghelii, Matei şi Luca, şi chiar şi în acestea povestea pare să fi fost „adaptată” de scriitorii de mai târziu.

2. Chiar şi Matei şi Luca tac în această privință după declarațiile din partea introductivă a Evangheliilor lor, ceea ce cu greu s-ar putea întâmpla dacă povestea ar fi fost scrisă şi crezută de scriitori, o astfel de acțiune din partea lor fiind contrară obiceiurilor umane şi întâmplătoare. .

3. Evangheliile după Marcu şi Ioan sunt absolut tăcute pe această temă; cea mai veche dintre Evanghelii, cea a lui Marcu, nu lasă nicio urmă din legendă; iar ultima Evanghelie, cea a lui Ioan, fiind la fel de liberă de pomenirea lui.

4. Restul Noului Testament nu respiră un cuvânt de istorie sau doctrină. Cartea Faptele Apostolilor, în general acceptată ca fiind scrisă şi de Luca, ignoră în totalitate problema.

Pavel, dascălul lui Luca şi marele scriitor al Bisericii primare, pare să nu ştie nimic despre Naşterea Fecioarei, sau o ignoră cu totul intenționat, acesta din urmă fiind de necrezut la un astfel de om.

Petru, primul apostol, nu face nicio mențiune despre istorie sau doctrină în marile sale epistole, fapt care este de neconceput dacă ar cunoaşte şi ar crede legenda.

Cartea Apocalipsei tăce şi cu privire la această doctrină care a jucat un rol atât de important în istoria ulterioară a Bisericii.

Marile scrieri ale Noului Testament nu conţin nicio menţiune despre istorie, în afară de menţiunea scurtă din Matei şi Luca, menţionate mai sus.

5. Există multe versete în Evanghelii şi Epistole care dovedesc că povestea era necunoscută scriitorilor sau că aceştia nu au acceptat-o. Genealogiile lui Iosif sunt citate pentru a dovedi descendenţa lui Iisus din David, care depinde în întregime de paternitatea reală a lui Iosif. Isus este menţionat în mod repetat şi liber ca fiind fiul lui Iosif.

Pavel şi ceilalţi apostoli se agaţă ferm de doctrina despre necesitatea morţii lui Isus; Învierea lui din morţi; şi Înălţarea lui la ceruri etc. Dar ei nu aveau nimic de spus cu privire la necesitatea naşterii sale din fecioară sau la necesitatea acceptării unei astfel de doctrine; ei tac absolut asupra acestui punct, deşi erau bărbaţi precauţi, fără a omite vreo informaţie importantă. Detaliu al doctrinei. Pavel chiar vorbeşte despre Isus ca „din sămânţa lui David”. (Romani 1:)

6. Naşterea Fecioara nu făcea parte din tradiţiile timpurii sau din doctrina Bisericii, dar îi era necunoscută. Şi nu este menţionat în propovăduirea şi învăţătura apostolilor, aşa cum s-a putut vedea prin referire la Cartea Faptele Apostolilor. Această carte, care relatează Faptele şi Învăţăturile Apostolilor, nu ar fi putut omite din neatenţie o

doctrină sau un punct de învățătură atât de important. Învățați creştini atenți şi conştiincioşi insistă că mulțimile convertite la creştinism în primele zile trebuie să fi fost ignorante sau neinformate despre acest eveniment miraculos, care ar fi părut de neiertat din partea apostolilor dacă l-ar fi cunoscut şi ar fi crezut. în adevărul ei.

Această stare de lucruri trebuie să fi durat până aproape în secolul al II-lea, când credințele păgâne au început să se filtreze din cauza afluxului mare de păgâni convertiți.

7.Există multe motive să credem că legenda a luat naştere din alte legende păgâne, religiile altor popoare fiind pline de poveşti de naşteri miraculoase de eroi, zei şi profeți, regi şi înțelepți.

8. Că acceptarea legendei nu este şi nici nu ar trebui să fie o dovadă a credinței în Hristos şi în creştinism. Acest punct de vedere este bine exprimat de reverendul Dr. Campbell, în „Noua teologie", când spune: „Credibilitatea şi semnificația creştinismului nu sunt în niciun fel afectate de doctrina naşterii fecioare, cu excepția faptului că această credință tinde pentru a pune o barieră între Isus şi rasă şi pentru a face din el ceva ce nu poate fi numit uman în mod adecvat... Ca mulți alții, obişnuiam să iau poziția că acceptarea sau neacceptarea doctrinei naşterii fecioare era irelevantă. pentru că creştinismul era destul de independent de el, dar reflecția m-a convins că, de fapt, funcționează ca un obstacol în calea religiei spirituale şi a unei credințe reale şi vie în Isus.

Concluzia simplă şi firească este că Isus a fost fiul lui Iosif şi al Mariei şi a avut o copilărie fără evenimente." Teologul german Soltau spune: „Oricine cere în plus ca un creştin evanghelic să creadă cuvintele „conceput de Duhul Sfânt Sfânt," născut din Fecioara Maria", devine cu bună ştiință participant la un păcat împotriva Duhului Sfânt şi a adevăratei Evanghelii, aşa cum ne-au transmis apostolii şi şcoala lor în epoca apostolică".

Şi acesta este, deci, rezumatul disputei dintre şcoala conservatoare a teologilor creştini, pe de o parte, şi şcolile liberale şi radicale, pe de altă parte. V-am dat o declarație a pozițiilor, pur şi simplu pentru a înțelege problema. Dar, înainte de a trece la considerarea Învățăturilor Oculte, să ne punem o întrebare:

Cum explică Criticii Înalți pentru doctrina indubitabilă a Paternității Divine, aşa cum este clar declarată în Noul Testament, având în vedere dovezile împotriva Naşterii Fecioarei? De ce menționarea frecventă şi repetată a lui Isus ca „Fiul lui Dumnezeu"? Care a fost Doctrina Secretă care stă la baza Paternității Divine a lui Isus, pe care legendele păgâne au corupt-o în povestea teologiei Naşterii Fecioarei?

Ne temem că răspunsul nu se găseşte în cărțile şi predicile Criticii superioare şi nici în cele ale teologilor conservatori.

Să vedem acum ce lumină pot arunca Învățăturile Oculte asupra acestui subiect întunecat!

Există o Doctrină Interioară care explică misterul.

Acum, în primul rând, nu există nicio referire în Învățătura Ocultă la vreo trăsătură miraculoasă legată de naşterea fizică a lui Isus.

Nu este neagă în mod expres, este adevărat, dar Învățăturile nu conțin nicio referire la ea, iar toate referirile la subiectul filiației lui Isus vorbesc despre Iosif ca pe tatăl său şi despre Maria ca pe mama sa. Cu alte cuvinte, familia este tratată ca fiind formată din tată, mamă şi copil, aşa cum este cazul oricărei familii.

Învățăturile Oculte intră în foarte multe detalii despre calitatea de Fiu Spiritual a lui Isus, aşa cum vom vedea în curând, dar nu este menționată nicio concepție sau naştere fizică miraculoasă.

Putem înțelege cu uşurință de ce legenda naşterii fecioare nu ar atrage pe ocultişti, dacă luăm în considerare doctrinele acestora din urmă.

Ocultişţii acordă puțină atenție corpului fizic, decât ca templu al spiritului şi locuință a sufletului.

Corpul fizic, pentru ocultist, este o simplă înveliş material, schimbându-şi constant celulele constitutive, servind la adăpostirea sufletului individului, iar atunci când este aruncat şi aruncat, nu este nimic mai mult decât orice altă bucată de material care se dezintegrează.

Ei ştiu de existența sufletului separat de corp, atât după moartea lui, cât şi chiar în timpul vieții sale, în cazul Călătoriei Astrale etc. Şi în multe alte moduri, devine firesc ca Ocultistul să-şi considere corpul, iar corpurile altora, ca simple „cochilii", să fie tratate bine, folosite în mod corespunzător şi apoi aruncate în mod voluntar sau schimbate cu alții.

Având în vedere faptele de mai sus, puteți vedea cu uşurință că orice teorie sau doctrină care a făcut ca Absolutul, Dumnezeu, să umbrească imaginea unei femei umane, trupul şi să o facă să conceapă fizic un copil, ar părea grosolană, barbară, inutilă şi în sfidarea.la legilor naturale stabilite de Cauza Cauzelor.

Ocultistul vede în concepția fiecărui copil, lucrarea Voinței Divine, fiecare concepție şi naştere un miracol. Dar el vede Legea Naturală care stă la baza fiecăreia şi crede că Voința Divină funcționează întotdeauna sub Legile Naturale, aparentele miracole şi excepții de la acestea, care rezultă din dominația şi funcționarea unei legi necunoscute în general.

Dar ocultistul nu cunoaşte nicio lege care să producă concepție prin alte procese decât cele fiziologice.

Pe scurt, ocultistul nu consideră corpul fizic al lui Isus ca pe Isus însuşi; el ştie că adevăratul Isus este ceva cu mult mai mare decât trupul său şi, în consecință, nu vede mai multă nevoie de o concepție miraculoasă a trupului său decât ar face-o. printr-o creație miraculoasă a mantiei Sale.

Trupul lui Isus era doar substanță materială; Adevăratul Isus era Duh.

Ocultiştii nu îl consideră pe Iosif ca fiind părintele adevăratului Isus: nicio ființă umană nu poate produce sau crea un suflet. Aşa că ocultistul nu vede niciun motiv să accepte vechea doctrină păgână a naşterii fizice din fecioară, care s-a strecurat în creştinism din surse exterioare.

Pentru ocultist, există o naştere virgină reală de o natură complet diferită, aşa cum vom vedea mai jos.

Dar nu a fost aşa cu oamenii care s-au înghesuit în rândurile creştinismului spre sfârşitul secolului I, provenind din popoare păgâne şi aducând cu ei legendele şi doctrinele lor păgâne.

Aceşti oameni credeau că Corpul este persoana Regală şi, prin urmare, îi acordau cea mai mare importanță.

Aceşti oameni erau aproape materialişti ca urmare a părerilor lor păgâne asupra vieții.

Ei au început să influențeze grupul mic de creştini originari, iar în curând învățăturile originale au fost înăbuşite de greutatea doctrinelor păgâne.

De exemplu, ei nu au reuşit să înțeleagă ideile frumoase de nemurire ale creştinilor originari, care susțineau că sufletul

a supraviețuit morții şi dezintegrarii trupului. Ei nu puteau înțelege acest adevăr transcendental; ei nu ştiau ce înseamnă termenul „suflet”, aşa că au înlocuit doctrina lor păgână despre învierea corpului fizic.

Ei credeau că la un moment dat va veni o zi mare, în care morții vor învia din mormintele lor şi vor trăi din nou.

Grosimea acestei idei, în comparație cu frumoasa doctrină a nemuririi sufletului a creştinilor originali şi a creştinilor avansați de astăzi, este destul de dureroasă.

Şi totuşi aceşti convertiți păgâni au înăbuşit de fapt adevăratele învățături cu doctrina lor brută despre învierea trupului.

Aceşti oameni nu puteau înțelege cum ar putea un om să trăiască fără corpul său fizic, iar pentru ei viața de apoi a însemnat o înviere a trupurilor lor moarte înapoi la viață. Pentru ei, cadavrele aveau să rămână moarte, până în Ziua Mare, când aveau să trăiască din nou.

Nu există nicio învățătură printre aceşti oameni cu privire la părăsirea sufletului din trup şi la trăirea din nou pe planuri superioare. Nu, aceşti oameni nu ştiau nimic de acest gen, erau incapabili de idei şi idealuri atât de înalte, erau materialişti şi căsătoriți cu trupurile lor iubite de animale şi credeau că trupurile lor moarte vor reveni într-un fel ca prin minune la viață. cândva în viitor, când vor trăi din nou pe pământ.

Având în vedere cunoştinţele moderne despre natura materiei şi faptul că ceea ce este corpul unei persoane astăzi poate fi corpul altei persoane mâine - acea materie se schimbă şi se reconverteşte constant - acea materie universală folosită pentru a forma corpuri de animale, plante, oameni, sau să locuiască în gaze chimice, sau combinaţii în lucruri anorganice – având în vedere aceste adevăruri acceptate, „învierea corpului" pare o invenţie jalnică a minţii unui popor primitiv şi ignorant şi nu este o învăţătură spirituală înaltă. De fapt, s-ar putea să fie mulţi dintre voi care s-ar îndoi că creştinii din acea vreme au învăţat aşa, dacă nu ar fi fost incontestabila înregistrare istorică şi rămăşiţa doctrinei în sine îmbălsămată în „Crezul apostolilor", în pasajul „ Eu cred în învierea cărnii" care se citeşte zilnic în biserici, dar a cărui doctrină nu este predată aproape niciodată în aceste zile şi pe care puţini creştini o cred; de fapt, este ignorat sau chiar negat de majoritatea.

Dr. James Beattie a scris: „Deşi omenirea a fost în orice moment convinsă de nemurirea sufletului, învierea trupului a fost o doctrină specifică creştinismului timpuriu". ST Coleridge a scris:

„Unii dintre cei mai influenţi scriitori creştini timpurii au fost materialişti, susţinând că sufletul este material, corporal".

Se pare că în acele vremuri unii susţineau că sufletul era necorporal, conform părerilor lui Platon şi al altora, dar că teologii creştini ortodocşi considerau acest lucru ca pe o viziune nelegiuită şi nebiblică. Justin Martyr a argumentat împotriva naturii platonice a sufletului. Chiar şi unii

scriitori din zilele din urmă nu au ezitat să-şi exprime părerile asupra acestui subiect, fiind de acord cu primii fraţi ortodocşi.

De exemplu, Dr. RS Candlish a spus:

„Trăieşte din nou în corp, în acelaşi corp, în ceea ce priveşte toate proprietăţile esenţiale şi toate intenţiile şi scopurile practice, în care trăieşti acum. Nu trebuie să trăiesc ca o fantomă, un spectru, un spirit, trebuie să trăiesc atunci aşa cum trăiesc acum, în trup".

Motivul pentru care Biserica primară a pus atât de mult accent pe această doctrină a Învierii Trupului, a fost pentru că o sectă internă, gnosticii, a susţinut contrariul, iar spiritul partizan al majorităţii i-a dus la cealaltă extremă, până când au fost complet. a negat-o.orice alte idei şi a insistat asupra învierii şi revitalizării corpului fizic.

Dar, în ciuda încurajării oficiale a acestei teorii grosolane, ea s-a scufundat treptat într-o adevărată nesemnificaţie, deşi umbra ei încă persistă în crez şi cuvânt.

Spiritul său a regresat şi a murit înaintea ideii înaintate a nemuririi sufletului care s-a întors din nou şi din nou la creştinism până când a fost învingător.

Şi aşa cum a spus prof. Nathaniel Schmidt, în articolul său despre acest subiect într-o enciclopedie majoră,

„... Doctrina nemuririi naturale a sufletului uman a devenit atât de mult o parte a gândirii creştine, încât învierea şi-a pierdut în mod natural semnificaţia vitală şi practic nu a avut loc în marile sisteme de filozofie elaborate de gânditorii creştini în timpurile moderne. ". Şi totuşi, Biserica continuă să repete cuvintele acum lipsite de sens: „Cred în Învierea Trupului”.

Şi deşi practic nimeni nu crede asta acum, totuşi recitarea cuvintelor şi declararea credinţei cuiva în ele constituie o cerinţă necesară pentru admiterea în Biserica Creştină de astăzi.

Aceasta este dominaţia persistentă a formelor şi gândurilor moarte asupra oamenilor vii.

Şi, aşa că se poate vedea cu uşurinţă din cele spuse, de ce primii creştini, pe la sfârşitul secolului I d.Hr., au acordat atât de multă importanţă concepţiei fizice şi naşterii lui Isus. Pentru ei, trupul fizic al lui Isus era Isus însuşi.

Restul urmează natural, inclusiv Naşterea Fecioara şi Învierea Fizică. Avem încredere că acum înţelegeţi această parte a subiectului.

Am auzit creştini devotaţi şocaţi de ideea că Isus s-a născut dintr-un tată şi o mamă omeneşti, în modul natural al rasei.

Păreau să creadă că mirosea a impuritate.

O astfel de noțiune este rezultatul unei idei pervertite despre sacralitatea funcțiilor naturale, o viziune a impurității, în care totul este pur.

Ce perversiune să consideri impură caracterul sacral al Paternității şi Maternității umane!

Persoana de adevărată spiritualitate vede în Treimea Divină a Tatălui, a Mamei şi a Pruncului ceva din cel mai curat şi mai sacru, ceva care îl apropie pe om de Dumnezeu.

Este copilul frumos, ținut în îmbrățișarea iubitoare a mamei sale, un simbol şi un tip de impuritate?

Este grija veghetoare şi dragostea Tatălui față de copil un rezultat impur al unei cauze impure?

Inima ta nu îți spune altceva?

Uită-te la binecunoscuta imagine din Călătoria în Egipt, cu Maria purtând pruncul, şi amândoi păziți şi protejați de soț şi tată, Iosif, nu este acesta un simbol frumos al sfințeniei Paternității?

Avem încredere că cei mai mulți dintre voi care citiți aceste pagini au avansat spiritual dincolo de punctul în care Familia este o chestiune de sugestie şi relație impură.

Şi, acum, care sunt Învățăturile Oculte – Doctrina Secretă – despre Naşterea Reală Fecioară a lui Isus?

Numai asta: că Duhul lui Isus era proaspăt din sânul Absolutului – Duhul DUHULUI – o Naştere Fecioară a Duhului.

Duhul Său nu călătorise pe calea grea ascendentă a Reîncarnării şi a Renaşterilor repetate, ci era un Duh Fecioară proaspăt născut din DUHUL, un Fiu însuşi al Tatălui, născut, nu creat.

Acest Duh Fecioar s-a întrupat în trupul Său şi acolo a început viața persoanei, nu pe deplin conştientă de propria Sa natură, ci trezindu-se treptat la cunoaştere ca orice suflet uman, până când, în cele din urmă, adevărata natură a Ființei Sale a izbucnit în el şi El. a văzut că era cu adevărat Dumnezeu întrupat.

În scurta sa viață de treizeci şi trei de ani, treizeci de ani de pregătire şi trei ani de slujire, Isus a simbolizat şi a simbolizat Viața Rasei.

Aşa cum s-a trezit cu o perspectivă asupra Naturii sale Divine, la fel şi rasa se va trezi în timp.

Fiecare act din Viața lui Isus a reprezentat şi a simbolizat viața fiecărui suflet individual şi a rasei. Cu toții avem Grădina Ghetsimani: fiecare este răstignit şi urcă în planuri superioare.

Aceasta este Doctrina Ocultă a Naşterii Fecioarei a lui Hristos.

Nu este demn?

Nu este cel puțin o concepție mai înaltă a minții umane decât legenda fizică a naşterii fecioare?

Pe măsură ce continuăm cu lecțiile noastre, vom scoate la iveală detaliile Învățăturilor Oculte referitoare la Natura Divină a lui Hristos – Spiritul din Forma Umană. Şi, în aceste referințe şi instrucțiuni, veți vedea şi mai clar acea natură a Naşterii Fecioare Spirituale a lui Isus.

Creştinii originari au fost instruiți în Adevărul despre Naşterea Fecioara, adică cei care erau suficient de inteligenți pentru a-l înțelege.

Dar după ce marii Maeştri au murit, iar succesorii lor au devenit prea zeloşi în dorința lor de a-i converti pe străini, afluxul acestora din urmă a depăşit treptat învățăturile originale, iar Naşterea şi Învierea trupului din Fecioară fizică au devenit Doctrine şi Articole de Credință. considerate de o importanță vitală de către noii conducători ortodocşi.

A fost nevoie de secole de luptă mentală şi dezvoltare spirituală pentru a aduce Lumina Adevărului în acest colț întunecat al Credinței, dar lucrarea este deja în curs de desfăşurare şi minți mari în Biserică, precum şi cele din afară. ale Bisericii, încep să arunce deoparte vechea legendă

ca o relicvă uzată a zilelor primordiale când norul Ignoranței eclipsa Lumina Adevărului.

Pentru a încheia această lecție, să aruncăm o privire încă o dată la cuvintele eminentului divin, Dr. Campbell, în Noua sa teologie, în care afirmă:

„Dar de ce să ezitați la întrebare? Măreția lui Isus şi valoarea revelației sale pentru omenire nu sunt în niciun fel sporite sau diminuate de modul în care a pătruns în lume.

Fiecare naştere este la fel de minunată pe cât ar putea fi o naştere din fecioară şi la fel de minunată ca un act direct al lui Dumnezeu. O concepție supranaturală nu are nimic de-a face cu valoarea morală şi spirituală a persoanei care ar trebui să intre în lume în acest mod anormal.

Cei care insistă asupra doctrinei vor fi în pericol să demonstreze prea multe, pentru că dusă la concluzia ei logică, îl scoate pe Isus cu totul din categoria umanității în orice sens real".

Să avem încredere că aceşti critici mai înalți se pot informa despre adevărurile Învățăturilor Oculte, care furnizează Cheia Pierdută şi aduc Reconcilierea şi care arată cum şi de ce Isus este, în tot şi în tot adevărul, FIUL LUI DUMNEZEU, născut. şi necreat, dintr-o substanță a Tatălui, o părticică a Duhului Prea Pur proaspăt din Oceanul Spiritului şi eliberat de Karma Încarnărilor trecute, cum El a fost uman şi totuşi mai mult decât uman.

În următoarea noastră lecție vom lua relatarea vieții secrete a lui Isus de la apariția sa, copil în Templu, printre Bătrâni, până la vârsta de treizeci de ani a apărut pe scena slujirii lui Ioan Botezătorul, şi şi-a început propria sa slujire scurtă de trei ani, care a fost încheiată prin Răstignire şi Înălțare. Aceasta este o fază a subiectului de interes intens şi de natură surprinzătoare, din cauza necunoaşterii tradițiilor oculte din partea publicului larg.

A TREIA LECŢIE.

TINERETEA MISTICA LUI ISUS.

În ultima noastră lecție am promis să vă spunem povestea ezoterică a tinereții lui Isus. Şi există o astfel de poveste de spus, deşi bisericile ştiu puțin sau nimic despre ea. Bisericile nu au altceva decât obuzele care au fost întotdeauna proprietatea maselor. Miezurile reale ale adevărului au fost deținute de câțiva aleşi. Legendele frăților mistice şi ordinelor oculte au păstrat istoria intactă, iar acum vi se va oferi esența legendelor şi tradițiilor mistice.

La sfârşitul primei noastre lecții i-am lăsat pe Iosif, Maria şi pruncul Isus în Egipt, țara în care zburaseră pentru a scăpa de mânia tiranului Irod. Au locuit în Egipt câțiva ani, până la moartea lui Irod.

Deci Iosif s-a întors pe paşi şi s-a întors în ţara lui, aducându-şi soţia şi copilul cu el. Dintr-un motiv necunoscut celor familiarizaţi cu legendele şi tradiţiile, Iosif a decis să nu se stabilească în Iudeea, ci s-a îndreptat spre coastă şi s-a întors la Nazaret, unde el şi Maria s-au întâlnit iniţial şi s-au logodit.

Şi astfel, în Nazaret, umilul oraş de munte, zilele copilăriei lui Iisus trecuseră, sărăcia cumplită a familiei fiind atenuată (conform legendei oculte) prin cadouri anuale de aur din mâinile mesagerilor deghizat ale vrăjitorilor.

Tradiţiile spun că Isus şi-a început studiul Legii ebraice când avea cinci ani. Se relatează că el a dat dovadă de o îndemânare şi un talent neobişnuit în direcţia stăpânirii nu numai a textului, ci şi a spiritului Scripturilor ebraice şi i-a întrecut cu mult pe colegii săi.

Se mai relatează că el a arătat o nerăbdare timpurie faţă de formalismul plictisitor al profesorilor săi ebraici şi o dorinţă de a merge direct în inima textului dinaintea lui, pentru a discerne spiritul care l-a animat. Atât de mult încât El a doborât adesea asupra capului Său cenzura instructorilor Săi, care au ignorat spiritul învăţăturilor în devotamentul lor faţă de forme şi cuvinte.

Nazaretul era un loc de modă veche, iar el şi locuitorii săi au devenit obiectul glumelor şi glumelor oamenilor din Iudeea. Cuvântul „nazareno” a fost sinonim cu „loup”; "bădăran"; "agricultor"; etc., locuitorilor din cele mai la modă regiuni. Însăşi îndepărtarea oraşului a servit pentru a-l separa în

spirit de restul țării. Dar aceeaşi îndepărtare a jucat un rol important în primii ani ai vieții lui Isus. Nazaretul, datorită locației sale deosebite, se afla pe linia mai multor rute de rulote.

Călătorii din multe țări au trecut prin oraş şi s-au odihnit acolo peste noapte, uneori pentru câteva zile. Călători din Samaria, Ierusalim, Damasc, Grecia, Roma, Arabia, Siria, Persia, Fenicia şi alte țări s-au amestecat cu Nazarinenii.

Iar tradițiile relatează că copilul Iisus s-ar strecura şi vorbeşte cu cei din aceşti călători versați în cunoaşterea ocultă şi mistică şi ar bea din diversele lor surse de cunoaştere, până când a fost la fel de bine informat despre aceste subiecte ca multe altele. un mistic de vârstă mijlocie. Tradițiile spun că băiatul i-a încântat şi uimit deseori pe aceşti ocultişti călători prin înțelegerea sa minunată asupra doctrinelor şi cunoştințelor lor secrete.

Şi se mai spune că unii dintre cei mai înțelepți, văzând natura copilului, ar rămâne mai mult decât li se atribuie, pentru a adăuga ici şi colo la diferitele părți ale tradiției oculte generale deținute de copil.

De asemenea, se învață că înțelepții i-au informat pe unii dintre aceşti călători despre copil, pentru ca ei să-i transmită un adevăr sau o învățătură pentru care era pregătit.

Şi astfel copilul a crescut în cunoaştere şi înțelepciune, zi de zi, an de an, până când în cele din urmă a avut loc un

eveniment în viața Lui, care a fost subiectul de cel mai mare interes pentru toți creştinii şi studenții Noului Testament de atunci, dar că fără explicația anterioară nu este uşor de înțeles.

Sărbătoarea Paştelui avea loc în perioada stabilită din an – aprilie – când Isus avea treisprezece ani. Această sărbătoare a fost una dintre cele mai importante din calendarul evreiesc, iar toți evreii considerau respectarea ei cea mai sfântă datorie.

A fost sărbătoarea stabilită pentru amintirea şi perpetuarea celui mai important eveniment din istoria poporului evreu, când Îngerul Morții a măturat toată țara Egiptului, rănind pe întâiul născut din fiecare casă a băştinaşilor, de sus şi de jos, dar cruțându-i pe toți.casele captivilor evrei care însemnau pragurile uşilor lor cu sânge de jertfă ca semn al credinței lor. Nu este aici locul pentru a da explicația acestui eveniment aparent miraculos, despre care elevii ştiu acum că se datorează unor cauze naturale. Doar am menționat-o în treacăt.

Legiuitorii din Israel au desemnat sărbătoarea Paştelui drept simbolul perpetuu al acestui eveniment cel mai important pentru națiune şi fiecare evreu care merita sărea sa s-a simțit obligat să participe la împlinire şi la împărtăşire.

Fiecare evreu evlavios şi-a propus să facă un pelerinaj la Ierusalim în timpul sărbătorii Paştilor, dacă ar fi putut cumva să se descurce.

La vremea sărbătoririi Paştilor despre care vorbim, Isus tocmai împlinise treisprezece ani, vârstă care îi dă dreptul, conform legii bisericeşti, la privilegiul de a sta cu adulții din neamul său la cina în biserică. de asemenea, să se alăture public cu congregația de bărbați la slujba de mulțumire din sinagogi.

Şi astfel, în acest an, şi-a însoțit tatăl şi mama la Ierusalim şi a făcut a doua sa vizită în Cetatea Sfântă. Se va aminti că prima Sa vizită acolo a fost când, când era copil, a fost purtat acolo din Betleem în brațele mamei Sale, în conformitate cu legea iudaică, iar în acel moment un preot bătrân şi o bătrână profetesă recunoscuseră public natura Sa divină. .

Tatăl, mama şi fiul, trinitatea divină a relației umane, călătoreau încet pe drumul care ducea de la Nazaret la Ierusalim. Tatăl şi mama erau îngrijorați de detaliile călătoriei, amestecate cu gânduri pioase despre festivalul sacru la care urmau să participe. Dar mintea băiatului era departe de lucrurile care ocupau gândurile părinților săi. Se gândea la adevărurile mistice profunde pe care le absorbise atât de uşor în ultimii ani şi aştepta cu nerăbdare încântătoare întâlnirea sa mult aşteptată cu misticii mai în vârstă în templele şi locurile publice din Ierusalim.

Trebuie amintit că la baza învățăturilor ecleziastice iudaice şi a formalismului, care era tot ceea ce era cunoscut de masa poporului, se afla o mare cantitate de ocultism şi misticism evreiesc cunoscut de câțiva aleşi. Cabala sau scrierile oculte iudaice au fost mult studiate de savanții evrei, iar această lucrare cu alte învățături similare au fost

transmise verbal de la profesor la student şi a constituit Doctrina Secretă a religiei ebraice.

Şi spre cei învăţaţi, învăţători ai acestei Doctrine Secrete, Isus şi-a îndreptat mintea şi paşii Lui, deşi părinţii Săi nu ştiau acest lucru.

Patru sau cinci zile s-au consumat în călătorie şi, în cele din urmă, Oraşul Sfânt – Ierusalim – a apărut la vedere, minunatul Templu al lui Israel planând clar deasupra celorlalte clădiri. Formaţiile de pelerini, din care făcea parte familia lui José, s-au format ordonat şi conduse de flautişti, cântători au mărşăluit solemn pe străzile Oraşului Sfânt, cântând şi intonând Cântările Sacre folosite de credincioşi cu această ocazie solemnă. .

Şi băiatul mergea cu ceilalţi, cu capul în jos şi cu ochii care păreau să vadă lucruri departe de scena din jurul lor.

Au fost săvârşite ritualuri de Paşte, au fost îndeplinite îndatoriri, au fost respectate ceremonii. Sărbătoarea Paştelui a durat o săptămână întreagă, dintre care primele două zile au fost cele mai importante şi în care se săvârşeau ceremoniile obligatorii.

Fiecare familie a făcut jertfa de miel; fiecare familie a copt şi a mâncat azimele. Frumoasa idee a Paştelui degenerase într-un oribil sărbătoare de sânge, pentru că se spune că în aceste ocazii mai mult de un sfert de milion de bieţi miei nevinovaţi au fost tăiaţi şi oferiţi ca jertfă plăcută lui Iehova,

care trebuia să-l facă. bucură-te de ea.această petrecere. potop de sânge al nevinovaților.

În împlinirea acestei idei barbare, altarele şi curțile Templului Dumnezeului Viu au fost vopsite în roşu cu sângele vital al acestor

sărace făpturi, iar mâinile şi hainele preoților unşi ai lui Iehova erau pătate ca ale măcelarilor, pentru ca ei să se hrănească cu deşertăciunea unei concepții barbare despre Dumnezeire.

Toate acestea pentru „Slava lui Dumnezeu!”

Gandeste-te la asta!

Şi gândiți-vă la sentimentul care trebuie să fi trezit în mintea mistică a lui Isus la această privelişte îngrozitoare.

Cum trebuie să fi fost revoltat sufletul Său de această prostituție a ritului sacru!

Şi care ar fi fost gândurile Sale dacă ar fi ştiut că secole mai târziu se va ridica o mare religie, purtând numele Său, ai cărei adepți s-ar deda cu aceeaşi idee falsă a sângelui sacrificial, care ar fi exprimată în imnuri despre „O fântână plin de sânge, care curge din venele lui Emmanuel”, şi despre „păcătoşii scufundați sub acel potop sângeros care

îşi pierd toate petele vinovate?” Oh, pentru prostituția adevărurilor şi a învățăturilor sacre.

Nu este de mirare că un popor atât de saturat de ideile abominabile ale unei Zeități care se bucură de această curgere de sânge a omorât pe cel mai mare om al rasei lor, o Ființă care a venit să le aducă cele mai înalte adevăruri mistice şi oculte. Şi prototipurile sale au supraviețuit de-a lungul secolelor, chiar şi astăzi, insistând asupra acestei idei de jertfă de sânge şi ispăşire a morții, nedemn de orice popor, cu excepția adoratorilor vreunui zeu-diavol păgân din regiunile îndepărtate ale celei mai întunecate Africii.

Dezgustat şi indignat de acest spectacol barbar, copilul Isus s-a îndepărtat de părinții Săi şi a căutat camerele îndepărtate şi coridoarele Templului unde stăteau marii profesori ai Legii şi Cabalei, înconjurat de studenții Lor.

Aici stătea băiatul şi asculta învățăturile şi disputele profesorilor şi exponenților doctrinelor. De la un grup la altul rătăcea, asculta, medita şi gândea. El a comparat învățăturile şi a prezentat diferitele idei la piatra de încercare a adevărului, aşa cum l-a găsit în propria Sa minte.

Orele au trecut repede fără ca băiatul să-şi dea seama şi s-a trezit pentru prima dată în mijlocul unei împrejurimi atât de plăcute. Discuțiile cu călătorii cu caravană au devenit nesemnificative în comparație cu cele ale marilor profesori oculti ai Israelului.

Căci trebuie amintit că era obiceiul marilor învățători din acea vreme să-i instruiască astfel pe cei care erau atraşi de compania lor. Şi cu Ierusalimul fiind centrul culturii şi al învățării lui Israel, marii profesori au locuit acolo. Şi astfel se va vedea că Isus era acum chiar la sursa Doctrinelor Ebraice Secrete şi în prezența reală a marilor învățători.

În a treia zi a început o dizolvare a marii adunări a celor două milioane de oameni care făcuseră pelerinajul în Oraşul Sfânt. Cei mai săraci dintre sac au plecat primii, după ce au îndeplinit riturile obligatorii din primele două zile.

Iar Iosif şi Maria se numărau printre cei care se pregăteau să-şi întoarcă paşii către casele lor îndepărtate. Prietenii şi vecinii lui s-au adunat şi se pregătesc pentru întoarcere. Dar în ultimul moment, părinții au descoperit că copilul, Iisus, a dispărut.

Au fost alarmați, dar prietenii le-au spus că băiatul lor a fost văzut în compania unor rude şi vecini care circulau pe acelaşi drum, care îi precedaseră doar câteva ore. Oarecum calmi, părinții au plecat cu compania lor, sperând să-l ajungă din urmă pe copil înainte de căderea nopții.

Dar când au ajuns la prima stație de pe traseul caravanelor, un oraş numit Beroth, şi noaptea s-a coborât asupra lor, iar copilul nu a apărut printre vecini şi rude, părinții au fost foarte necăjiți. Au dormit puțin în noaptea aceea, iar când au apărut primele raze de zori, s-au despărțit şi au revenit pe paşii lor spre Ierusalim, căutând copilul pierdut aparent în marea capitală printre sutele de mii de pelerini.

Fiecare mamă şi fiecare tată vor intra în sentimentele lui José şi María în întoarcerea lor frenetică în oraş şi în căutarea ulterioară a copilului pierdut. Au întrebat ici şi colo despre copil, dar nu au găsit nicio urmă de el. Şi noaptea a venit fără o rază de speranță. Şi a doua zi a fost la fel de lipsită de rezultate. Şi a doua zi după.

Timp de trei zile, părinții devotați au căutat în departe fiul lor iubit, dar nu au primit niciun cuvânt de încurajare. Se pare că băiatul pierduse din vedere mulțimea mare şi străzile întortocheate. Părinții şi-au reproşat reciproc lipsa de grijă şi prudență. Nimeni, cu excepția unui părinte, nu îşi poate imagina angoasa şi teroarea.

Au vizitat de multe ori numeroasele curți ale Templului, dar nicio vedere sau cuvânt despre băiat nu le-a răsplătit căutarea. Altarele însângerate, costumele colorate ale preoților; cantecele; lecturi; Li s-a părut o glumă. Au vrut să se întoarcă în satul lor umil, cu fiul lor alături. Ei s-au rugat şi l-au rugat pe Iehova să le acorde speranțele şi dorințele lor, dar nu au primit niciun răspuns.

Apoi, în ultima zi, a avut loc un eveniment ciudat. Părinții, obosiți şi zdrobiți, au rătăcit din nou prin Templu, vizitând de data aceasta una dintre curțile mai puțin frecventate. Au văzut o mulțime adunată: ceva important se întâmpla. Aproape instinctiv s-au apropiat de mulțime.

Şi apoi, în mijlocul tăcerii neobişnuite a oamenilor, au auzit o voce copilărească ridicată la un ton potrivit unui cerc mare de ascultători şi vorbind în tonuri de autoritate.

Era vocea copilului, Isus!

Cu paşi nerăbdători, perechea a înaintat spre rândul interior al cercului. Şi acolo, minune de minuni, şi-au văzut fiul în centrul celor mai celebraţi dascăli şi doctori ai Legii din tot Israelul. Cu o expresie extatică în ochi, de parcă ar fi contemplat lucruri care nu sunt din această lume, copilul Hristos stătea într-o poziţie şi atitudine de autoritate, iar în jurul lui erau grupate cele mai mari minţi ale vremii şi ale pământului. atenţie respectuoasă, în timp ce la o distanţă mai mare stătea marele cerc al oamenilor de rând.

Când este amintită trăsătura rasială evreiască de reverenţă pentru bătrâneţe şi supunerea în consecinţă a Tineretului, spectacolul neobişnuit care a izbucnit în faţa ochilor lui Iosif şi Mariei este mai bine înţeles. Un simplu copil, un copil, chiar îndrăznind să vorbească cu îndrăzneală în prezenţa profesorilor în vârstă, era nemaiauzit, iar ideea că cineva ca ăsta chiar ar îndrăzni să dispute, să certe şi să înveţe, într-o astfel de adunare, a fost ca un miracol. . .

Asa a fost!

Băiatul vorbea cu aerul şi pe tonurile unui Maestru. El a întâlnit cele mai subtile argumente şi obiecţii ale anticilor cu puterea celui mai ascuţit intelect şi înţelegere spirituală. El a dat deoparte sofismele cu o frază derogatorie şi a adus argumentul la punctul său vital.

Mulţimea s-a adunat în volum mai mare, capetele şi bărbile cărunte devenind din ce în ce mai respectuoase. Era evident

pentru toți că un Maestru se ridicase în Israel sub forma unui băiat de treisprezece ani.

Stăpânul era evident în ton, gest şi gândire. Misticul îşi găsise prima audiență, iar congregația sa era formată din gânditori şi profesori de frunte ai țării.

Perspicacitatea magicienilor a fost verificată!

Apoi, într-o pauză de moment în discuție, s-a auzit un gâfâit de femeie: vocea Mamei. Mulțimea aruncă priviri nerăbdătoare şi pline de reproş către Mary, care nu reuşise să-şi stăpânească entuziasmul.

Însă băiatul, uitându-se trist, dar afectuos, la părinții săi pierduți, îi aruncă o privire liniştitoare, care în acelaşi timp o îndemna să tacă până când îşi termina discursul. Şi părinții au ascultat de voința nou trezită a fiului lor.

Învățătura s-a încheiat, băiatul a ieşit din poziție cu aerul unuia dintre Bătrâni şi s-a alăturat părinților săi, care s-au mutat cât mai repede din mulțimea uluită. Atunci mama lui i-a reproşat, povestindu-i despre angoasa şi căutările ei obositoare. Băiatul a ascultat calm şi răbdător până a terminat.

Apoi a întrebat, cu aerul de autoritate proaspăt dobândit:

— De ce mă cauți?

Iar când i s-a răspuns în maniera obişnuită a părinţilor, băiatul a căpătat un aer şi mai mare de autoritate şi pe un ton care, deşi blând, era plin de putere, a răspuns:

„Nu ştiaţi că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu? Trebuie să mă ocup de treburile Tatălui Meu”.

Şi părinţii, simţindu-se în prezenţa Tainei care fusese mereu în preajma copilului, L-au urmat în tăcere dinspre Templul.

Şi aici se încheie povestea Noului Testament despre copilul Iisus la vârsta de treisprezece ani, a cărui poveste nu este reluată până la apariţia sa pe locul de predicare a lui Ioan Botezătorul, mai bine de şaptesprezece ani mai târziu, când copilul ajunsese la maturitate. an. bărbat de treizeci de ani.

Când şi cum şi-a petrecut aceşti şaptesprezece ani?

Noul Testament tăce total asupra acestui punct. Poate cineva care a citit cele de mai sus să-şi imagineze că Isus şi-a petrecut aceşti ani ca un tânăr şi un tânăr în creştere, lucrând la banca tâmplarului tatălui Său din oraşul Nazaret.

Nu ar fi insistat Maestrul, găsindu-şi puterea şi puterea, să dezvolte la fel?

Ar putea geniul divin, odată recunoscut pe sine, să se mulțumească să fie ascuns în mijlocul activităților materiale?

Noul Testament tăce, dar Tradițiile Oculte şi Legendele Mistice ne spun povestea celor şaptesprezece ani pierduți, iar acum ți-o vom oferi.

Legendele şi tradițiile organizațiilor şi frățiilor mistice şi oculte ne spun că, după apariția lui Isus şi a Bătrânilor în Templu, şi recuperarea lor de către părinții lor, aceştia din urmă au fost abordați de membrii organizației secrete de care aparțineau. Înțelepții, care le-a subliniat părinților nedreptatea planului de a-l ține pe băiat pe banca tâmplarului, atunci când acesta a arătat dovada unei dezvoltări spirituale atât de minunate şi a unei înțelegeri intelectuale minunate a subiectelor importante.

Se relatează că, după o îndelungată şi serioasă analiză a chestiunii, părinții au acceptat în cele din urmă planul propus de magi şi le-au permis să-l ia pe băiat cu ei în propria lor țară şi să se retragă, pentru ca acolo să primească instrucțiunile după care sufletul său tânjea şi la care mintea îi era pregătită.

Este adevărat că Noul Testament nu coroborează aceste idei ascunse sub formă de legende, dar este şi adevărat că nu spune nimic contrariul.

Păstrați tăcerea despre această perioadă importantă între şaptesprezece şi optsprezece ani. Trebuie amintit că atunci

când a apărut pe scena slujirii lui Ioan, Ioan nu l-a recunoscut, în timp ce dacă Isus ar fi rămas în casa lui, vărul său Ioan şi-ar fi cunoscut trăsăturile şi înfăţişarea personală.

Învăţăturile oculte ne informează că cei şaptesprezece sau optsprezece ani ai vieţii lui Isus despre care Evangheliile tăc, au fost plini de călătorii în ţări îndepărtate, unde tinerii şi tinerii au fost instruiţi în ştiinţa şi înţelepciunea oculta a diferitelor şcoli. Se învaţă că a fost dus în India, Egipt, Persia şi alte regiuni îndepărtate, trăind câţiva ani în fiecare centru important şi fiind iniţiat în diferitele frăţii, ordine şi corpuri care îşi aveau cartierul general acolo.

Unele dintre ordinele egiptenilor au tradiţii ale unui tânăr Maestru care locuieşte printre ei, şi aşa este cazul în Persia şi India. Chiar şi printre masarienii ascunşi din Tibet şi din munţii Himalaya se găsesc legende şi poveşti despre minunatul tânăr Maestru care a vizitat cândva acolo şi şi-a absorbit înţelepciunea şi cunoştinţele secrete.

Mai mult, există tradiţii printre brahmani, budişti şi zoroastrieni care vorbesc despre un tânăr profesor ciudat care a apărut printre ei, care a predat adevăruri minunate şi care a stârnit o mare opoziţie în rândul preoţilor diferitelor religii din India şi Persia, din cauza sa. predicarea împotriva preoţiei şi a formalismului şi, de asemenea, pentru opoziţia sa amară faţă de toate formele de distincţie şi restricţie de castă.

Şi aceasta, de asemenea, este în concordanţă cu legendele oculte care învaţă că de la vârsta de douăzeci şi unu până la vârsta de aproape treizeci de ani, Isus a slujit printre oamenii din India şi Persia şi din ţările învecinate, în cele din urmă revenind în ţara natală. a îndeplinit o slujire care a cuprins ultimii trei ani din viaţa sa.

Legendele oculte ne informează că El a trezit un mare interes în rândul oamenilor din toate ţările vizitate de El şi că El a stârnit, de asemenea, cea mai amară opoziţie în rândul preoţilor, pentru că El s-a opus întotdeauna formalismului şi preoţiei şi a căutat să-i conducă pe oamenii din Mă întorc. Spiritul Adevărului şi departe de ceremoniile şi formele care au servit întotdeauna la întunecarea şi întunecarea Luminii Spiritului.

El a predat întotdeauna Paternitatea lui Dumnezeu şi Frăţia oamenilor.

El a încercat să aducă marile Adevăruri Ascunse la înţelegerea maselor de oameni care pierduseră Spiritul Adevărului în respectarea formelor exterioare şi a ceremoniilor pretenţioase.

Se relatează că în India El a adus asupra capului Său mânia brahmanilor care apărau distincţiile de castă, acel blestem al Indiei. El a trăit în colibele din Sudra, cea mai inferioară castă hindusă şi, prin urmare, a fost considerat un proscris de clasele superioare.

Pretutindeni era privit de preoți şi de castele superioare ca o slăbiciune şi un perturbator al ordinii sociale stabilite. A fost un agitator, un rebel, un renegat religios, un socialist, un om periculos, un „cetățean indezirabil”, pentru cei care aveau autoritate pe acele meleaguri.

Dar semințele înțelepciunii Sale au fost semănate în stânga şi în dreapta, iar în religiile hinduse de astăzi şi în învățăturile altor țări răsăritene pot fi găsite urme ale Adevărului, a căror asemănare cu învățăturile înregistrate ale lui Isus arată că ele provin din din aceeaşi sursă şi i-au tulburat grav pe misionarii creştini care de atunci au vizitat aceste meleaguri.

Şi astfel, încet şi răbdător, Isus a plecat înapoi acasă în Israel, unde avea să-şi desăvârşească lucrarea lucrând timp de trei ani în propria rasă şi unde urma să ridice împotriva Sa din nou împotrivirea preoților. şi clasele superioare care aveau să aibă ca rezultat moartea Lui.

A fost un rebel împotriva ordinii stabilite a lucrurilor şi s-a trezit cu un destin rezervat celor care sunt înaintea timpului lor.

Şi, aşa cum este din primele zile ale slujirii Sale şi până în ultimele, aşa este şi astăzi, adevăratele învățături ale Omului întristărilor ajung mai uşor la inimile oamenilor de rând, în timp ce ele sunt batjocorite şi combătute de cei cu autoritate bisericească şi temporală. , în ciuda faptului că aceşti oameni pretind loialitate față de El.

El a fost întotdeauna un prieten al celor săraci şi asupriți şi urat de cei care dețineau autoritate.

Şi aşa, vedeți, învățăturile oculte arată că Isus a fost un profesor mondial, mai degrabă decât un simplu profet evreu. Lumea era publicul lui, iar toate rasele ascultătorii lui.

El şi-a plantat semințele Adevărului în multe religii, în loc de doar una, iar aceste semințe încep să dea roadele lor cele mai bune chiar şi acum în această ultimă zi, când adevărul despre Paternitatea lui Dumnezeu şi Frăția oamenilor începe să se manifeste către să fie simțit de toate națiunile deopotrivă şi devine suficient de puternic pentru a doborî pe bătrânul care a despărțit fratele de frate şi crezul de crez.

Creştinismul, adevăratul creştin, nu este un simplu crez, ci un mare Adevăr uman şi divin care se va ridica deasupra tuturor distincțiilor mărunte de rasă şi crez şi, în cele din urmă, va străluci asupra tuturor oamenilor deopotrivă, adunându-i într-un singur fel al Fraternității Universale.

Grăbeşte ziua cea mare!

Şi aşa îl părăsim pe Isus, îndreptându-ne încet spre Iudeea, țara tatălui Său şi locul naşterii Sale. Aruncând un cuvânt aici, plantând o sămânță acolo, şi-a plecat pe drum. Vizitând această frăție mistică şi odihnindu-se o vreme într-o altă retragere ascunsă, el şi-a revenit încet pe calea tinereții sale.

Dar, deşi călătoria Sa exterioară a fost aceea a unui student care călătoreşte pentru a-şi desăvârşi educaţia, El s-a întors ca Învăţător şi Instructor, purtând şi semănând seminţele unui mare Adevăr, care avea să crească şi să aducă roade mari şi care, în timp, va avea răspândit în întreaga lume în puritatea ei primitivă, în ciuda trădării şi corupţiei sale din mâna acelora în grija cărora a lăsat-o atunci când a murit de pe scena muncii Sale.

Isus a venit ca un profet mondial, nu ca un simplu om sfânt evreu şi cu atât mai puţin ca un Mesia evreu destinat să stea pe tronul tatălui său David. Şi El şi-a pus amprenta asupra tuturor popoarelor mari ale pământului prin călătoria Sa printre ele.

În toată Persia se găsesc multe tradiţii ale lui Issa, tânărul Maestru care a apărut în acel pământ cu secole în urmă şi care a predat Paternitatea lui Dumnezeu şi Frăţia persoanei. Printre hinduşi se găsesc tradiţii ciudate ale lui Jesoph sau Josa, un tânăr ascet, care a trecut prin Hind cu mult timp în urmă, denunţând legile de castă stabilite şi asociindu-se cu oamenii de rând, care, ca şi în Israel, „l-au ascultat cu plăcere. " ".

Chiar şi în China se găsesc relatări similare despre tânărul agitator religios, propovăduind mereu Frăţia poporului, cunoscută întotdeauna drept Prietenul Săracilor.

El a continuat şi mai departe, semănând seminţele libertăţii umane şi aruncând de pe jugul tiraniei şi formalismului bisericesc, ale căror seminţe încolţesc să crească chiar şi în

aceste zile târzii. Da, Duhul adevăratelor Sale învățături dă deja roade în inimile oamenilor şi, deşi au trecut aproape două mii de ani, „sufletul” învățăturilor Sale sociale încă „coartă” înconjurul lumii.

LECŢIA A PATRA.

PRINCIPIUL MINISTERULUI.

Când Isus a ajuns în patria sa, după ani în care a călătorit prin India, Persia şi Egipt, ocultiştii cred că a petrecut cel puțin un an printre diferitele loji şi retrageri ale esenienilor. Referindu-ne la prima lecție din această serie, veți vedea cine şi ce a fost această mare organizație mistică: Frăția Essen.

În timp ce se odihnea şi studia în retragerile sale, atenția i s-a îndreptat către lucrarea lui Ioan – Ioan Botezătorul – şi a văzut acolo că se deschidea o pană pentru marea lucrare pe care se simțea chemat să o facă în rândul propriului său popor.

Visele de a-şi converti propria rasă, evreii, la concepția sa despre adevăr şi viață s-au strecurat peste el şi s-a hotărât să facă din această lucrare marea sarcină a vieții sale.

Sentimentul rasei este greu de învins şi de eradicat, iar Isus a simţit că, până la urmă, iată-l în sfârşit, acasă, printre propriul său popor, iar legăturile de sânge şi rasă au fost reafirmate.

El şi-a lăsat deoparte gândurile anterioare despre o viaţă rătăcitoare în lume şi a decis să planteze steagul Adevărului în Israel, pentru ca din capitala Poporului Ales să strălucească Lumina Duhului în întreaga lume. Iisus persoana, Iisus Iudeul, a fost cel care a luat această decizie. Din punctul de vedere cel mai înalt şi mai larg, El nu a avut rasă; nici o ţară; nici un oraş; dar natura lui de om a fost prea puternică şi, cedând în faţa ei, a semănat seminţele pentru ruina sa supremă.

Dacă ar fi trecut pur şi simplu prin Iudeea ca misionar călător, aşa cum au făcut mulţi alţii înaintea lui, ar fi scăpat de pedeapsa guvernului. Chiar dacă ar fi stârnit ura şi împotrivirea preoţilor, nu s-ar fi expus acuzaţiei de a dori să devină Regele evreilor, sau Mesia evreu, venit să preia tronul lui David, strămoşul său.

Dar este inutil să ne permitem speculaţii de acest fel, căci cine ştie ce rol joacă Destinul în marele plan Universal, cine ştie unde se termină Liberul Arbitru şi Destinul mută piesele de pe tablă, că Marele Joc Universal. Viaţa se va desfăşura conform planului.

În timp ce era printre esenieni, aşa cum am spus, Isus a auzit pentru prima dată de Ioan şi a decis să folosească slujirea acestuia din urmă ca pe o pană de deschidere

pentru propria sa mare lucrare. El le-a comunicat Părinților Esenieni hotărârea Sa de a călători mai târziu în lagărul de muncă al lui Juan, iar Părinții i-au trimis un mesaj în acest sens lui Juan.

Legendele spun că Ioan nu ştia cine va veni, fiind doar informat că un mare Învățător din țări străine i se va alătura mai târziu şi că el, Ioan, ar trebui să pregătească oamenii pentru venirea lui.

Iar Ioan a urmat aceste instrucțiuni de la superiorii săi din Frăția Esenianǎ până la literă, după cum veți vedea referindu-ne la prima noastră lecție şi la Noul Testament. El a propovăduit pocăința; Justiție; ritul esenian al botezului; şi mai presus de toate Venirea Stăpânului. El le-a cerut ascultătorilor săi să se pocăiască:

„Pocăiți-vă, pentru că împărăția cerurilor este aproape!” – „Pocăiți-vă! pentru că vine Stăpânul!” strigă el energic.

Şi când oamenii lui s-au adunat în jurul lui şi l-au întrebat dacă el, Ioan, nu este cu adevărat Stăpânul, el le-a răspuns zicând:

"Nu, eu nu sunt Cel pe care îl cauți. După mine vine unul ale cărui sandale nu sunt."

„Eu vă botez cu apă, dar El vă va boteza cu Focul Duhului care este în El!”

Juan era un adevărat mistic, care şi-a cufundat personalitatea în Lucrarea pe care a fost chemat să o îndeplinească şi care se mândrea că este doar Premergătorul Maestrului, despre a cărui venire Frăția îl informase.

Şi, aşa cum v-am povestit în prima lecție, într-o zi a apărut în fața lui un tânăr, cu o înfățişare demnă şi senină, privindu-l cu ochii expresivi ai unui adevărat Mistic. Străinul a cerut să fie botezat, dar Ioan, după ce a perceput rangul ascuns al străinului prin intermediul semnelor şi simbolurilor Frăției, s-a răzvrătit împotriva Stăpânului care a primit botezul din mâna lui însuşi, unul mult sub rangul ascuns al ciudatul.

Dar Iisus, străinul, i-a zis lui Ioan:

„Lăsați-l", şi a intrat în apă pentru a primi din nou ritul mistic, ca semn către oameni că El venise ca unul dintre ei.

Şi atunci s-a petrecut acel eveniment ciudat, pe care îl ştii, când un porumbel a coborât ca din cer şi s-a cocoțat pe capul străinului şi s-a auzit o voce blândă, ca suspinul vântului printre copaci, şoptind:

„Acesta este fiul meu iubit, în care mă bucur".

Şi atunci străinul, vădit copleşit de mesajul ciudat din Dincolo, s-a întors de la mulțime şi s-a îndreptat spre deşert, ca şi cum ar avea nevoie de o retragere în care să mediteze la evenimentele zilei şi la munca pe care o avea.

era pe cale să facă.putea acum să vadă vag întinzându-se în fața lui.

Studentul obişnuit al Noului Testament trece peste evenimentul lui Isus în pustiu cu puțină emoție sau deloc, considerându-l ca un simplu incident la începutul carierei sale. Nu acelaşi lucru este valabil şi pentru misticul sau ocultistul, care ştie din învățăturile ordinului său că, în deşert, Isus a fost supus unui test ocult sever, menit să-şi dezvolte puterea şi să-şi testeze rezistența.

De fapt, după cum ştie fiecare membru avansat al oricăruia dintre marile ordine oculte, gradul ocult cunoscut sub numele de „Încercarea deşertului" se bazează pe această experiență mistică a lui Isus şi are scopul de a simboliza încercările la care a fost supus.

Să considerăm acest eveniment atât de plin de sens şi importanță pentru toți adevărații ocultişti.

Deşertul spre care Iisus şi-a întors paşii era departe de râul în care fuseseră săvârşite ritualurile botezului. Lăsând în urmă malurile fertile şi hectarele de pământ cultivat, s-a apropiat de deşertul teribil pe care până şi băştinaşii din acea parte a țării îl priveau cu groază superstițioasă.

Era unul dintre cele mai ciudate şi mai sumbre locuri chiar şi în acea parte ciudată şi sumbre a țării. Evreii o numeau „Locația groazei"; „Locul pustiu al terorii"; „Regiunea îngrozitoare"; şi alte nume care sugerează teama superstițioasă pe care a inspirat-o în inimile lor. Misterul

Locurilor Deşertului se profila peste acest loc şi doar cei mai curajosi dintre inimi s-au aventurat în incinta lui.

Deşi asemănător unui deşert, locul abundea cu dealuri sumbre şi falnice, bolovani, creste şi canioane. Cei dintre cititorii noştri care au călătorit vreodată pe continentul american şi au văzut unele dintre locurile pustii ale deşertului american şi care au citit despre terorile Văii Morții sau Țările Alcaline, îşi pot face o idee despre natura acestui Deşertul în care a călătorit Maestrul.

Toată vegetația normală a dispărut treptat pe măsură ce El a intrat din ce în ce mai adânc în acest loc teribil, până când nu a mai rămas altceva decât vegetația particulară a acestor locuri pustie, acele forme de viață vegetală care în lupta lor pentru existență reuşiseră să supraviețuiască. adverse pentru a da naturalistului impresia că însăşi legile vieții naturale ale plantelor au fost contestate şi depăşite.

Încetul cu încetul, viața animală abundentă din zonele joase a dispărut, până când în cele din urmă nu a existat niciun semn de astfel de viață, în afară de vulturii zburători de deasupra şi de şarpele ocazional şi de lucruri târâtoare sub picioare.

Tăcerea locurilor pustii a căzut asupra călătorului, planând greu peste El şi în jurul locurilor pe care El şi-a pus piciorul, coborând mai greu asupra Lui în fiecare clipă a înaintării Sale.

Apoi a fost o pauză de moment în scena îngrozitoare. A trecut pe lângă ultimul loc locuit din accesul în inima deşertului: micul oraş Engedi, unde se aflau vechile rezervoare de apă de calcar care alimentau regiunile inferioare ale teritoriului.

Puținii locuitori ai acestui îndepărtat avanpost al civilizației primitive se uitau cu uimire şi uimire la silueta singuratică care trecea pe lângă ei cu ochi nevăzători şi cu o privire aparent capabilă să străpungă dealurile falnice care se înălțau în depărtare, ascunzând colțuri şi colțuri. piciorul persoanei a intrat. niciodată călcați în picioare, chiar şi cei mai îndrăzneți dintre oamenii din deşert sunt descurajați de la vizita de poveştile ciudate despre creaturi şi lucruri nesfânte, care au făcut din aceste locuri scena adunărilor lor ciudate şi orgiilor diabolice.

Stăpânul apăsa din nou şi din nou, dând abia atenție scenei dezolante care acum nu mai arăta decât dealuri întunecate, canioane întunecate şi stâncă goală, uşurate doar de smocuri ocazionale de iarbă fibroasă a deşertului şi forme ciudate de cactusi plini de tepi protectori. este armura ta împotriva duşmanilor tăi.

În cele din urmă, călătorul a ajuns în vârful unuia dintre dealurile mai înalte şi s-a uitat la scena dinaintea lui. Şi acea scenă era una care ar fi îngrozit inima unui om obişnuit.

În spatele Lui era țara prin care trecuse, care, deşi neagră şi sumbră, era ca un paradis pentru țara dinaintea Lui.

Dedesubt şi în spatele Lui se aflau peşterile şi locuințele aspre ale haiducilor şi fugarilor din justiție care căutaseră avantajul îndoielnic al protecției față de legile persoanei.

Şi departe, în depărtare, erau scenele slujirii lui Ioan Botezătorul, unde El putea vedea în imaginația sa mulțimea discutând despre apariția străinului Învățător, care fusese garantat de Glasul, dar care scăpase repede din scena şi fugise de mulțimile care s-ar fi închinat cu bucurie Lui ca un Stăpân şi s-ar fi ascultat de cea mai mică poruncă a Lui.

Apoi, când întunericul din nopțile următoare a căzut peste El, El a dormit pe stânca unui munte sălbatic, pe marginea unei prăpăstii mari, ale cărei laturi coborau o mie de picioare sau mai mult. Dar aceste lucruri nu l-au deranjat. Iarăşi şi iar El a apăsat pe aspectul fiecărui răsărit.

Fără hrană, el a înaintat cu îndrăzneală în Inima Dealurilor, unde Spiritul l-a condus la scena unei mari lupte spirituale despre care ştia intuitiv că îl aştepta.

Cuvintele Vocii încă îl bântuiau, deşi îi lipsea o înțelegere deplină a lor, pentru că nu descoperise încă ultimele adâncituri ale Minții sale spirituale.

„Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care îmi găsesc plăcerea.”

ce au însemnat aceste cuvinte?

Şi, chiar şi aşa, nu a venit niciun răspuns la acel strigăt al sufletului Său care căuta în zadar o soluție la acea enigmă.

Şi a continuat să apăseze şi mai departe, până când, în cele din urmă, a urcat pe pantele abrupte ale muntelui sterp şi amenințător al Quarantanei, dincolo de care a simțit că lupta Sa va începe. Hrana nu a putut fi găsită: bătălia trebuia dusă fără ajutorul materialului pe care oamenii obişnuiți le consideră necesare pentru viață şi putere. Şi încă nu primise răspunsul la strigătul sufletului Său. Stâncile de sub picioarele Lui, cerul albastru deasupra capului Său, vârfurile înalte ale Moabului şi Galaadului din depărtare, nu au dat nici un răspuns la dorința aprigă şi insistentă pentru răspunsul la Ghicitoarea Vocii. Răspunsul trebuie să vină din interior şi numai din Sine. Şi în Inima Deşertului trebuie să rămână, fără hrană, fără adăpost, fără compania vreunei ființe umane până la sosirea Răspunsului. Şi aşa cum a fost cu Maestrul, aşa este şi cu adeptul: toți cei care ajung la punctul de dezvoltare în care Răspunsul este singurul posibil, trebuie să experimenteze acel sentiment teribil de „singurătate" şi foamete spirituală şi îndepărtarea teribilă a tot ceea ce prețuieşti în lume, înainte ca Răspunsul să vină dinăuntru – din Sfânta Sfintelor Duhului.

Pentru a ne da seama de natura luptei spirituale care îl aştepta pe Isus în deşert, acea luptă care îl va aduce față în față cu propriul său suflet, trebuie să înțelegem dorul şi aşteptarea evreilor de la Mesia.

Tradițiile mesianice ajunseseră adânc înrădăcinate în mintea poporului evreu şi a fost nevoie doar de scânteia

unei personalități puternice pentru a aprinde întregul Israel într-un foc care avea să ardă cu înverşunare şi să distrugă influențele străine care au înăbuşit spiritul național.

Ideea unui Mesia care va izvora din coapsele lui David şi va veni să-şi ia locul cuvenit ca Rege al evreilor a fost încorporată în inima fiecărui evreu demn de acest nume. Israelul a fost asuprit de cuceritorii săi şi a fost supus unui jug străin, dar când Mesia a venit să elibereze Israelul, toți evreii se vor ridica pentru a alunga invadatorii şi cuceritorii străini; jugul Romei avea să fie aruncat şi Israelul avea să-şi ia din nou locul printre națiunile pământului.

Isus cunoştea foarte bine faptul acestei speranțe naționale.

Acesta fusese instalat în mintea Lui încă din copilărie. El reflectase adesea asupra ei în timpul pelerinajelor şi şederii sale în țări străine.

Legendele oculte, însă, nu menționează că el s-a considerat Mesia până când a fost pe cale să reintre în propria sa țară, după anii de studiu şi de slujire în străinătate. Se crede că ideea că El ar fi mult aşteptatul Mesia a fost sugerată pentru prima dată de unii dintre profesorii esenieni, când S-a odihnit cu ei o vreme înainte de a se arăta lui Ioan Botezătorul.

I s-a subliniat că evenimentele minunate din jurul naşterii Sale indicau că El era un individ marcat destinat să joace un rol important în istoria lumii.

Deci, de ce nu era rezonabil să credem că acest rol urma să fie cel al lui Mesia venit să stea pe tronul tatălui Său David şi destinat să scoată pe Israel din poziția sa întunecată pentru a străluci din nou ca o stea strălucitoare în cerul, firmamentul popoarelor?

De ce a fost nerezonabil ca El să conducă Poporul Aleş la al Său?

Isus a început să reflecteze asupra acestor lucruri. El nu avea absolut nicio ambiție materială pentru Sine şi toate impulsurile şi înclinațiile Sale erau pentru viața unui ascet ocult. Dar ideea unui Israel răscumpărat şi regenerat a fost calculată pentru a arde sângele oricărui evreu, chiar dacă îi lipsea elementul de ambiție personală.

Întotdeauna îşi dăduse seama că era oarecum diferit de ceilalți bărbați şi că îl aştepta o mare lucrare, dar nu-şi înțelesese niciodată propria natură şi munca pe care trebuia să o facă. Şi nu este de mirare că conversația dintre esenieni l-a făcut să reflecteze cu atenție asupra ideii exprimate de aceştia.

Şi atunci, minunatul eveniment al porumbelului şi al Vocii, cu ocazia botezului Său, a părut aproape să verifice ideea esenienilor.

Era El cu adevărat Eliberatorul aşteptat al lui Israel?

Cu siguranță El trebuie să descopere asta; Trebuie să tragi răspunsul din adâncul sufletului Său. Şi astfel, el şi-a căutat refugiu în deşert, simțind intuitiv că acolo, în mijlocul singurătății şi pustiirii, îşi va lupta şi va primi răspunsul.

A simțit că a ajuns într-o fază foarte importantă a vieții sale, iar întrebarea:

"Sunt eu?" trebuie rezolvată, odată pentru totdeauna, în acel moment şi în acel loc.

Şi aşa a lăsat în urmă mulțimile admirative şi adoratoare ale adepților lui Ioan şi a căutat singurătatea locurilor pustii ale deşertului, unde a simțit că se va întâlni față în față cu propriul său suflet şi va cere şi primi răspunsul lui.

Şi acolo sus, în adâncul Inimii pustiului, Isus s-a luptat în duh cu Sine însuşi multe zile, fără hrană sau hrană şi fără adăpost. Şi lupta a fost teribilă, demnă de un suflet atât de mare. În primul rând, nevoile insistente ale organismului trebuiau combatute şi stăpânite.

Se spune că punctul culminant al luptei fizice a venit într-o zi când Mintea Instinctivă, care se ocupă de funcțiile fizice, i-a cerut o cerere finală şi disperată. A strigat după pâine cu toată forța firii sale. El L-a ispitit cu faptul că, prin propriile Sale puteri oculte, El a putut transforma chiar pietrele în pâine şi a cerut ca El să facă miracolul pentru propriile Sale nevoi fizice, o practică considerată extrem de nedemnă de toți adevărații ocultişti şi mistici.

„Preface această piatră în pâine şi mănâncă”, strigă glasul Ispititorului.

Dar Isus a rezistat ispitei, chiar dacă ştia că, prin puterea gândului său concentrat, va trebui mai întâi să-şi imagineze piatra din mintea lui ca pe pâine şi apoi să se concretizeze.

Puterea miraculoasă care a transformat apoi apa în vin şi care a fost folosită din nou pentru a hrăni mulțimea cu pâini şi peşti, I-a fost disponibilă în acel moment pentru a satisface dorințele trupului Său şi a rupe postul.

Nimeni, în afară de ocultistul avansat care a ştiut că va fi tentat să-şi folosească puterile misterioase pentru a-şi satisface dorințele personale, nu poate aprecia natura luptei prin care a trecut Isus şi din care a ieşit învingător. Şi ca Stăpânul ascuns care a fost, El şi-a chemat Forțele Interioare şi l-a învins pe Ispititor.

Dar o ispită şi mai mare decât aceasta a apărut pentru a-l testa la maximum. S-a întâlnit față în față cu ideea mesianismului şi a regalității evreilor, despre care vorbim.

A fost El Mesia?

Şi dacă da, care ar trebui să fie cursul vieții şi acțiunile Lui?

Era el destinat să arunce deoparte mantia şi toiagul ascetului şi să poarte purpură regală şi sceptru?

Avea de gând să abandoneze rolul de ghid spiritual şi de învățător şi să devină Rege şi Conducător asupra poporului Israel?

Acestea au fost întrebările pe care le-a pus sufletului său şi la care a cerut un răspuns.

Iar legendele mistice ne spun că Duhul Său a răspuns arătându-i două seturi de imagini mentale, cu siguranța că El ar putea alege oricare dintre ele după bunul plac şi să le realizeze.

Prima imagine l-a arătat fidel instinctelor sale spirituale şi loial misiunii sale, dar care l-a făcut de fapt „omul durerilor". El s-a văzut pe Sine însuşi continuând să semene semințele Adevărului, care secole mai târziu avea să încolțească, să înflorească şi să aducă roade pentru a hrăni lumea, dar acum a adus ura şi persecuția celor care aveau putere şi autoritate asupra capului Său.

Şi a văzut fiecare pas succesiv, fiecare arătând apropierea sfârşitului, până când în cele din urmă s-a văzut încununat de spini şi înfruntând moartea unui criminal pe cruce, între doi criminali ticăloşi din cele mai de jos clase de oameni. Toate acestea le-a văzut şi până şi inima lui curajoasă a simțit o boală mortală în finalul ignominios al tuturor: eşecul aparent al misiunii sale pământeşti.

Dar se relatează că unele dintre inteligențe puternice care locuiesc pe planurile superioare ale existenței s-au adunat în jurul lui şi i-au dat cuvinte de încurajare, speranță şi

hotărâre. El sa trezit literalmente în mijlocul Oştii Cereşti şi inspirat de prezența lor.

Apoi această imagine şi Ofia Ajutorilor Invizibili au dispărut şi a doua imagine a început să apară în fața viziunii locuitorului solitar al naturii.

El a văzut imaginea lui însuşi coborând de pe munte şi anunțându-se ca Mesia, Regele evreilor, care venise să-şi conducă poporul ales spre biruință şi eliberare.

El s-a văzut salutat drept Cel Făgăduit al lui Israel şi mulțimea adunându-se la steagul lui.

El S-a văzut în fruntea unei mari armate de cuceritori, mergând spre Ierusalim.

El s-a văzut pe Sine folosind puterile Sale oculte extrem de dezvoltate pentru a citi mintea duşmanului, pentru a cunoaşte fiecare mişcare şi intenție a acestora şi mijloacele de a-i învinge.

El s-a văzut înarmându-şi în mod miraculos şi hrănindu-şi oştile de luptă.

El S-a văzut lovind pe duşman cu puterile şi forțele Sale ascunse.

El a văzut jugul Romei aruncat, iar falangele sale fugind peste granițe îngrozite şi învinse ruşinos.

S-a văzut urcând pe tronul lui David, strămoşul său.

El s-a văzut instituind o împărăție de cel mai înalt tip, care avea să facă din Israel națiunea conducătoare a lumii.

El a văzut sfera de influență a lui Israel întinzându-se în toate direcțiile, până când Persia, Egiptul, Grecia şi chiar şi Roma, cândva de temut, au devenit națiuni tributare.

S-a văzut în carul triumfător într-o zi mare de biruință, cu Cezar însuşi legat de coada carului său, sclav al împăratului lui Israel.

El a văzut că curtea sa regală a depăşit-o pe cea a lui Solomon şi a devenit centrul lumii.

El a văzut Ierusalimul drept capitala lumii, iar El, Iisus din Nazaret, fiul regelui David, ca Conducătorul său, eroul său, semi-zeul său. Însuşi apoteoza succesului uman este arătată în imaginea Lui însuşi şi a lui Israel iubit în imagine.

Şi astfel Templul a fost văzut ca Centrul Gândirii Religioase din lume. Religia evreilor, modificată de propriile lor opinii avansate, ar fi religia tuturor oamenilor.

Şi el ar fi purtătorul de cuvânt favorit al Dumnezeului lui Israel. Toate visele Părinţilor Evrei aveau să devină realitate în El, Mesia Noului Israel a cărui capitală va fi Ierusalimul, Regina Lumii.

Şi toate acestea prin simpla exercitare a puterilor sale oculte sub îndrumarea VOInței Sale. Se relatează că însoțind această a doua imagine şi atraşi de marea sa putere, au venit toate marile valuri de gândire din lume care fuseseră gândite de oamenii din toate timpurile care au gândit şi au acționat Visele Puterii.

Aceşti nori s-au aşezat peste El ca o ceață deasă, iar vibrațiile lor erau aproape copleşitoare. Şi au sosit şi oştile sufletelor fără trup ale celor care în viață căutaseră sau dobândiseră putere. Şi fiecare s-a străduit să introducă în creierul Său Dorința de Putere.

Niciodată în istoria poporului Puterile Întunericului nu s-au reunit atât de mult pentru a ataca mintea unei ființe umane muritoare.

Ar fi fost de mirare că până şi un om ca Isus a cedat?

Dar El nu a cedat.

Adunându-şi forța interioară pentru a-i salva, El a alungat hoarda atacatoare şi, printr-un efort al VOInței Sale, a măturat atât imaginea, cât şi ispitele în uitare, strigând indignat:

— Îndrăzneşti să mă ispiteşti chiar şi pe mine, Domnul şi Stăpânul tău. Întoarce-te. eu, Demonii Întunericului”!

Şi astfel ispita deşertului a eşuat, iar Isus a primit răspunsul sufletului său şi a coborât din munți, înapoi la bântuielile oamenilor, înapoi la scena celor trei ani de trudă şi suferință ai săi şi înapoi la moartea sa. Şi ştia foarte bine tot ce Îl aştepta acolo, pentru că nu văzuse El Prima Imagine?

Isus şi-a ales cariera.

Stăpânul a coborât din munți şi a părăsit deşertul spre locul unde erau adunați Ioan şi urmaşii lui. Odihnindu-se o vreme şi înviorându-se cu mâncare şi băutură, şi-a adunat energiile pentru marea sa lucrare.

Urmaşii lui Ioan s-au adunat în jurul Lui, plini de ideea că El era Mesia care venise să-i conducă la biruință şi triumf.

Dar El i-a dezamăgit prin maniera Sa calmă şi uşoară şi prin respingerea Sa față de pretențiile regale.

"Ce vrei de la mine?" i-a întrebat, iar mulți, stânjeniți, şi-au părăsit cercul şi s-au întors la mulțime.

Dar nişte suflete smerite au rămas şi în jurul acestor câteva s-au adunat încă câteva, până când în cele din urmă s-a

format un mic grup de studenți credincioşi: primul grup de ucenici creştini.

Această trupă era compusă aproape în întregime din pescari şi bărbați cu ocupații umile similare. Era o absență a oamenilor de rang sau poziție socială. Oamenii lui erau din „oamenii simpli" care au oferit recruți pentru toate religiile majore.

Şi după un timp, Isus a părăsit locul, urmat de trupa lui de ucenici, care au atras noi membri din fiecare loc de întâlnire.

Unii au rămas pentru o perioadă scurtă de timp, în timp ce alții i-au înlocuit pe cei slabi de inimă şi de puțină credință. Dar trupa a crescut treptat, până când a început să atragă atenția autorităților şi a publicului.

Isus a negat constant că ar fi Mesia, dar raportul că El a fost, a început să se răspândească, iar autoritățile au început acel sistem de spionaj şi supraveghere care a urmat paşii Lui timp de trei ani şi, în cele din urmă, a dus la moartea Lui pe Cruce. Şi această suspiciune a fost încurajată de preoția evreiască care a început să-l urască pe tânărul maestru a cărui opoziție față de tirania şi formalismul lor era destul de marcată.

Într-o zi, trupa a ajuns într-un mic oraş din Galileea, iar Isus şi-a început întâlnirile şi învățăturile obişnuite. Aproape de locul unde s-au întâlnit era o casă în care se făceau pregătiri pentru o petrecere de nuntă. Ceremonia de

nuntă a fost întotdeauna o ocazie importantă în rândul evreilor. Sunt permise pregătiri mai elaborate în funcție de dimensiunea pungii părinților fetei. Rudele de departe şi de aproape se adună la sărbătoare.

Isus s-a dovedit a fi o rudă îndepărtată a miresei şi, conform obiceiului, a fost invitat la petrecere.

Oaspeții au început să se adune, fiecare depunându-şi sandalele în curtea exterioară şi intrând desculț în camera de oaspeți, după ce şi-a spălat cu grijă picioarele şi gleznele după obiceiul încă răspândit în țările din Est. Isus a fost însoțit de câțiva dintre urmaşii săi credincioşi. Printre rudele de sânge prezenți la petrecere s-au numărat şi mama lui şi câțiva frați.

Apariția lui a stârnit mult interes şi comentarii printre ceilalți invitați. Pentru unii El a fost pur şi simplu un învățător religios itinerant, ceva obişnuit în acea țară, pentru alții El a fost un profet inspirat, aducând un mesaj minunat poporului evreu, aşa cum făcuse El perşilor, egiptenilor şi hinduşilor; pentru alții a fost mai mult decât atât, şi şoapte despre „El este Mesia”; „Regele lui Israel”, etc., a început să circule printre cei prezenți, provocând interes, disconfort sau dezgust, în funcție de părerea ascultătorilor. Dar de fiecare dată când se mişca, atrăgea atenția prin maniere, atitudine şi expresie. Toată lumea a simțit că aici era într-adevăr un Individ. Poveştile ciudate ale rătăcirilor Sale în țări străine au adăugat un interes suplimentar prezenței Sale.

Un sentiment că ceva neobişnuit era pe cale să se întâmple a început să cuprindă mulțimea, aşa cum se întâmplă adesea înainte de astfel de evenimente. Maria, mama Lui, s-a uitat la fiul ei cu ochi dornici, pentru că a văzut că în El a avut loc o schimbare ciudată, care era dincolo de înțelegerea ei.

Spre sfârşitul petrecerii, în rândul rudelor apropiate au început şoaptele că rezerva de vin era pe cale să se epuizeze, întrucât prezența la vot fusese mult mai mare decât se aştepta. Acest lucru, pentru o familie de evrei, era asemănător cu o nenorocire a familiei, iar membrii familiei imediate au început să schimbe priviri neliniştite.

Tradiția spune că Isus a fost rugat pentru ajutor de mama sa şi de o altă rudă. Exact ceea ce se aşteptau ei să facă nu este clar, dar este probabil că ei au recunoscut inconştient măreția Lui şi l-au acordat locul Capului natural al Familiei, ca membru cel mai proeminent. Oricum, ți-au cerut ajutorul. Ce argumente au folosit, sau ce motive au invocat, nu ştim, dar oricare ar fi ele, au reuşit să-l cucerească de partea lor şi să obțină de la el o promisiune de ajutor şi asistență.

Dar numai după ce a arătat că aceste lucruri nu erau treaba lui, că puterile lui nu trebuiau irosite în acest fel. Dar dragostea Lui pentru mama Sa şi dorința Lui de a-i răsplăti devotamentul şi credința în El, au prevalat asupra aversiunii fireşti a misticului de a fi un „făcător de minuni” şi de a-şi etala puterile oculte pentru a împodobi o sărbătoare de nuntă.

Cu mult timp în urmă, El învățase isprava ocultă necesară, dar relativ simplă, de la vechii Săi Învățători din îndepărtata India, acea țară a minunilor. stiam

că până şi cei mai josnici yoghini ai acelei țări ar zâmbi la săvârşirea unui miracol atât de simplu. Şi aşa i se părea că problema are o importanță mică şi nu ca o prostituție a unora dintre puterile oculte superioare. Şi simțindu-se aşa, a cedat cererilor lor de ajutor.

Apoi, îndreptându-se spre curtea în care erau depozitate o serie de borcane mari de apă, El a fixat asupra lor o privire ascuțită şi arzătoare, unul câte unul, trecându-şi rapid mâna peste ele în succesiune rapidă, El a făcut Imaginea Mentală precedentă. toate acele manifestări ale puterii oculte şi apoi manifestându-şi puterea prin folosirea Voinței Sale în maniera cunoscută de toți ocultiştii avansați, El a materializat prompt elementele vinului în apă, în borcane şi iată! „miracolul” avusese loc.

Un val de entuziasm a trecut prin casa aglomerată. Oaspeții s-au adunat în jurul borcanelor pentru a gusta vinul care fusese produs de puterile oculte.

Preoții s-au încruntat la nemulțumirea lui, iar autoritățile au batjocorit şi au şoptit „şarlatan”; "fraudă"; „impostură ruşinoasă”; şi alte expresii care urmează întotdeauna unei apariții de acest tip.

Isus a plecat, îndurerat şi îndurerat. În rândul hinduşilor, un fapt ocult atât de simplu ar fi provocat puține

comentarii, în timp ce aici, printre propriii Săi, unii l-au considerat un miracol minunat, în timp ce alții l-au considerat o şmecherie a unui prestigiu şi şarlatan călător.

Ce fel de oameni erau aceştia cărora El hotărâse să le transmită Solia Vieții?

Şi, oftând adânc, a părăsit casa şi s-a întors în tabăra lui.

LECŢIA A CINCEA.

FUNDAMENTUL LUCRĂRII .

Nu există decât o înregistrare imperfectă în Evangheliile din primul an de slujire a lui Isus printre evrei. Teologii s-au referit la el drept „Anul Întunericului”, dar tradițiile oculte vorbesc despre el ca fiind cel mai important an al slujirii Sale, deoarece în el El a pus bazele solide pentru viitoarea Sa lucrare.

A călătorit prin toată țara, înființând cercuri restrânse de discipoli şi centre de interes. În oraşe, oraşe, sate şi cătune, El a lăsat în urmă grupuri mici de studenți credincioşi care țineau vie flacăra Adevărului, aprinzând constant lămpile altora care erau atraşi de lumină.

A lucrat mereu printre cei mai umili, aparent impresionat de ideea că munca trebuie să înceapă la treptele cele mai de jos ale scării sociale. Dar după un timp, unii dintre cei mai pretenţioşi au început să participe la întâlniri, adesea aduşi acolo din curiozitate. Au venit să zâmbească şi să se distreze, dar mulţi au fost impresionaţi şi au rămas să se roage. Aluatul fusese bine amestecat în pâinea societăţii iudaice şi începea să lucreze.

Încă o dată a sosit timpul sărbătorii Paştilor şi L-a găsit pe Isus cu adepţii săi în Ierusalim şi în Templu. Ce amintiri a trezit scena în mintea Lui. Am putut vedea aceleaşi scene la care participase El cu şaptesprezece ani în urmă. Încă o dată a văzut măcelul jalnic al mieilor nevinovaţi şi a asistat la vărsarea sângelui jertfei pe altare şi pe pietrele podelelor curţilor.

Încă o dată El a văzut parodia lipsită de sens a ceremoniilor preoţeşti, care i s-a părut mai jalnic ca niciodată minţii Sale dezvoltate. El ştia că viziunea Sa arătase că El urma să fie sacrificat ca miei de jertfă şi a apărut în mintea Lui acea comparaţie care a rămas cu El pentru totdeauna: acea imagine a Lui însuşi ca Mielul sacrificat pe altarul umanităţii.

Oricât de pură a fost această figură în mintea Lui, pare regretabil că în secolele următoare discipolii Săi ar trebui să cadă în eroarea (la fel de crudă ca evreii) de a-şi imagina că moartea Sa a fost un sacrificiu cerut de o Zeitate crudă pentru a satisface mânia lui Dumnezeu.Divină care fusese aprinsă de vederea greşelilor şi păcatelor oamenilor.

Concepția barbară a unui Dumnezeu mânios a cărui mânie împotriva poporului său nu putea fi potolită decât prin sacrificarea sângeroasă a creaturilor nevinovate, este pe deplin egalată de dogmele teologice conform cărora Mânia Divină însăşi ar putea fi şi a fost liniştită de sângele lui Isus, Maestrul. care venise să transmită Mesajul Adevărului.

O astfel de concepție este demnă doar de cele mai barbare şi primitive minți. Şi totuşi, ea a fost predicată şi predată de secole, în chiar numele lui Isus însuşi, iar oamenii au fost persecutați şi puşi la moarte pentru că au refuzat să creadă că Creatorul Suprem al Universului ar putea fi o Ființă atât de rea şi crudă. şi răzbunătoare, sau că Mintea Unică a Tuturor ar putea fi linguşită şi convinsă spre iertare, când a văzut moartea Omului întristărilor.

Pare aproape incredibil că o astfel de învățătură ar fi putut să apară din învățăturile pure ale lui Isus şi că aşa a fost incapacitatea persoanei de a înțelege Învățăturile Interioare, încât Biserica construită pe slujirea lui Isus a adoptat şi a insistat asupra acceptării. de astfel de dogme...

Dar acest nor sumbru de ignoranță şi gândire barbară se estompează treptat, până şi acum minților inteligente din Biserică refuză să accepte sau să învețe doctrina în grosimea ei originară, sau să o ignore în tăcere sau să o îmbrace într-un mod mai atractiv.

Isus nu a învățat astfel de lucruri barbare. Concepția sa despre Dumnezeire era de cea mai înaltă, căci el primise cele mai avansate învățături de la mistici, care Îl instruiseră în

Taina lui Dumnezeu Imanent, locuind pretutindeni şi în toate lucrurile. El a avansat cu mult dincolo de concepţia despre Divinitate care îl reprezenta pe Unul ca pe o zeitate tribală sălbatică, însetată de sânge, răzbunătoare şi ură, care strigă mereu după sacrificii şi arderi de tot şi capabilă de emoţiile umane mai josnice. El a văzut această concepţie aşa cum a văzut concepţia celorlalte rase şi popoare, toate având zeii lor tribali sau naţionali, care iubeau acel trib sau popor şi care urau toate celelalte rase sau naţionalităţi.

El a văzut că în spatele şi în spatele tuturor acestor concepţii barbare şi primitive despre Divinitate locuia o Fiinţă mereu calmă şi senină, Creatorul şi Conducătorul nenumăratelor Universuri, milioane şi milioane de lumi, umplând tot spaţiul şi mai presus de toate pe cele mici. atribute care fuseseră dăruite micilor zei ai creaţiei umane. El ştia că Dumnezeul fiecărei naţiuni, într-adevăr al fiecărei persoane, nu era altceva decât o idee amplificată a caracteristicilor naţiunii sau individului în cauză. Şi ştia că concepţia ebraică nu face excepţie de la această regulă.

Pentru oricine a atins o apreciere a măreţiei şi măreţiei ideii unei fiinţe universale imanente, dogma unei zeităţi care cere un sacrificiu de sânge pentru a-şi potoli mânia este prea jalnică şi înjositoare pentru a merita chiar şi un moment de seriozitate. Şi pentru o astfel de persoană, prostituţia învăţăturilor înalte ale lui Isus prin introducerea unui concept atât de scăzut este o sursă de indignare dreaptă şi de protest fervent.

Misticii din Biserica Creştină de-a lungul secolelor nu au acceptat niciodată astfel de învăţături, deşi persecuţia

autorităților bisericeşti a împiedicat protestele lor să fie făcute deschis până în ultimii ani.

Doar misticii au ținut vie Lumina Adevărului prin Evul Întunecat al Bisericii Creştine. Dar acum a venit zorii unei noi zile, iar Biserica însăşi vede Lumina, iar amvonurile încep să rezoneze cu adevărul creştinismului mistic.

Iar în anii următori, Învățăturile lui Isus, Maestrul, vor curge curate şi limpezi, eliberate din nou de dogmele corupătoare care au poluat Sursa atât de mult timp.

În timp ce Isus rătăcea în tăcere prin curțile şi camerele Templului, indignarea Sa a fost stârnită de o privelişte care i se părea să reprezinte mai puternic decât orice altceva degradarea care se abătuse asupra Templului prin corupția preoției.

Grupat în jurul treptelor şi curților exterioare ale Templului, el a văzut grupuri de brokeri, schimbători şi negustori care făceau o afacere înfloritoare cu miile de străini care participau la Sărbătoare.

Schimbătorii au schimbat monedele regatului cu monedele inferioare ale regiunilor periferice, percepând un comision mare pentru schimbare. Brokerii cumpărau obiecte, sau împrumutau bani pe ele, pelerinilor săraci, care îşi sacrificau lucrurile personale pentru bani cu care puteau cumpăra animalele de sacrificiu.

Negustorii țineau turme de vite, turme de oi şi cuşti de porumbei în incinta sacra a Templului, pe care le vindeau pelerinilor care doreau să ofere sacrificii. Tradiția spune că preoția coruptă a profitat din vânzarea acestor „privilegii” acordate acestei hoarde de traficanți din terenul Templului.

Practica ticăloasă se infiltrase treptat şi stabilise un punct de sprijin ferm în Templu, deşi contrar practicii antice.

Pentru Isus, scenele oribile ale ritualurilor de sacrificiu din Templu păreau să se concentreze pe această etapă finală de lăcomie, materialism şi lipsă de spiritualitate. Părea a fi blasfemie şi sacrilegiu de cel mai flagrant fel. Şi chiar sufletul Lui a fost greață şi revoltat la vedere. Degetele i-au tremurat şi, apucând un mănunchi de frânghii înnodate, care fusese folosit de un şofer de vite pentru a-şi conduce turma, S-a aruncat asupra hoardei de traficanți, legănându-şi instrumentul de pedeapsă peste umerii şi spatele infractorilor, alungându-i în o goană frenetică, răsturnându-şi băncile şi accesoriile, strigând cu o voce de autoritate:

"Dă-te cu voi, nenorociților! Aceasta este Casa Domnului şi ați făcut din ea o groapă de hoți."

„Nazarineanul blând şi umil” a devenit un răzbunător al prostituției din Templu.

Brokerii, schimbătorii de bani şi negustorii au fugit înaintea puterii Sale, lăsându-şi banii împrăştiați pe podelele Templului. Ei nu îndrăzneau să se întoarcă, pentru că Isus stârnise mânia oamenilor împotriva lor şi un strigăt s-a

ridicat din cauza străvechii practici de a proteja locul sfânt împotriva unei astfel de invazii.

Însă dealerii i-au căutat pe Marii Preoți şi s-au plâns cu amărăciune de această anulare a „privilegiilor” şi „exceselor” lor pentru care plătiseră atât de mult. Iar Marii Preoți, fiind nevoiți să plătească prețul plătit pentru concesii, au fost foarte supărați de această problemă şi chiar în acel moment au jurat răzbunare împotriva Stăpânului care îndrăznise să se amestece în sistemul lor, ceea ce lumea îl numeşte acum de către nume sugestiv de „gref”.

Şi această răzbunare şi ură au devenit din ce în ce mai puternice şi au fost în mare măsură factorul de conducere din spatele schemelor şi intrigilor care doi ani mai târziu au dus la scena îngrozitoare de la Calvar.

Lunile următoare au fost pline de rătăcire prin țară, răspândirea lucrării şi făcând noi convertiți şi adepți. Isus nu a luat poziția de mare predicator în acest moment, ci mai degrabă părea a fi un învățător al celor puțini care s-au adunat în jurul lui în fiecare punct şi loc. El a observat puține ceremonii, principala fiind cea a botezului şi care, aşa cum am arătat, era un rit esenien având o semnificație ocultă şi mistică.

Studenții Noului Testament pot citi prin paginile sale istoria slujirii lui Isus în acest moment, notând lucrarea drojdiei în aluatul minții evreieşti.

În acest moment, Isus a fost foarte tulburat de vestea cumplită care a ajuns la el despre soarta vărului său, Ioan Botezătorul, care fusese înaintaşul lui.

Botezătorul îndrăznise să-şi arunce predicile şi mustrările în chiar sălile unei curți corupte şi adusese asupra capului său consecințele fireşti ale temerității sale.

Irod îl aruncase într-o temniță mohorâtă şi existau zvonuri că îl aştepta o soartă mai rea. Şi acea soartă l-a cuprins curând. Respingând şansa vieții şi a libertății promise lui dacă îşi încălca jurămintele de asceză şi răsfăța dorințele pasionale ale unei prințese regale, întorcându-se de la propunerea ticăloasă cu oroarea unui adevărat mistic, şi-a întâlnit destinul. ca un om care cunoaşte Adevărul, iar capul care împodobea farfuria regală nu arăta nicio expresie de teamă sau regret pe chipul său.

Juan câştigase chiar şi în Death.

Isus s-a retras încă o dată în pustie când a ajuns la el vestea morții lui Ioan. La durerea Lui s-a adăugat şi convingerea că era o nouă lucrare pusă înaintea Lui de făcut.

Moartea lui Ioan a necesitat o combinație a lucrării Boteztorului cu cea a propriei slujiri a lui Isus. Urmaşii celor doi maeştri trebuie reuniți într-un singur trup mare, sub supravegherea Însuşi Învățătorul, ajutați de cei mai vrednici şi capabili de ucenicii Săi.

Moartea tragică a lui Ioan a jucat un rol uriaş în viitoarea slujire a Maestrului şi el a căutat mângâierea şi inspirația deşertului în timp ce lua în considerare planurile şi detaliile noii sale lucrări.

Elevii vor observa că, din momentul în care a ieşit din deşert, el a renunțat la mantaua rezervei şi a retragerii şi s-a prezentat cu îndrăzneală oamenilor ca un predicator înfocat mulțimilor şi un orator pasionat şi vorbitor public.

Nu mai era a lui din acel moment cercul restrâns de studenți recunoscători, galeria cu marile mulțimi de ascultători.

Întorcându-se de la lucrarea sa din Samaria şi Iudeea, a făcut din nou Galileea scena lucrării sale principale. Noul spirit pe care l-a insuflat acum în predicarea sa a atras atenția publicului, iar mulțimi uriaşe au participat la întâlnirile sale.

El vorbea acum cu un aer nou de autoritate, diferită foarte mult de tonurile Sale mai blânde de odinioară, ca învățător al câtorva. Parabole, alegorii şi alte figuri de stil bogate din estul lui au răsărit de pe buzele lui, iar multe dintre clasele educate s-au înghesuit să-l asculte pe minunatul tânăr orator şi predicator.

El părea să aibă o perspectivă intuitivă în mintea ascultătorilor săi, iar chemările lui au ajuns la inimile lor ca chemări personale la neprihănire, gândire corectă şi viață corectă. Din acest moment, lucrarea Sa a preluat caracterul

de propagandă activă, mai degrabă decât misiunea obişnuită liniştită a Misticului.

Şi aici a început acea serie remarcabilă de lucrări sau „miracole" minunate pe care, evident, le-a folosit pentru a atrage atenţia publicului şi, în acelaşi timp, a săvârşi fapte bune şi demne. Nu că ar fi folosit aceste miracole ca un joc de noroc pentru un interes senzaţional sau pentru gloria personală (caracterul lui Isus făcea imposibil un astfel de curs), dar ştia că nimic nu va atrage atât de mult interesul unei rase răsăritene decât evenimentele de acest fel şi el nădăjduia atunci să trezească în ei un real interes şi fervoare spirituală, care să se ridice cu mult dincolo de cererea de „minuni".

În adoptarea acestui curs, Isus a urmat exemplul persoanelor sfinte din India, ale căror lucrări le cunoştea personal din şederea sa în acel ţinut.

Şi, ei bine, să spunem că ocultiştii avansaţi nu văd nimic „supranatural" sau incredibil în aceste „minuni" ale lui Isus.

Dimpotrivă, ei ştiu că sunt rezultatul aplicării anumitor legi naturale bine stabilite, care, deşi aproape necunoscute maselor de oameni, sunt încă cunoscute şi folosite ocazional de ocultiştii avansaţi din toate ţările.

Scepticii şi necredincioşii pot să bată joc de aceste lucruri şi mulţi creştini de puţină credinţă ar putea dori să-şi ceară scuze sau să „explice" aceste întâmplări minunate, dar ocultistul avansat nu are nevoie de „explicaţii" sau scuze.

Are mai multă credință decât cel care merge la biserică, pentru că ştie de existența şi folosirea acestor puteri ascunse latente în oameni. Nu există niciun efect sau fenomen material care să fie „supranatural”: Legile Naturii sunt în plină funcționare asupra materialului.

Dar există printre astfel de Legi Naturale anumite faze şi principii care sunt atât de puțin cunoscute minții comune, încât atunci când se manifestă, Legile Naturii par a fi depăşite, iar rezultatul este numit „un miracol”.

Tradiția ocultă ne spune că Isus a fost un maestru în cunoaşterea şi aplicarea forțelor oculte ale naturii şi că chiar şi minunile pe care le-a făcut în timpul slujirii sale evreieşti nu erau decât o joacă de copii în comparație cu ceea ce ar fi putut să facă. face acest lucru.

De fapt, se crede că unele dintre cele mai mari fapte ale Sale minunate nu au fost niciodată înregistrate, pentru că El a insuflat întotdeauna discipolilor Săi aleşi recomandarea de a se abține de la a pune prea mult accent pe aceste lucruri.

„Minunile” consemnate în Evanghelii au fost doar cele mai cunoscute în rândul oamenilor.

Minunile majore erau considerate prea sacre pentru bârfa obişnuită.

Când Stăpânul şi urmaşii Săi au ajuns la Cana, care, de altfel, fusese scena primului lor „miracol”: schimbarea apei

în vin la banchetul de nuntă, una dintre cele mai uimitoare manifestări ale puterilor Sale timpurii ascunse. S-a intamplat.

Un cetățean influent din Capernaum, un oraş la vreo douăzeci de mile distanță, care L-a întâlnit şi i-a cerut ajutorul şi puterea în numele tânărului său fiu, care zăcea pe moarte în casa lui.

Persoana l-a rugat pe Isus să se grăbească la Capernaum pentru a-l vindeca pe tânăr înainte de a muri. Iisus i-a zâmbit cu bunătate şi i-a cerut să se întoarcă la fiul său, pentru că tânărul şi-a recăpătat deja sănătatea, puterea şi viața. Ascultătorii săi au rămas uluiți de răspuns, iar cei care s-au îndoit au zâmbit cu bună ştiință, prevăzând o înfrângere pentru tânărul Maestru atunci când a fost cunoscută vestea morții tânărului.

Acei dintre urmaşii Săi care erau slabi de inimă şi slabi de credință s-au simțit cel mai incomozi şi au început să şoptească „da” îndoielii. Dar Isus şi-a continuat lucrarea cu un aer calm de certitudine, fără alte comentarii. Era ceasul al şaptelea al zilei când au fost rostite cuvintele.

Tatăl s-a grăbit înapoi acasă să vadă dacă Maestrul a reuşit sau nu a reuşit. Au trecut o zi sau două fără nicio veste de la Capernaum. Batjocoritorii de la banchetul de nuntă şi-au repetat batjocurile şi batjocurile. Cuvântul „şarlatan” s-a auzit din nou trecând din buză în buză. Atunci au venit veşti din satul îndepărtat şi, la sosirea lui, glasul disprețului

a fost tăcut, iar inimile leşinului au început să bată din nou liber.

A venit vestea că la sosirea tatălui acasă a fost primit de familie cu strigăte de bucurie şi vestea că la ceasul al şaptelea febra a scăzut şi criza a dispărut.

Şi totuşi „miracolul” consemnat mai sus nu a fost mai mare decât cel care a fost săvârşit de mulți ocultişti de-a lungul veacurilor, nici mai mare decât multele cure similare care au fost efectuate de vindecătorii moderni ai multor culte metafizice.

A fost pur şi simplu o aplicare a forțelor subtile ale naturii puse în funcțiune prin concentrarea mentală. A fost un exemplu a ceea ce în expresia modernă se numeşte „tratament absent” pe linii metafizice.

Spunând aceasta, nu dorim în niciun fel să scăpăm de la minunea pe care a făcut-o Isus, ci pur şi simplu să-i facem pe elev să ştie că puterea este încă în mâinile altora şi nu este ceva „supranatural”, ci operarea unor legi pur naturale.
.

În această perioadă a avut loc un alt eveniment în viața Sa şi o manifestare a puterii Sale, care este menționată în Noul Testament şi relatată ceva mai detaliat în tradiția ocultă. S-a întâmplat când Isus şi-a vizitat oraşul natal, Nazaret, în ajunul Sabatului evreiesc.

S-a odihnit peste noapte, apoi a doua zi dimineața s-a îndreptat către slujbele regulate la sinagoga locală. A luat locul pe care îl ocupase în copilărie cu José. Scena familiară i-a stârnit fără îndoială amintiri despre ciudata sa istorie de tinerețe în mintea lui.

Apoi, spre surprinderea Sa, El s-a auzit pe Sine fiind chemat pe platformă pentru a conduce serviciul. Trebuie amintit că Isus era un rabin obişnuit, sau preot, prin naştere, educație şi pregătire, şi avea dreptul de a conduce serviciul evreiesc.

Fără îndoială, oamenii din oraşul său doreau să-şi audă tânărul cetățean vorbindu-le şi îndemnându-i. El a luat locul de autoritate în sinagogă şi a trecut să citească slujba obişnuită în maniera obişnuită, aşa cum este prescris de obiceiurile şi legile bisericii.

Rugăciunile, cântecele şi lecturile s-au succedat în ordinea lor obişnuită. Apoi a venit predicarea predicii. Luând sulul sacru din recipientul său, el a citit textul din Isaia:

„Duhul Domnului este peste mine, pentru că m-a uns să propovăduiesc vestea bună” etc.

Şi-a început apoi expunerea textului pe care tocmai îl citise.
.

Dar în loc de cuvintele şi ilustrațiile obişnuite aşteptate – subtilități teologice tehnice şi banalități sumbre – el a început să predice într-un mod necunoscut nazarineenilor.

Propoziția sa de început a rupt tăcerea şi a tresărit şi a tulburat foarte mult congregația.

„Astăzi s-a împlinit această Scriptură în urechile voastre”, au fost cuvintele sale de început.

Şi apoi a început o declarație a concepției Sale despre slujirea Sa, aruncând la o parte orice precedent şi autoritate mucegănoasă, El a proclamat cu îndrăzneală că El a venit să stabilească o nouă concepție despre Adevăr, o concepție care ar anula politica preoțească a formalismului şi a nespiritualității, o concepție. care ar ignora formele şi ceremoniile şi ar fi aproape de spiritul Învățăturilor Sacre.

Şi apoi a început o denunțare usturătoare a lipsei de avansare spirituală în rândul poporului evreu: materialismul şi dorința lor de plăceri fizice şi îndepărtarea lor de la cele mai înalte idealuri ale rasei.

El a predicat doctrina mistică şi a insistat ca ea să fie aplicată problemelor vieții şi comportamentului de zi cu zi. El a coborât învățăturile Cabalei de pe înălțimile înnorate şi le-a expus oamenilor într-un mod simplu şi practic. Le-a cerut să aspire la mari înălțimi spirituale, abandonând idealurile de bază de care se agățaseră.

El a mers împotriva tuturor obiceiurilor şi prejudecăților oamenilor care au venit înaintea lui şi a arătat o lipsă de reverență față de toate căile şi tradițiile lor nesemnificative, le-a cerut să abandoneze iluziile vieții materiale şi să urmeze

Lumina Spiritului oriunde duce aceasta. Acestea şi multe altele le-a spus.

Şi atunci s-a stârnit un scandal în rândul adunării. Au început să-l întrerupă şi să-l chestioneze, şi multe au fost contradicțiile şi negările care i-au fost aruncate de pe bănci. Unii au început să bată joc de pretențiile Sale ca Purtător de mesaje şi au cerut ca El să facă o minune sau un „miracol" şi să le dea un semn.

El a refuzat categoric să o acorde, ca neadecvată sau în conformitate cu obiceiurile oculte, care întotdeauna dezaprobau să facă minuni ca răspuns la o astfel de cerere.

Atunci au început să-l insulte şi strigăte de „şarlatan" şi „înşelătorie" au început să răsune din zidurile sinagogii. Ei I-au amintit de naşterea Sa umilă şi de statutul părinților Săi şi au refuzat să creadă că o persoană ca El are dreptul de a pretinde puteri sau privilegii extraordinare.

Apoi a ieşit de pe buzele lui celebra zicală:

„Nu există profet fără cinste decât în țara lui".

Apoi a început un nou atac asupra prejudecăților şi opiniilor sale înguste, a superstițiilor şi a intoleranței sale. El i-a dezbrăcat de hainele de ipocrizie şi şi-a asumat evlavie şi le-a arătat sufletele lor goale în toată urâțenia şi murdăria lor morală.

El a turnat în mijlocul lor denunțuri invective şi vitriolice, fără a cruța niciun termen care s-ar putea aplica în mod corespunzător. În scurt timp, congregația a rămas fără ei înşişi de furie şi de pretinsa indignare justă a unei turme de ipocriți şi formalişti care se auziseră descrişi în termeni lipsiți de respect de unul pe care îl considerau un tânăr parvenit din clasele inferioare ale comunității lor virtuoase.

Ei au simțit că i-au acordat o onoare măgulitoare, ca semn de considerație pentru un tânăr cetățean la întoarcerea sa dintr-un turneu misionar în străinătate şi acasă. Şi acum să cred că El i-a trădat astfel cu ticăloşie curtoazia şi a arătat cu câtă puțină stimă.

El i-a îmbrățişat cu adevărat, cu siguranță acest lucru a depăşit rezistența umană. Şi apoi furtuna a izbucnit peste El.

Lăsându-şi locurile în sinagogă, adunarea s-a năpustit asupra tânărului predicator şi, smulgându-l de pe platformă, l-au împins afară din clădire. Şi apoi mulțimea care împingea, împingea, împingea l-a purtat înaintea lor pe străzile oraşului şi în suburbii. Nu s-a împotrivit, considerând că este nedemn să lupte cu ei.

În cele din urmă, însă, a fost nevoit să se apere. Şi-a dat seama că gloata intenționa să-l împingă de pe o prăpastie care se formase pe partea unui deal dincolo de limitele oraşului. A aşteptat cu răbdare până a fost împins până la marginea stâncii şi până a fost nevoie de o singură apăsare puternică pentru a-l împinge peste marginea ei şi în defileul

de dedesubt. Şi apoi El şi-a exercitat forţele ascunse în autoapărare adecvată.

Nici o lovitură nu a lovit; El nu a lovit niciun om cu puterea ocultă minunată de care dispunea, care le-ar fi paralizat muşchii sau chiar i-ar fi făcut fără viaţă la picioarele Lui. Nu, s-a controlat cu o mână fermă şi le-a aruncat pur şi simplu o privire.

Dar ce privire!

O privire în care s-a concentrat puternica Voinţă dezvoltată prin cunoaşterea mistică şi practica ocultă. Era Privirea Stăpânului Ascuns, căreia oamenii obişnuiţi nu pot rezista.

Şi mulţimea, simţindu-şi forţa puternică, a experimentat senzaţia de frică abjectă şi teroare. Părul le stătea pe cap, ochii li s-au bombat, genunchii le tremurau sub ei, apoi, cu un strigăt sălbatic de groază, au început să se împrăştie şi să zboare, degajând o cale largă pentru persoana Misteriului care le alerga acum prin rândurile lor. privirea aceea teribilă care părea să străpungă vălul mortalităţii şi să scruteze lucrurile inefabile şi dincolo de cunoaşterea umană. Şi cu ochii refuzând să privească din nou scenele familiare ale tinereţii Sale, El a plecat din Nazaret, părăsindu-l pentru totdeauna drept casă. Cu adevărat, cu adevărat, Profetul nu are cinste în propria Sa ţară. Cei care ar fi trebuit să-i fie cei mai loiali susţinători au fost primii din ţara lui care l-au ameninţat cu violenţă.

Atacul de la Nazaret a fost profeția Calvarului, iar Isus ştia asta.

Dar El Îşi pusese picioarele pe Cale şi nu S-a întors de la ea.

Întorcând spatele lui Nazaret, Isus a înființat un nou centru sau cămin în Capernaum, care a rămas cel mai apropiat loc de casa Sa pentru tot restul slujirii Sale şi până la moartea Sa. Tradiția spune că şi mama Sa a venit să locuiască în Capernaum, împreună cu unii dintre frații Săi. Se mai relatează că surorile şi frații Săi, atât cei care au rămas în Nazaret, cât şi cei care s-au mutat la Capernaum, au fost foarte nemulțumiți de El pentru comportamentul Lui în sinagogă, pe care nu l-au considerat „respectabil" sau potrivit şi, în consecință, au considerat El ca o rudă excentrică ale cărei capricii aduseseră familia în discredit.

Toată familia Lui L-a considerat o „oaie neagră" şi o „relație nedorită", cu excepția mamei Lui, care încă se agăța de ea.

Mama a făcut-o acasă cu unii dintre frații şi surorile lui Isus, dar El nu era binevenit acolo, ci era considerat un proscris şi un vagabond.

El a vorbit odată despre aceasta, spunând că, în timp ce păsările şi fiarele aveau cuiburi şi case, El, Fiul oamenilor, nu avea unde să-şi pună capul.

Şi aşa a rătăcit în țara lui, ca şi în țările străine, ascet, trăind din pomana oamenilor care l-au iubit şi i-au ascultat

cuvintele. Şi făcând acest lucru, el a urmat planurile şi vieţile asceţilor hinduşi, care până în ziua de azi trăiesc aşa, „în veşminte galbene şi bol de pomană” şi „fără bani sau vouchere în saci”. Ascetul evreu – căci aşa a fost Isus – are omologii săi în oamenii sfinţi rătăcitori din India şi Persia de astăzi.

Dar trebuie amintit că chiar şi pe vremea lui Isus, spectacolul unui rabin care trăieşte această viaţă ascetică, renunţând la remuneraţiile rangului său de preot şi asumându-şi în mod deliberat rolul de cerşetor afectat de sărăcie, era rar. A fost împotriva tuturor obiceiurilor şi idealurilor gospodare şi prudente ale rasei. Era un import al esenienilor, sau al oamenilor străini din ţări îndepărtate şi nu era plăcut de autorităţile evreieşti şi nici de oamenii care preferau sinagogile şi Templul, cu preoţii lor eleganti şi bine hrăniţi, în haine fine. şi ceremonii atractive.

Făcându-şi baza în Capernaum, Isus a început să-şi formeze grupul de discipoli cu mai multe semne de organizare a muncii. Unora le-a delegat o anumită autoritate şi le-a ordonat să îndeplinească anumite îndatoriri ale slujirii.

Indiferent de motiv, El i-a ales pe unii dintre locotenenţii Săi de top din rândurile pescarilor care îşi desfăşurau chemarea de-a lungul apelor portului respectiv. Pescarii de peşti au devenit pescarii de oameni. Isus a devenit foarte popular printre fraternitatea de pescuit, iar legendele, precum şi naraţiunile din Noul Testament, povestesc despre cazuri în care şi-a rugat săracii săi prieteni pescari (care avuseseră ghinion în ziua lor de pescuit) să-şi arunce mrejele cândva.

indicat de El, când spre surprinderea şi bucuria lor mrejele s-ar umple până la revărsare.

Micile acte de bunătate acordate ici şi colo în rândul claselor inferioare au avut tendința de a-l face pe Isus văzut şi despre care se vorbeşte ca un prieten pentru oameni, dar acea reputație a stârnit gelozia autorităților care considerau că astfel de acte puteau fi provocate de nimic mai puțin decât un motiv egoist. , şi care motivează incitarea maselor la răzvrătire în interesul Lui însuşi ca Mesia.

Şi aşa vedem că însăşi faptele Sale de bunătate şi compasiune au servit la sporirea suspiciunii şi ura pe care autoritățile, atât ecleziastice, cât şi temporale, le-au simțit întotdeauna față de El.

Dorința sa de a alina suferințele celor săraci şi nefericiți l-a condus departe printre aceşti oameni şi departe de aşa-zisele clase superioare. El i-a considerat pe „oamenii simpli” ca pe sarea pământului, iar ei, la rândul lor, l-au considerat campionul şi sfătuitorul lor. Şi mai ales bolnavilor şi-a dedicat timpul şi puterile. El a făcut multe vindecări minunate, dintre care câteva au fost consemnate în narațiunile Noului Testament.

Legendele oculte spun că aceste vindecări aveau loc zilnic şi că oriunde s-a dus, el a lăsat în urmă o urmă de oameni vindecați de tot felul de tulburări şi că oamenii s-au înghesuit pe kilometri întregi pentru a fi vindecați de bolile lor.

Evangheliile relatează că el a vindecat un număr mare de oameni prin simplul proces de punere a mâinilor (o metodă preferată a vindecătorilor oculti) „şi-a pus mâinile pe fiecare dintre ei şi i-a vindecat”.

Se spune că în Capernaum i-a fost atras atenţia asupra unui nebun, care deodată a strigat:

„Te cunosc, Sfântul lui Dumnezeu”, după care Isus a rostit câteva cuvinte cu autoritate şi l-a vindecat de boala lui, prin metode care vor descrie natura tulburării psihice a persoanei oricărui student avansat al ocultismului. Creştinii ortodocşi de astăzi nu cred în posesia demonică, dar, evident, Isus a împărtăşit o credinţă în obsesia pe care o aveau studenţii la psihism şi subiecte similare, judecând după cuvintele pe care le-a folosit pentru a-l scuti pe acest om de boala sa.

Îi sfătuim pe cursanţii noştri să citească relatările Evangheliei în legătură cu aceste lecţii, să urmeze subiectul pe vechile căi familiare, dar cu lumina adăugată a interpretării mistice creştine.

Reputaţia din ce în ce mai mare a lui Isus ca vindecător de bolnavi i-a testat în curând puterile fizice la maxim. Se simţea chemat să facă munca a o duzină de oameni, iar firea sa s-a răzvrătit la sarcina inegală care i-a fost pusă. Părea că tot Capernaum era bolnav. Străzile sale erau pline de căutători de sănătate şi putere. În cele din urmă, el a perceput că lucrarea Sa de Învăţător era scufundată în lucrarea Sa de vindecător.

Şi, după o perioadă de rugăciune şi meditaţie, El a lăsat deoparte pretenţiile omenirii pentru vindecarea bolilor fizice şi, întorcându-şi spatele pacienţilor care aşteptau din Capernaum, El şi-a întreprins din nou pelerinajul ca Predicator al Soliei şi de acum înainte El ar vindeca bolile fizice doar ocazional şi, în schimb, îşi petrecea cea mai mare parte a timpului Său predicând Adevărul celor care erau gata să asculte. A fost un lucru greu pentru un om cu inima duioasă a lui Isus să lase în urmă mulţimile de pacienţi din Capernaum, dar era necesar pentru el să facă asta, altfel ar fi rămas doar un vindecător ascuns de boli fizice, mai degrabă decât Mesagerul. al Adevărului.a cărui sarcină era să aprindă în multe locuri Flacăra Spiritului, care avea să servească drept adevărata Lumină a Lumii mult timp după ce corpurile fizice ale tuturor celor care trăiau atunci s-au transformat din nou în praf.

Şi astfel, lăsând în urmă Capernaum şi mulţimile lui plângătoare, El, urmat de ucenicii Săi, s-a îndreptat spre ţara deschisă, pentru a răspândi vestea bună şi a aduce în inimile multora „acea pace care întrece orice înţelegere”.

A ŞASEA LECŢIE.

MUNCĂ DE ORGANIZARE .

Lăsând în urmă Capernaum, cu mulțimile sale de invalizi care caută vindecare şi luptă împotriva cerințelor care l-ar fi făcut mai degrabă un vindecător profesionist decât un Învățător şi predicator al Soliei Adevărului, Isus a mers în alte părți ale pământului, luând cu el, un grup de ucenici şi adepți credincioşi care acum călătoreau cu El.

Dar nu a renunțat complet la munca sa de vindecare. El a făcut din asta pur şi simplu un incident al slujirii Sale şi nu a permis ca aceasta să interfereze cu predicarea şi învățătura Sa. Naraținile Evangheliei arată o serie de vindecări remarcabile efectuate de El în acest moment, iar puținele cazuri înregistrate sunt, desigur, doar incidente ocazionale care ies în evidență în mintea oamenilor printre sutele de cazuri mai puțin vizibile.

Vindecarea leprosului este un astfel de caz remarcabil. Lepra era o boală dezgustătoare de care se temea foarte mult oamenii din țările din Est. Iar nefericitul suferit de ea a devenit un proscris şi alungat de care toți ceilalți au fugit ca dintr-un lucru urât şi necurat.

Era un lepros în partea țării în care Isus a călătorit şi a învățat. El a auzit de minunatul dar al vindecării atribuit tânărului predicator şi a decis să vină în prezența Lui şi să-I implore ajutor.

Nu se ştie cum a reuşit leprosul să treacă prin mulțime şi să ajungă în prezența lui Iisus, dar trebuie să fi fost nevoie de o mare strategie din partea lui, deoarece unor astfel de oameni nu le era permis să treacă prin mulțimile altor oameni. Dar

cumva leprosul a reuşit să se întâlnească faţă în faţă cu Isus, în timp ce el mergea singur în meditaţie, departe de urmaşii săi.

Detestabilă creatură şi-a ridicat forma respingătoare, imaginea mizeriei şi durerii umane şi, înfruntându-se cu Maestrul, a cerut exercitarea Darului Vindecării. Nu exista nicio îndoială cu privire la puterea Lui în mintea leprosului; chipul îi strălucea de credinţă şi de aşteptare. Isus se uită la trăsăturile distorsionate care străluceau de focul credinţei fierbinţi, aşa cum se vede rar pe faţa unei persoane, şi mişcat de această mărturie a puterii şi motivelor Sale, El s-a îndreptat către lepros, sfidând legile ţării, care interziceau aceasta.

Nu numai aceasta, ci chiar şi-a pus mâinile pe trupul necurat, sfidând toate legile raţiunii în acest sens şi, fără teamă, Şi-a trecut mâna peste faţa leprosului, strigând cu voce tare:

"Fii curat!"

Leprosul a simţit un fior ciudat curgându-i venele şi nervii şi fiecare atom din corpul său părea să furnizeze o senzaţie ciudată de arsură şi usturime. În timp ce privea, a văzut culoarea cărnii sale schimbându-se şi căpătând nuanţa cărnii unei persoane sănătoase.

Amorţeala a părăsit partea afectată a corpului ei şi a putut simţi de fapt fiorul şi furnicăturile curenţilor de viaţă care lucrează cu o viteză incredibilă construind noi celule,

țesuturi şi muşchi. Şi totuşi, Isus şi-a ținut mâinile de carnea leprosului, permițând curentului vital al pranei puternic vitalizate să se reverse din organismul Său în cel al leprosului, aşa cum o baterie puternică de stocare completează şi reîncarcă un aparat electric.

Şi în spatele tuturor se afla cea mai puternică şi mai instruită Voință a Maestrului Ocultist care conducea lucrarea.

Şi apoi i-a poruncit omului vindecat să plece şi să respecte legile privind curățirea şi schimbarea hainelor, inclusiv să se prezinte în fața preoților pentru a primi un certificat de curățenie. Şi a mai ordonat să nu se spună nimic despre natura sau detaliile curei. Dintr-un motiv întemeiat, a vrut să scape de notorietatea sau faima pe care cu siguranță le-ar stârni raportul unei astfel de remedii minunate.

Dar vai! aceasta era să ceară prea mult naturii umane, iar leprosul vindecat, alergând în salturi mari, a început să strige şi să strige cu voce tare vestea bună a vindecării sale minunate, pentru ca toți oamenii să ştie ce mare binecuvântare a venit la el. În ciuda ordinului care i-a fost impus, a început să cânte cu voce tare laudele Maestrului care manifestase o putere atât de nemaiauzită asupra bolii ticăloase care îl ținuse în gheare până cu câteva ore înainte. Cu gesturi sălbatice şi ochi strălucitori, a spus povestea din nou şi din nou, şi a fost preluată şi repetă de la persoană la persoană, până când tot oraşul şi țara au fost familiarizați cu marea veste.

Imaginați-vă un astfel de eveniment care are loc astăzi într-un mic oraş rural din țara noastră şi vă veți da seama ce emoție trebuie să fi provocat în oraşul natal al acelui lepros.

Şi atunci s-a întâmplat ceea ce fără îndoială Isus văzuse când i-a interzis leprosului să repete vestea vindecarii. Întreaga regiune era într-un tumult şi mulțimi uriaşe s-au adunat în jurul Lui şi al ucenicilor Săi, strigând cu voce tare după noi minuni şi minuni. Curioşii căutători de senzații erau acolo cu forță deplină, înlocuind pe cei pe care El dorea să ajungă cu învățăturile Sale.

Şi mai mult decât atât, un mare număr de bolnavi şi infirmi s-au înghesuit în jurul lui strigând după ajutor şi vindecare. Scenele din Capernaum s-au repetat.

Au început să sosească chiar şi leproşi, sfidând legea şi obiceiurile, iar autoritățile au fost în afara lor de furie şi supărare. Nu numai că autoritățile temporale şi preoții au fost aliniați împotriva Lui, ca în vremurile străvechi, dar acum El a reuşit să stârnească împotrivirea medicilor din acele vremuri, care şi-au văzut practica distrusă de acest om pe care l-au numit şarlatan şi înşelătorie amenințător. şi distrugerea sănătății oamenilor, a căror bunăstare fizică era în siguranță doar în mâinile lor (medicilor) şi în custodie.

Şi astfel Isus a fost forțat să-şi închidă lucrarea în acest loc şi să se mute în alt sat.

Un alt caz care a atras mult atenția a fost cel care s-a petrecut în Galileea când predica într-o casă. În mijlocul

discursului Său, atât El, cât şi audienţa Sa au fost surprinşi să vadă o siluetă pe un pat coborând în mulţimea de ascultători de pe acoperişul care înconjura curtea deschisă din centrul casei.

Era un biet om paralizat pe care prietenii reuşiseră să-l ridice şi apoi să-l coboare înaintea lui Isus în aşa fel încât să nu poată scăpa de atenţia Stăpânului. Se relatează că cererea plângătoare a celui îndoliat şi credinţa care inspirase atât de multă energie din partea prietenilor săi, au atras interesul şi simpatia lui Isus, iar el sa oprit în discursul său şi a făcut o altă dintre acele vindecări instantanee. care sunt posibile numai pentru cei mai avansaţi adepţi în ştiinţa vindecării spirituale.

Apoi a venit scena Fântânilor din Bethesda, o regiune bogată în „ape tămăduitoare" la care se înghesuiau bolnavii şi bolnavii pentru a-şi recăpăta sănătatea.

Mulţimile de bolnavi erau duse la izvoare de prieteni sau însoţitori plătiţi, care îi împingeau pe cei mai slabi deoparte şi se străduiau să ajungă la fântâni.

Isus a păşit prin mulţime şi, în cele din urmă, i-a fost atrasă atenţia asupra unui om sărac, întins pe patul său, departe de apă. Nu avea prieteni care să-l ia mai aproape, nici bani pentru asistenţi plătiţi. Şi nu era suficient de puternic pentru a se târî acolo. A umplut aerul cu gemetele, strigătele şi plângerile sale pentru soarta lui nefericită. Iisus s-a îndreptat spre el şi, ţinându-i atenţia cu o privire constantă

de autoritate şi putere, i-a strigat deodată cu un glas care cerea ascultare:

„Ia-ți patul şi pleacă!”

Persoana, uimită şi îngăduitoare, a făcut ce i s-a spus şi, spre surprinderea lui şi a mulțimii adunate în jurul lui, a constatat că se poate mişca liber: un om sănătos.

De asemenea, această vindecare a trezit nu numai cel mai mare interes, ci şi antagonismul autorităților bisericeşti. Se pare că vindecarea fusese făcută în Sabat şi că era împotriva legii ecleziastice să vindeci bolnavii în orice fel în acea zi; şi, de asemenea, că pacientul făcuse muncă manuală în Sabat, purtându-şi patul din ordinul Vindecătorului. Iar evlavioşii buni, instigați de preoți, au început să insulte şi să condamne pe Vindecătorul şi pe bolnav, în felul pieştilor formali din toate țările şi vremurile, inclusiv ale noastre. Agățându-se de litera legii, aceşti oameni ignoră spiritul acesteia; legați de forme, ei nu reuşesc să vadă sensul din spatele tuturor formelor şi ceremoniilor.

Înfruntând furtuna care se ridica în jurul lui, Isus a mers cu îndrăzneală spre Templu. Eram scufundat într-o mare de opinii şi voci contradictorii. Pe de o parte se afla persoana vindecată şi cei care îl simpatizau, argumentând cu ardoare despre dreptatea lucrării. Dar împotriva acestor puțini erau localnicii buni care au denunțat cu voce tare pe călcatorul Sabatului şi au cerut pedeapsa Lui. Legile antice ale lui Moise urmau să fie astfel contestate de acest nazarinean

prezumptuos, ale cărui opinii religioase erau îngrozitor de neortodoxe? Probabil ca nu!

Pedepsiți parvenitul! Şi din nou Isus era în pericol real de a fi rănit

corporale, sau poate chiar moartea, din cauza intoleranței religioase a poporului ortodox.

Isus a fost întotdeauna un duşman al formalismului stupid şi al fanatismului ignorant în ceea ce priveşte „sfintele zile", care este întotdeauna o caracteristică a anumitor tipuri de minți printre oameni. Cu ocazia de mai sus, precum şi cu alte ocazii, şi în special cu ocazia Sabatului când le-a poruncit ucenicilor săi înfometați să adune porumb pentru a le potoli foamea, Isus s-a opus legii stricte şi de fier a respectării Sabatului. El a fost mereu plin de ideea că „Sabatul a fost făcut pentru persoană, iar nu persoana pentru Sabat". Nu era nimic puritan la Maestrul şi, având în vedere atitudinea Lui față de această chestiune, este surprinzător să asistăm la atitudinea unora din vremea noastră care, purtând livrea Sa, se opun acestor învățături ale Sale în teorie şi practică.

Şi astfel, alungat încă o dată de intoleranța şi fanatismul publicului, Isus s-a întors din nou în Galileea, țara Sa de retragere şi odihnă, şi scena multor dintre cele mai bune lucrări ale Sale. Galileea era plină de numeroşi adepți şi admiratori ai Săi şi El era mai puțin în pericol de revolte şi persecuție acolo decât în vecinătatea Ierusalimului. Congregații mari au participat la lucrarea Lui acolo, iar

convertiții Săi s-au numărat la o mie. Oraşul conținea mulți oameni vindecați prin puterea Lui, iar numele Lui era un cuvânt familiar.

Şi la întoarcere a intrat într-o nouă etapă a muncii sale. El hotărâse să-şi împartă lucrarea între cei mai avansați doisprezece ucenici ai Săi, deoarece atinsese acum proporții dincolo de capacitatea Lui de a controla personal.

Şi, aşa cum era obiceiul Său în toate marile ocazii, El a căutat singurătățile pentru meditație şi putere spirituală înainte de a-i investi în cele din urmă pe cei doisprezece apostoli ai Săi cu înalta autoritate a misiunii lor. A petrecut noaptea pe unul dintre dealurile de lângă Capernaum, de unde a coborât a doua zi dimineață, obosit trupul de lipsă de odihnă, dar puternic la suflet şi la spirit.

Apoi i-a adunat pe cei Doisprezece în jurul său şi, într-o întâlnire secretă, le-a dezvăluit anumite adevăruri şi secrete profunde, a adăugat anumite instrucțiuni cu privire la lucrarea de vindecare şi le-a cerut cea mai înaltă loialitate față de el şi lucrarea lui.

Narațiunile Evangheliei au foarte puține de spus despre lucrarea lui Isus de a-i instrui pe cei Doisprezece pentru viitoarea lor misiune. Iar studiul obişnuit al narațiunilor continuă fără să se gândească la minunata dezvoltare mentală şi spirituală pe care trebuie să o fi manifestat apostolii în timpul tranziției lor de la pescari umili şi oameni cu vocații similare, la profesori înalt dezvoltați ai adevărurilor spirituale avansate. În special pentru ocultist,

această viziune obişnuită pare surprinzătoare, pentru că îşi dă seama de mulţi paşi grei care trebuie parcurşi de picioarele neofitului înainte de a deveni iniţiat şi de treptele mai înalte care îl aşteaptă pe iniţiat înainte ca el să devină un iniţiat. . Şi o astfel de persoană îşi dă seama de sarcina puternică pe care a îndeplinit-o Isus în dezvoltarea şi desfăşurarea naturii spirituale a unui astfel de corp de oameni până când aceştia devin demni să fie reprezentanţii şi învăţătorii săi aleşi. Tradiţiile oculte spun că Isus a urmat un curs sistematic de instruire pentru ucenicii Săi aleşi, învăţându-i rapid, treptat după grad de realizare mistică şi cunoaştere ocultă, până când au fost în sfârşit gata pentru ultimele retuşuri din mâinile Sale. Iar ocazia pe care o luăm în considerare acum a fost momentul în care li s-au împărtăşit gradele finale.

Trebuie amintit că apostolii au fost înzestraţi cu stăpânirea forţelor oculte ale naturii, care le-au permis să facă „minuni" vindecătoare asemănătoare cu cele ale lui Isus. Şi nu trebuie să presupunem pentru o clipă că un Maestru ocult cu un grad atât de înalt de realizare precum cel atins de Isus le-ar fi permis discipolilor Săi să folosească o putere atât de mare, fără să-i instruiască pe deplin asupra naturii forţelor pe care le foloseau, şi a celor mai bune metode de utilizare.

Şi o astfel de cunoaştere nu putea fi împărtăşită fără înţelegerea lor a adevărurilor fundamentale ale naturii, o înţelegere care era posibilă numai pentru cei care înţeleseseră marile Adevăruri de bază ale Ştiinţei Fiinţei.

Pe scurt, tradițiile sunt că cei Doisprezece Apostoli au fost inițiați treptat în marile grade ale Frăției Oculte pe care Isus a fost Stăpân.

El a adunat o mulțime de informații oculte şi cunoştințe mistice şi le-a condensat într-un sistem clar, practic şi simplu şi le-a împărtăşit pe deplin şi complet celor pe care îi iubea.

pe care El îl alesese să fie principalii Săi colaboratori şi urmaşii Săi după moartea Sa, moartea pe care o cunoştea foarte bine nu era departe.

Aceste fapte trebuie să fie pe deplin înțelese de către studentul creştinismului mistic care doreşte să înțeleagă secretul Bisericii creştine timpurii după moartea lui Hristos. Avansarea minunată manifestată de mişcare nu ar fi putut fi realizată de simpli adepți şi credincioşi în Maestrul. De obicei, atunci când marele şef al unei organizații moare, mişcarea se dezintegrează sau îşi pierde puterea, cu excepția cazului în care a reuşit să-şi „comune spiritul" câțiva adepți aleşi. Şi aceasta a făcut Isus. Şi numai oamenilor care au înțeles pe deplin adevărurile şi principiile fundamentale ale învățăturilor Sale ar fi putut fi împărtăşit un astfel de „duh".

A existat o învățătură exoterică pentru mulțime şi o învățătură ezoterică pentru cei Doisprezece. Există multe scripturi care demonstrează acest fapt, care era bine cunoscut de primii Părinți ai Bisericii.

Şi cu ocazia pe care am menționat-o, ultimele mari Adevăruri de bază au fost explicate celor Doisprezece şi, din acel moment, au fost considerați şi tratați ca Învățători de către Isus, şi nu ca simpli studenți, aşa cum a fost cazul înainte de acea vreme. Şi din această instrucțiune finală a venit Predica de pe Munte.

Predica de pe Munte, cea mai minunată şi mai cuprinzătoare dintre toate declarațiile publice ale lui Isus, a fost rostită aproape imediat după Alegerea celor Doisprezece Apostoli. Şi era destinat chiar mai mult pentru ei decât pentru mulțimile adunate în jur să asculte predica Lui, El ştia că cei Doisprezece o puteau interpreta datorită Învățăturilor Interioare pe care le primiseră de la El.

Şi aproape uitând adunarea adunată în jurul Lui, El a elucidat învățăturile Interioare în folosul celor puțini aleşi.

Predica de pe Munte nu poate fi înțeleasă decât prin intermediul Cheii principale a Învățăturilor Interioare, care deschide uşa minții spre înțelegerea spuselor dure şi a înțelesului mistic voalat al multor precepte ale Sale. Vom dedica un spațiu considerabil într-una dintre lecțiile noastre ulterioare din această serie unei analize a semnificației lăuntrice a acestei mari predici şi învățături şi, prin urmare, nu vom intra în detaliu în această lecție, considerând că este mai bine să continuăm cu povestea. . . a Lucrării Maestrului.

La câteva zile după ce a rostit Predica de pe Munte, Maestrul a părăsit Capernaum şi a călătorit din oraş în oraş

vizitând diferitele lor centre de predare, aşa cum era obiceiul lui. Pe parcursul călătoriei, Isus a îndeplinit o ispravă de putere ocultă care a dovedit că el este unul dintre cei mai înalţi Adepţi ai Frăţiilor Oculte, pentru că nimeni altcineva nu ar fi fost în stare să manifeste o asemenea manifestare. Chiar şi unii dintre cei mai înalţi Maeştri estici ar fi refuzat să-şi asume sarcina pe care El şi-a propus.

Compania îşi continua calm drumul când, apropiindu-se de un orăşel, s-au întâlnit cu un cortegiu funerar care venea în direcţia lor. Precedată de trupa de femei care cântau cântece funerare după obiceiul galilean, alaiul şi-a continuat încet drumul. Eticheta pământului impunea străinilor să se alăture doliu atunci când intrau în contact cu un cortegiu funerar, iar compania şi-a asumat o atitudine jalnică şi respectuoasă, mulţi s-au alăturat cântecului pe care îl cântau alaiul.

Dar Isus a invadat intimitatea procesiunii într-un mod şocant pentru cei care au aderat la formele şi obiceiurile familiale. făcând un pas înainte sicriul, stătea în faţa lui şi le porunci hamalilor să se oprească şi să-l depună. Un murmur de indignare a străbătut rândurile celor îndoliaţi, iar unii au făcut un pas înainte pentru a-l mustra pe străinul prezumţios care a îndrăznit să încalce în acest fel demnitatea înmormântării. Dar ceva în chipul Lui i-a oprit. Apoi, un sentiment ciudat a cuprins mulţimea. Isus era cunoscut de mai mulţi dintre cei îndoliaţi, iar unii dintre cei care asistaseră la unele dintre minunile Sale au început să şoptească că lucruri ciudate erau pe cale să se întâmple, iar rândurile s-au rupt în timp ce oamenii se adunau în jurul Stăpânului în sicriu.

Cadavrul era cel al unui tânăr, iar mama lui văduvă stătea lângă silueta palidă întinsă pe sicriu şi, întinzându-şi braţele în faţa lui, părea să se ferească de atingerea profanătoare a străinului care îl înfrunta. Însă străinul o privea cu o privire de iubire transcendentă, iar cu o voce care vibra de cel mai tandru sentiment i-a spus: „Mamă, nu plânge, încetează cu doliu”. Uimită, dar impresionată, ea aruncă o privire rugătoare către Cel care îi poruncise aşa. Dragostea şi instinctul mamei ei au luat o nouă expresie în ochii Ei, iar inima ei a sărit cu o speranţă minunată de ceva, ea nu ştia ce.

Ce a vrut să spună Nazarineanul?

Fiul său era mort şi chiar Dumnezeu însuşi nu a tulburat niciodată somnul trupului din care zburase spiritul.

Dar totuşi, ce însemna această expresie?

De ce acea săritură şi bătaie a inimii lui?

Apoi, cu un gest de autoritate, Maestrul a împins mulţimea din sicriu, până când în cele din urmă doar cadavrul, mama şi El Însuşi au rămas într-un spaţiu liber din centru. Apoi a început o scenă ciudată şi minunată.

Cu privirea aţintită pe faţa cadavrului, şi într-o atitudine care indica un efort suprem al voinţei sale, s-a văzut că Maestrul făcea un efort mare care punea în joc cele mai înalte forţe de care dispunea. Apostolii, instruiţi de El în

puterea Ascunsă, au recunoscut natura manifestării, iar feţele lor s-au palid, pentru că ştiau că El nu numai că Îşi revarsa forţa vitală în trup pentru a-l reîncărca cu prana, ci şi repetă un dintre cele mai înalte şi mai dificile fapte oculte: aceea de a invoca fiinţe superioare din planul astral. vehiculelor şi a Corpului Astral – însuşi sufletul tânărului – şi forţându-l încă o dată în forma sa muritoare, pe care El o reîncărcase cu energie şi forţă de viaţă.

Ei ştiau că El, prin cel mai puternic efort al voinţei Sale, inversa procesul morţii. Şi cu o apreciere deplină a adevăratei naturi a minunăţiei care se desfăşura în faţa lor, membrele lor tremurau sub ei şi răsuflarea le-a ieşit din ei în gâfâituri.

Atunci oamenii au strigat:

— Ce spune omul ăsta cadavrului? "Ridică-te, tinere! Deschide-ţi ochii! Respiră liber! Ridică-te, îţi spun, scoală-te!"

A îndrăznit acest străin să sfideze propriul decret al lui Dumnezeu?

Cadavrul a deschis ochii şi a privit în jur cu uimire sălbatică, strălucirea nu s-a stins complet! Pieptul i se zvârnea în icniri mari de agonie, de parcă ar fi luptat din nou pentru viaţă! Apoi braţele i s-au ridicat, apoi picioarele au început să se mişte, acum se ridică şi începu să mormăie cuvinte fără sens, acum privirea de recunoaştere îi veni în

ochi şi braţele ei s-au împletit în jurul gâtului mamei sale, în timp ce ea plângea după suspine... i-a ieşit pe buze!

Morţii trăiau, cadavrul revenise la viaţă.

Oamenii s-au dat înapoi în groaza teribilă a vederii, iar cortegiul funerar s-a împrăştiat în toate direcţiile, până când au rămas doar mama plângătoare şi tânărul, plângând în dragostea şi bucuria lor reciprocă şi uitând în tăcere chiar şi pe Stăpân şi pe urmaşii Săi. marea lui revărsare de afecţiune.

Şi, lăsându-i aşa, Iisus şi urmaşii lui au pierit în pelerinaj. Dar faima miracolului s-a răspândit din oraş în oraş, până în marea capitală, Ierusalim.

Iar oamenii s-au întrebat sau s-au îndoit, după firea lor, în timp ce autorităţile temporale şi ecleziastice au început din nou să se întrebe pe ei înşişi şi unele pe altele dacă acest om nu era o persoană primejdioasă şi un duşman al obiceiurilor şi ordinii stabilite.

Într-una dintre călătoriile sale, Isus s-a trezit invitat la casa unui cetăţean important al oraşului în care predica. Acest cetăţean aparţinea clasei cunoscute sub numele de farisei, ale căror caracteristici erau devotamentul extrem şi aderarea la forme şi ceremonii şi o insistenţă intolerantă asupra respectării literei legii.

Fariseii erau centrul ultraortodox al unui popor ortodox. Erau fraţii drepţi care mergeau atât de drepţi încât s-au rezemat. Ei au fost oamenii care i-au mulţumit lui Dumnezeu pentru că nu sunt ca ceilalţi oameni. Ei erau membrii „extraordinar de buni" ai bisericii şi ai societăţii. Acelaşi nume rămâne până astăzi ca sinonim pentru „fals evlavios".

Nu este uşor de înţeles de ce acest fariseu îl invitase pe Stăpân să ia masa cu el. Probabil a fost o combinaţie de curiozitate şi dorinţa de a-şi prinde oaspetele în declaraţii şi recunoaşteri care ar putea fi folosite împotriva lui. În orice caz, invitaţia a fost dată şi acceptată.

Maestrul a remarcat că gazda Sa a omis anumite ceremonii mici pe care evreii obişnuiau să le extindă unui oaspete de rang egal. Capul lui nu era uns cu uleiul ceremonial, aşa cum era obiceiul în casele cu acest caracter, când oaspetele era onorat ca un plus egal sau de dorit la adunarea de familie. În mod clar, el a fost considerat o curiozitate sau un „ciudat" mai degrabă decât un prieten şi fusese invitat în acest spirit. Dar nu a spus nimic şi a ignorat snub. Şi masa a mers fără probleme până la un punct.

Gazda şi oaspeţii săi se aşezau confortabil, în manieră orientală, discutând diverse subiecte, când o femeie s-a împins în sala de banchet. Rochia ei a proclamat-o drept una dintre femeile de virtute uşoară, din belşug în toate popoarele răsăritene.

Era îmbrăcată în haine strălucitoare şi părul îi cădea lejer peste umeri, aşa cum era obiceiul femeilor din clasa ei din acel ţinut. Ea şi-a aţintit privirea asupra Maestrului şi s-a îndreptat încet spre el, spre enervarea gazdei, care se temea de o scenă, deoarece Maestrul probabil că ar administra femeii o mustrare pentru că a îndrăznit să se amestece în El, o pedeapsă spirituală. Profesor.

Dar femeia a continuat să se îndrepte spre El şi, în cele din urmă, aplecându-se, cu capul atingând picioarele Lui, a început să plângă. Ea îl auzise pe Maestrul predicând cu ceva timp înainte, iar semințele învățăturii Lui prinseseră rădăcini şi acum înfloriseră în inima ei; iar ea venise să-i recunoască loialitatea şi să facă o ofrandă Celui pe care-l venera. Venirea în prezența Lui a fost semnul ei al unei regenerări spirituale şi al dorinței de a începe o viață nouă. Lacrimile ei curgeau pe picioarele ei şi le ştergea cu părul ei lung. Apoi I-a sărutat picioarele, ca un semn al loialității şi adorației sale.

De gâtul ei atârna un lanț care ținea o cutie mică plină cu un ulei parfumat prețios, pe care ea îl ținea cu mare stima, la fel ca toți oamenii din neamul ei.

Uleiul era de natura trandafirilor şi era uleiul esențial extras din florile parfumate. Ea a rupt sigiliul şi a turnat uleiul parfumat pe mâinile şi picioarele Stăpânului, care nu a mustrat-o, ci a acceptat tributul chiar şi dintr-o astfel de sursă. Gazda a început să se complacă cu gânduri care nu măgulesc inteligența oaspetelui său, iar pe buze îi apăru un râs abia ascuns.

Atunci Isus s-a întors spre gazda lui şi a spus zâmbind:

„Simone, în mintea ta gândeşti aceste cuvinte: „Dacă acest om ar fi într-adevăr un prooroc, n-ar şti el ce fel de femeie este aceasta care îl atinge şi n-ar dojeni-o şi n-ar abate-o de la el?” "

Iar fariseul era foarte confuz, pentru că Maestrul îi citise gândurile cuvânt cu cuvânt prin metoda cunoscută de ocultişti sub numele de telepatie. Şi apoi, cu o batjocură blândă, Maestrul a atras atenţia gazdei sale asupra faptului că femeia făcuse slujba pe care el, gazda, refuzase să o respecte.

Nu şi-ar fi spălat şi uscat picioarele, aşa cum ar fi făcut fariseul dacă oaspetele său ar fi fost considerat demn de onoare?

Nu l-ar fi uns el cu untdelemn preţios, aşa cum gazda ar fi uns un oaspete onorat?

Nu-şi imprimase ea nici măcar pe picioarele Ei sărutul pe care eticheta cerea gazdei să-l imprime pe obrazul stimabilului vizitator al casei lui?

Şi în ceea ce priveşte caracterul femeii, ea fusese pe deplin recunoscută şi iertată.

„Multe i s-au iertat, pentru că a iubit mult”.

Şi, adresându-se femeii, a adăugat:

„Du-te în pace, că păcatele îți sunt iertate”.

Şi femeia a plecat cu o expresie nouă pe față şi o hotărâre fermă în inimă, pentru că Stăpânul o iertase şi o binecuvântase.

Dar prin acest act Isus a adus asupra capului Său ura fariseului şi a prietenilor lui. Îndrăznise să mustre oştii din propriul său palat şi, în plus, îşi arogase ritul sacru de a pronunța iertarea păcatelor, un drept învestit numai marelui preot al Templului, asupra săvârşirii anumitor ceremonii şi jertfe pe altar. . Sfidase dreptul şi funcțiile ecleziastice conferite, chiar şi în casa unuia dintre cei mai fideli adepți ai formalismului şi autorității: un fariseu.

Acest incident a arătat nu numai amploarea punctelor de vedere ale lui Isus şi universalitatea iubirii sale, precum şi curajul său de a sfida formalismul urat, chiar şi în palatul celor mai fericiți susținători ai săi, ci şi atitudinea lui față de femei. Evreii, ca rasă, țineau femeile cu o stima scăzută.

Nu erau considerați vrednici să stea cu oamenii în sinagogă. Era considerat nedemn de un bărbat să-şi pomenească rudele în companie

general. Erau considerați inferiori în toate privințele oamenilor şi erau tratați ca fiind aproape impuri în cele mai sacre funcții naturale ale lor.

Isus a fost întotdeauna atent la femeile căzute, în special. Şi-a văzut ispita şi cruzimea socială a poziției sale. Îi era supărat „dublul standard” al virtuții care permitea unui bărbat să comită anumite infracțiuni şi totuşi să fie respectat, în timp ce femeia care a comis aceeaşi infracțiune a fost condamnată social, calomniată şi tratată ca o proscrisă ruşinoasă.

El a fost întotdeauna gata să exprime o apărare a femeilor de acest fel şi părea să fie întotdeauna condus de sentimentul de nedreptate în atitudinea oamenilor față de ele, care a fost în cele din urmă exprimat cu o ocazie notabilă când i s-a cerut să o judece pe femeie... luat in adulter:

„Cine este fără păcat să arunce prima piatră”.

Nu e de mirare că femeia proscrisă i-a sărutat picioarele şi i-a turnat unguentul prețios. Era prietenul unor oameni ca ea.

A ŞAPTEA LECŢIE.

ÎNCEPUTUL Sfârşitului .

Slujirea lui Isus a continuat mai mult sau mai puțin prin aceleaşi canale. Rătăcind ici şi colo prin țară, predicând şi predând în acest oraş şi în acel oraş, adunând noi adepți în jurul său, Isus şi-a continuat lucrarea. El s-a adaptat audienței Sale, dând fiecăruia ceea ce avea nevoie şi fără să facă greşeala de a vorbi deasupra capetelor oamenilor. El a oferit publicului larg învățăturile generale de care aveau nevoie, dar El a rezervat Învățăturile Interioare pentru Cercul Interior al urmaşilor Săi, despre care El ştia că sunt apți să le primească.

În aceasta el a arătat o cunoaştere profundă a persoanelor şi o strictă conformitate cu obiceiul stabilit al misticilor, care nu fac niciodată greşeala de a da matematica spirituală superioară studenților care învață regulile oculte de adunare, scădere şi împărțire. El şi-a avertizat apostolii cu privire la acest punct al învățăturii, mergând chiar atât de departe încât să-i avertizeze pozitiv şi puternic înaintea porcilor".

Într-o noapte, El se afla într-o barcă care traversa Lacul Ghenesaret, în compania unora dintre pescari ai Săi. Obosit de munca obositoare a zilei, s-a înfăşurat în halat şi a căzut într-un somn adânc, din care a fost trezit mai târziu de un zgomot şi zarvă în rândul echipajului şi al pasagerilor. O furtună îngrozitoare izbucnise pe lac, iar bărcuța se legăna şi se legăna printre valuri într-un mod care îi îngrijora chiar şi pe pescarii experimentați care o echipau. Pânzele fuseseră smulse, luând cu ele o parte din catarg, iar nava a refuzat să răspundă cârmei sale, făcând cârma inutilă.

Echipajul a intrat în panică şi a alergat la Isus rugându-l să-i salveze de la moarte în furtună.

"Stăpâne! Stăpâne! Ajută-ne înainte să pierim! Nava se scufundă! Salvează-ne, Stăpâne!"

Maestrul s-a ridicat şi, folosind puterea Sa ocultă, a făcut ca vânturile să-şi înceteze activitatea furtunoasă şi valurile să se potolească. El a urmat obiceiul ocultiştilor răsăriteni de a-şi exprima comenzile în cuvinte, nu pentru că cuvintele aveau vreo virtute în sine, ci pentru că serveau ca vehicul pentru gândirea sa concentrată şi voința concentrată pe care le folosea în manifestarea puterii oculte. Cu această cunoaştere a procesului, ocultiştii

ei zâmbesc când citesc relatarea naivă a evenimentului din Evanghelii, unde Iisus este descris ca adresându-se şi mustrând vânturile răzvrătite şi apoi calmând cu blândețe şi bunăvoință apele cu cuvinte de „Pace, fii liniştit!”.

Pescarii care au asistat la eveniment şi despre care s-au răspândit veşti în rândul oamenilor, neînțelegând natura manifestărilor ascunse, au crezut că se adresează vântului ca nişte adevărate entități, mustrându-le şi rugându-le să-şi înceteze munca vicioasă şi liniştind. ei în jos.până la vânturi mare în acelaşi mod.

Ei nu au înțeles procesele de gândire din spatele cuvintelor şi, în simplitatea lor, au crezut că El mustra de fapt vântul şi calmează apele.

Toți ocultiştii ştiu că în „tratarea” condițiilor materiale, procesul este mult mai uşor şi mai simplu dacă ne gândim şi „vorbim” despre condiție ca având inteligență şi reală, dirijand astfel forțele mai uşor.

Ascultând gândului şi voinței Stăpânului, vânturile şi-au domolit furia şi apele au încetat să fie tulburate. Treptat, barca s-a oprit cu uşurință pe jgheabul lacului, iar echipajul a respirat liber încă o dată, apoi şi-a început munca de îndreptare a catargului şi a mecanismului de cârmă. Şi s-au mirat în timp ce lucrau şi se întrebau unul pe altul:

„Ce fel de om este acesta, de care ascultă până şi vânturile şi apele?”

Şi Iisus, privindu-i cu tristețe, a lansat acel strigăt al misticului care ştie de puterile inerente şi latente ale persoanei asupra condițiilor materiale, aşteptând exercitarea Voinței care nu poate fi exercitată decât ca răspuns la o mare Credință.

El le-a răspuns spunând:

„O, bărbați de mică credință. De ce trebuiau să se teamă?”

Misticului i se pare ciudat ca oamenii să poată citi relatările Evangheliei despre evenimentele de mai sus şi altele asemenea, şi totuşi să vadă în ele nimic mai mult decât o simplă relatare a miracolelor săvârşite de o putere supranaturală. Pentru cititorul care a învățat adevărurile

fundamentale, înregistrarea Noului Testament despre lucrarea de minuni a lui Isus, chiar şi oricât de imperfectă este acea înregistrare, este plină de instrucţiuni oculte avansate exprimate atât de clar încât pare că chiar şi cititorul obişnuit trebuie să recunoască că este .

Dar nu, vechea regulă este încă în vigoare: fiecare citeşte doar pentru ce este pregătit; fiecare trebuie să adauge ceva la o carte, înainte de a spera să ia ceva din ea; celui ce are i se va da. Întotdeauna acelaşi vechi adevăr mistic, manifestat în vecii vecilor, în toate timpurile şi în toate locurile. Este o lege fundamentală a minţii.

Călătoria peste lac a fost însoţită de o altă manifestare a puterii oculte pe care profesorii bisericeşti o trec adesea fără comentarii, sau cel puţin cu un efort minuţios de a „explica" sensul aparent al naraţiunii.

Tendinţa modernă de gândire materialistă a invadat chiar şi bisericile şi i-a făcut pe predicatori şi profesori să se străduiască să scape de acuzaţia de „credere în spirite" şi de fenomene similare din Lumea Astrală.

Când compania a ajuns pe coasta Gherghesei, de cealaltă parte a lacului, au aterizat şi Iisus şi discipolii lui s-au repezit spre oraşele de pe coastă. În timp ce treceau printre stâncile care mărgineau malul, văzură două siluete rătăcitoare misterioase care, bolborosind, le urmau. Cei doi maniaci, aşa cum erau, s-au apropiat de grup, iar unul dintre ei a început să se adreseze Stăpânului într-un mod

ciudat, rugându-l să-i scape pe cei doi de demonii care îi posedau.

A strigat cu voce tare:

„Stăpâne, Fiul Dumnezeului celui viu, miluieşte-ne pe noi şi alungă lucrurile necurate pe care le-am lăsat să intre în noi”.

Evangheliile nu spun nimic despre cauza acestei obsesii demonice, iar predicatorii preferă să o respingă rapid, sau să o trateze ca pe o amăgire a nebunilor, în ciuda declarației directe a narațiunii Noului Testament şi a continuării sau declarației sale finale.

Dar tradițiile oculte spun că aceşti doi bărbați au fost victimele incursiunii lor în anumite faze ale fenomenelor psihice, adică „creşterea spiritelor” prin artele Magiei Negre. Cu alte cuvinte, aceşti bărbați au experimentat pe linia Necromanției Evreieşti, sau Invocarea şi Evocarea Inteligențelor Astrale Dezcorporate prin intermediul Conjurării. Ei au crescut Inteligențe Astrale care apoi au refuzat să se retragă în propriul lor plan, dar care au preluat organismele fizice ale invocatorilor lor şi au rămas în posesie, făcându-i pe oameni să fie considerați maniac, ceea ce ia făcut să devină proscrişi. printre peşterile care abundeau stânci, fiind aceleaşi locuri şi mormintele morților. Nu vrem să intrăm în detalii despre această chestiune aici, dar vrem să dăm explicația ocultă a acestui „miracol” puțin înțeles al lui Isus, care, totuşi, este înțeles clar de toți ocultiştii.

Isus a înțeles pe deplin natura problemei şi a început imediat să alunge aceste Inteligențe Astrale invadatoare prin intermediul puterii sale oculte.

În câteva clipe, s-a auzit un strigăt de pe dealurile din apropiere şi s-a văzut o turmă mare de porci alergând pe deal, iar într-o clipă au trecut peste prăpastie şi s-au înecat curând. Narațiunea Evangheliei este perfect clară în acest punct: afirmă că legiunile de demoni trecuseră de la oameni la porci, iar aceştia din urmă se scufundaseră în apă îngroziți şi se înecaseră. Isus le-a vorbit clar şi pozitiv demonilor, numindu-le „duhuri necurate" şi poruncindu-le să „iasă" din oameni.

Şi toți studenții avansați ai Ocultismului înțeleg de ce porcii au fost folosiți ca instrumente intermediare în retragerea Inteligențelor Astrale în propriul lor plan de viață, motiv care, totuşi, nu este în vigoare sau menținut în această lucrare destinată lecturii publice larg.

Maniacii au fost readuşi la starea lor normală, iar tradițiile spun că Maestrul i-a instruit despre căile rele pe care le urmaseră şi le-a cerut să renunțe de la practicile lor nefaste care le-au adus consecințe atât de rele.

Biserica şi predicatorii ei, cu foarte puține excepții, au considerat de cuviință să ignore frecventele aluzii biblice la „diavoli", „demoni" etc.; poziția lor este practic că scriitorii evenimentelor din slujirea lui Isus (pe care îi consideră „inspirați") trebuie să fi fost oameni creduli şi superstițioşi care credeau în „demonologia absurdă a timpului lor".

Ei ignoră faptul că Isus însuşi le-a vorbit în mod repetat acestor inteligențe, cerându-le să scape de oamenii pe care îi bântuiseră.

Vrea biserica să susțină că Stăpânul era şi un țăran ignorant, credul, care împărtăşea superstițiile populare?

Aşa s-ar părea.

Trebuie să scutim Biserica Catolică de această critică, deoarece autoritățile ei au recunoscut adevărata stare a lucrurilor şi şi-au avertizat adepții să nu se complacă în practicile întunecate ale Necromanției sau Invocarea Inteligențelor Astrale.

Ştiința ocultă îşi informează studenții despre diferitele planuri ale vieții, fiecare conținând locuitorii săi. Învață că în Planul Astral există entități fără trup care nu ar trebui să fie transplantate în planul nostru.

Şi îi avertizează pe toată lumea împotriva practicilor întunecate, atât de comune în antichitate şi în Evul Mediu, de a invoca şi evoca aceşti locuitori indezirabili ai acelui plan.

Este regretabil că unii dintre cercetătorii psihici moderni ignoră aceste avertismente clare, deoarece unii dintre ei se expun la consecințe grave din cauza nebuniei lor deliberate. Îndemnăm cititorii noştri să se abțină de la a se amesteca în fenomenele Planului Astral.

Unii scriitori au comparat bine „Psyche” cu o maşinărie grozavă, în ale cărei roţi dinţate oamenii se pot încurca doar pentru a fi târâţi în maşină în sine.

Stai departe de roţi!

Această „minune” a lui Isus a stârnit o mare entuziasm şi ei au îndemnat împotriva Lui că El mergea prin ţară, aruncând diavoli în turmele şi turmele oamenilor, provocând distrugerea lor. Preoţii au stimulat sentimentul popular şi au încurajat neîncrederea, ura şi teama pe care partea ortodoxă a comunităţii începea să le aibă faţă de Stăpân.

Seminţele Calvarului erau semănate printre oameni. Şi fructul său extraordinar era latent în ei. Ura şi intoleranţa erau esenţa atât a seminţei, cât şi a fructului.

Isus s-a întors la Capernaum şi, din nou, orăşelul a fost plin de oameni care căutau instruire şi strigau după vindecare. Vestea despre puterea lui minunată de vindecare s-a răspândit departe şi larg, iar oamenii au fost duşi în aşternuturi pe mulţi kilometri, astfel încât să poată fi atinşi de mâinile Maestrului.

Cam în vremea aceea a venit la El un oarecare lair, un om eminent în comunitate şi în biserică. Jairo avea o fetiţă în vârstă de aproximativ doisprezece ani, care s-a îmbolnăvit grav şi pe care medicii o consideraseră incurabilă.

Cu fiica sa în pragul morții, Iair s-a grăbit la locul de întâlnire al Stăpânului şi, aruncându-se la picioarele Lui, L-a rugat să-şi vindece fiica iubită înainte de a trece prin portalurile întunecate ale necunoscutului.

Stăpânul, simțind compasiune pentru marea durere a tatălui, sa oprit în învățătura Sa şi s-a îndreptat către casa lui Iair. Mintea Lui a fost încărcată cu concentrarea gândurilor vindecătoare, iar corpul Lui a fost umplut cu forțele vitale trezite pentru a îndeplini sarcina. A simțit că cineva atinge marginea mantiei Sale în căutarea puterii vindecătoare şi a recunoscut imediat ce s-a întâmplat, spunând:

"Puterea mi-a fost luată. Cine mi-a atins rochia?"

Când s-au apropiat de casa lui Iair, slujitorii au fugit cu strigăte şi vaiete sălbatice, anunțând că copilul murise în aşteptarea sosirii Vindecătorului. Tatăl s-a prăbuşit la această veste groaznică, venind chiar în momentul celei mai mari speranțe a lui.

Dar Isus i-a cerut să aibă credință şi să creadă în continuare. Apoi, însoțit de trei dintre ucenicii săi, Ioan, Petru şi Iacov, a intrat în camera morții.

Făcând cu mâna familiei care plângeau şi vecinilor care se adunaseră: „Întoarceți-vă”, a strigat el, „fata nu este moartă, doarme”.

Un strigăt de indignare s-a ridicat din partea rudelor şi prietenilor ortodocşi la aceste cuvinte ale Maestrului.

Cum îndrăzneşte să bată joc de însăşi prezența morților, pe care medicii îi lăsaseră în urmă şi asupra cărora preoții începuseră deja ultimele rituri sacre?

Dar, fără să le acorde atenție, Stăpânul şi-a trecut mâinile peste capul fetei şi i-a luat palmele mici şi reci în ale lui.

Apoi a început un eveniment ciudat. Pieptul mic a început să tremure, iar obrajii albi palid au început să lase urme de culoare. Apoi brațele şi mâinile au început să se mişte, iar membrele atrofiate s-au micşorat uşor.

Apoi, deschizând ochii cu o privire de uimire, fata s-a uitat la Vindecător şi i-a zâmbit.

Atunci Stăpânul, cu o privire de dulce tandrețe, a părăsit încăperea, după ce a trimis după mâncare hrănitoare pentru copil.

Apoi a început disputa obişnuită. Unii au declarat că altul a înviat din morți, în timp ce alții au declarat că băiatul a fost în transă şi s-ar fi trezit oricum. Nici măcar Vindecătorul nu declarase că doar dormea?

Însă Isus nu a acordat atenție concurenților, ci a revenit la scena lucrării sale.

Lucrările au continuat ca de obicei. El a început să-şi trimită apostolii în călătorii din ce în ce mai extinse, instruindu-i temeinic în metodele oculte de vindecare. Un mare succes a participat la eforturile lor şi cele mai bune rapoarte au venit din toate părţile.

Autorităţile au recunoscut şi mai mult influenţa tot mai mare a tânărului Maestru, iar acţiunile sale au fost urmărite şi mai îndeaproape de spioni.

Rapoarte despre învăţăturile şi lucrările sale au fost aduse lui Irod, care, recunoscând în ele aceeaşi notă bătută de Ioan Botezătorul, care fusese condamnat la moarte, a înţeles că, deşi oamenii ar putea muri, spiritul învăţăturilor sale va trăi totuşi. pe.

Nu e de mirare că conducătorul vinovat strigă îngrozit:

„Acesta este cu adevărat spiritul lui Ioan, pe care l-am omorât, înviat din mormânt ca să se răzbune pe mine!”

Şi autorităţile au informat Roma că aici era un tânăr

fanatic, care era considerat de mulţi a fi Mesia şi următorul Rege al evreilor, care avea mii de adepţi în toată ţara. Iar de la Roma a venit vestea, la vremea cuvenită, să-l supravegheze atent pe bărbat, care, fără îndoială, se străduia să provoace o insurecţie şi să-l închidă sau să-l execute de îndată ce dovezile erau suficiente pentru a-l condamna.

Isus se afla în acel moment lângă un mic sat de pescari numit Betseda, pe malul lacului, la aproximativ şapte mile de Capernaum. În apropierea acestui loc, nava Sa a andocat într-un loc de pe plajă, unde El spera să se odihnească câteva zile.

Dar, vai, o mare mulţime se repezise la locul de aterizare şi acum se adunase în jurul Lui, cerând învăţătură şi vindecare. Lăsând deoparte oboseala mentală şi fizică, el a satisfăcut nevoile mulţimii.

Acum vindecând şi apoi învăţând, El S-a dăruit lucrării Sale cu fervoare şi zel. În jurul Lui erau peste cinci mii de oameni adunaţi, iar spre seară s-a auzit strigătul că nu era suficientă mâncare în tabără pentru a începe să hrănească mulţimea. O mare vâlvă a izbucnit în mulţime şi au început să se audă plângeri şi chiar blesteme.

Nevoile spirituale au fost uitate şi fizicul a început să se manifeste în cel mai insistent mod.

Care a fost sarcina?

El i-a adunat pe cei din compania Lui cărora li se încredinţase îngrijirea hranei pe care micuţa companie le aducea cu ei. Şi, spre supărarea lui, a aflat că întreaga aprovizionare cu alimente consta din cinci pâini şi doi peşti. Iar micuţa trupă nu avea practic bani la ei, mizând pe ospitalitatea ţării şi pe ofrandele credincioşilor. Ucenicii l-au sfătuit pe Învăţător să ordone mulţimii să se împrăştie şi să se întoarcă la Betseda să mănânce.

Dar Isus a fost reticent în a face acest lucru, mai ales când erau atât de mulți infirmi în întâlnire care au parcurs atâtea kilometri pentru a-l vedea şi nu fuseseră încă vindecați. Şi astfel El a decis să dea companiei hrana prin puterea Lui.

El le-a ordonat oamenilor săi să împartă mulțimea în grupuri mici de cincizeci de oameni, cărora li sa instruit apoi să stea la masă. El a ordonat apoi să fie adusă înaintea Lui hrana mică disponibilă şi, punându-şi mâinile pe ea, a oferit o binecuvântare, apoi a poruncit poporului Său să slujească mulțimii.

Au început să servească mâncarea cu priviri de şoc şi uimire.

Îşi pierduse oare Maestrul simțurile?

Dar cumva hrana părea să crească şi să se înmulțească în mod miraculos, până când, în cele din urmă, toate cele cinci mii au fost aprovizionate pe deplin şi foamea li s-a potolit. Şi apoi, după ce totul a fost servit şi mâncat, resturile şi resturile care au fost adunate, au umplut multe coşuri de răchită şi au împărțit celor mai săraci oameni din companie pentru uzul de mâine.

Dar au apărut probleme. Oamenii, cu burtica plină, simțind că există într-adevăr o adevărată generozitate şi puterea cu care să-i hrănesc pentru totdeauna gratuit, au început să se emoționeze şi strigătele s-au ridicat.

"Mesia! Regele iudeilor! Furnizorul poporului! Fiul lui David! Domnitor peste Israel!" au fost cuvintele care au şocat în curând mulțimea.

Şi atunci unii dintre cei mai îndrăzneți, sau altfel spionii angajați care voiau să-l pună într-o poziție compromițătoare, au început să sugereze ca mulțimea să formeze o armată şi să mărşăluiască din oraş în oraş cu Iisus în frunte, până când în cele din urmă au făcut-o. va pune pe tronul lui Israel la Ierusalim.

Isus, recunoscând pericolul pentru misiunea sa, a putut să-i descurajeze pe cei fierbinți de la planurile lor, dar încă temându-se că autoritățile ar putea coborî asupra adunării, le-a ordonat celor Doisprezece să ia barca şi să se îndrepte spre cealaltă parte a lacului. El i-a trimis ca măsură de precauție, dar El Însuşi a rămas alături de mulțime şi s-a confruntat cu pericolul care se profila.

S-a retras pe dealurile din apropiere şi şi-a petrecut noaptea în meditație. Apoi, dis-de-dimineață, El a observat că o furtună se pregătea peste lac şi că micuța barcă care îi ducea pe ucenicii Săi va fi în mare pericol.

În câteva clipe ar putea fi copleşiți. Voia să fie alături de ei pentru a-i mângâia şi a-i linişti. Neavând barcă la îndemână, a ieşit cu îndrăzneală pe apă şi a mers repede în direcția în care ştia că trebuie să fie barca.

Vag conştient de puterea ascunsă a levitației pe care El o folosea pentru a învinge puterea gravitației, El s-a îndreptat

rapid spre adepții Săi. Curând i-a ajuns din urmă, iar ei, văzând o siluetă albă mişcându-se rapid peste apă spre ei, s-au speriat, crezând că este un spirit sau o fantomă.

„Sunt eu, nu-ți fie frică!” i-a chemat Maestrul.

Atunci Petru a exclamat:

„Doamne, dacă eşti tu, spune-mi să merg şi eu la tine pe valuri!”

Iar Maestrul, zâmbind, atât de îndreptat. Şi Petru, a cărui putere ascunsă latentă a fost trezită de marea sa credință în Stăpân, a sărit peste bord şi a făcut câțiva paşi spre El. Dar, pierzându-şi brusc credința şi curajul, puterea lui l-a părăsit şi el şi a început să se scufunde sub valuri. Dar Stăpânul l-a luat de mână şi l-a condus în siguranță la barcă şi au urcat amândoi în ea. Apoi echipajul s-a aruncat şi a îndreptat încântat barca şi a pornit spre țărm lângă Capernaum.

În cazul lui Petru şi a experienței sale de mers pe apă, avem un exemplu izbitor al puterii binecunoscute a atitudinii mentale a Credinței în manifestarea puterii oculte. Toți ocultiştii ştiu acest lucru şi, fără a simți cu ei o credință implicită în Putere, ei nu încearcă anumite forme de manifestare.

Ei ştiu că prin credință pot fi săvârşite minuni care altfel ar fi imposibile.

Atâta timp cât Petru şi-a păstrat credința, el a fost capabil să contracareze anumite legi ale naturii prin intermediul altor legi mai puțin cunoscute. Dar de îndată ce Frica a luat locul Credinței, puterea lui l-a părăsit. Acesta este un principiu ocult neschimbător şi un întreg volum de instrucțiuni oculte se găseşte în relatarea acestei poveşti a lui Petru pe apă.

Ajuns în siguranță pe malul lacului, Isus şi-a reluat munca în timp ce adunarea mereu prezentă de oameni continua ca de obicei. Dar pe malul opus al lacului, mulțimea care fusese hrănită cu pâini şi peşti era furioasă. Au strigat că au fost abandonați de conducătorul lor şi că pâinile şi peştii aşteptați, mesele gratuite pe care sperau că vor continua, le-au fost refuzate.

De asemenea, s-au plâns cu amărăciune că domnia miracolelor nu a continuat. Şi au început să-l insulte pe Stăpânul pe care l-au aclamat cu o seară înainte. Şi astfel, Isus a experimentat ingratitudinea şi cuvintele nerezonabile ale audienței la fel ca toți marii profesori. Căutătorii pâinilor şi peştilor, cerând să fie hrăniți şi îmbrăcați fără propria lor lucrare, căutătorii de minuni, cerând noi minuni, au fost întotdeauna distrugerea marilor Învățători ai Adevărului.

Este un adevăr dur şi amar, dar fiecare profesor şi adevărat iubitor de Adevăr trebuie să învețe să-l cunoască şi să-l înțeleagă. Mulțimea care venerează astăzi un Maestru spiritual este la fel de pregătită să-l sfâşie mâine.

Şi şi mai multe probleme au apărut din această bunătate greşită care l-a determinat pe Isus să hrănească mulțimea cu puterile Sale oculte, care, de altfel, ştia că sunt în opoziție cu obiceiul bine stabilit al Frăților Oculte. Formaliştii, fariseii şi cărturarii, aflând cele întâmplate, s-au adunat în jurul Maestrului şi l-au acuzat de încălcarea uneia dintre formele şi ceremoniile prescrise de autoritățile bisericeşti, ritul care cerea credincioşilor să se spele pe mâini înainte de a începe mâncarea. Ei l-au acuzat de erezie şi de învățături false, care tindeau să-i îndepărteze pe oameni de ceremoniile şi observațiile lor obişnuite. Iisus a fost supărat şi, întorcându-se împotriva criticilor săi, le-a tras înapoi.

— Ipocriti!

Țipăt:

„Vă agățați de poruncile poporului şi nesocotiți poruncile lui Dumnezeu! Vă spălați mâinile, dar nu sufletele! Voi sunteți conducătorii orbi ai orbilor, şi voi şi adepții voştri cădeți în noroi şi în şanțuri! tu şi ipocrizia ta!"

Dar comentariul advers stârnit de acțiunile sale nu s-a atenuat şi, descurajat şi descurajat de dovezile sterilității pământului în care semănase prețioasele semințe ale Adevărului, şi-a adunat adepții şi a pornit spre Tir şi Sidon, o regiune mai liniştită, pentru ca ea să se odihnească şi să mediteze la noi planuri şi lucrări.

Am putut vedea începutul sfârşitului.

Pentru a înțelege natura poziției Maestrului în acest moment, trebuie să ne amintim că sprijinul Său puternic fusese întotdeauna din partea maselor de oameni, care erau admiratorii Săi entuziaşti. În timp ce el a rămas înrădăcinat în inima populației, autoritățile temporale şi ecleziastice nu au îndrăznit să-l atace fără o revoltă populară de proporții nu mici. Dar acum, după ce reuşiseră să înstrăineze publicul Său de El, îl presează din ce în ce mai mult cu persecuțiile şi plângerile lor. Şi astfel, în cele din urmă, reuşiseră să-L facă un proscris nepopular.

A fost forțat să plece din oraşele mai mari, iar acum rătăcea printre regiunile mai puțin populate ale țării şi chiar şi acolo spioni şi agenți ai autorităților îl urmăreau, căutând să-l prindă în capcană şi să-l compromită şi mai mult.

În această perioadă, Isus le-a dezvăluit apostolilor săi faptele originii sale divine care acum îi erau clare. Le-a povestit şi de destinul care îl aştepta şi pe care l-a ales de bunăvoie. El le-a spus să nu se aştepte la roadele lucrării Sale în acest moment, pentru că El semăna semințele roadelor care nu vor creşte şi nu vor aduce rod timp de multe secole. El le-a dat secretul mistic al naturii lucrării Sale, care este predat inițiaților Frăților Oculte până astăzi.

Dar chiar şi aceşti oameni aleşi abia au înțeles adevăratul sens al învățăturilor sale şi, odată, aproape că i-a fost zdrobit să audă o discuție între ei despre înaltele poziții pe care sperau să le obțină.

Isus a simțit acum că venise timpul ca El să se mute la Ierusalim pentru a găsi acolo actul încununat al carierei Sale ciudate. Şi, ştiind foarte bine că o astfel de cale ar fi să-şi bage practic capul în chiar fălcile leului autorității ecleziastice şi temporale, El şi-a pus picioarele ferm pe drumul care ducea la Ierusalim, capitala şi centrul bisericii. autoritate. influență. Iar acea cale era greu de parcurs, pentru că, pe măsură ce El se apropia de capitală, duşmanii Lui creşteau la număr şi opoziția față de El se întărea.

Într-un sat i se refuzase dreptul la locuință, o nedemnitate aproape necunoscută în ținuturile estice. În alt loc i s-a aruncat o piatră mare, rănindu-l grav. Mulțimea se întorsese împotriva lui şi îşi răsplătea serviciile amabile cu abuz şi violență personală.

Şi aceasta este întotdeauna soarta profesorului Adevărului care răspândeşte perlele sacre ale Adevărului înaintea porcilor mulțimii nedemne de oameni. Din nou şi din nou acest fapt a fost clarificat celor care ar lucra pentru binele lumii.

Şi încă mai auzim plângerea mormăioasă că Învățătura Interioară este rezervată pentru câțiva, de ce să nu o răspândim printre oameni?

Târâul, grătarul, pietrele, celula închisorii, crucea şi prototipurile lor moderne - acestea sunt răspunsurile tăcute la întrebare.

Înaintând spre Ierusalim, micul grup a ajuns la Perea, la câteva mile de Betania, în ultimul loc al căruia locuia o familie de prieteni ai Săi: cele două surori, Marta şi Maria, şi fratele lor Lazăr. În acest loc s-a întâlnit cu un mesager din Betania, care i-a dat vestea tristă că prietenul său Lazăr era bolnav de moarte şi l-a rugat de asemenea pe Stăpân să se întoarcă în Betania şi să-l vindece pe om.

Dar acest lucru Isus a refuzat să facă şi a lăsat să treacă câteva zile fără să răspundă la chemare. După câteva zile, a plecat spre Betania, spunând ucenicilor săi că Lazăr a murit. Şi, ajunşi la Betania, au descoperit că într-adevăr aşa era: Lazăr era mort şi în mormânt.

Isus a fost întâmpinat cu un antagonism strălucitor. Oamenii păreau să spună:

"Iată din nou acest impostor eretic. Îi era frică să vină chiar şi în ajutorul prietenului său pe moarte. Puterea lui l-a căzut şi acum este discreditat şi demascat."

Apoi a venit Marta, care i-a reproşat Stăpânului indiferența şi întârzierea sa. El i-a spus că Lazăr va învia din nou, dar ea se îndoia de cuvântul lui. Apoi a venit Maria, a cărei durere l-a făcut până şi pe Maestrul să plângă, care văzuse atâta suferință umană, încât ochii lui refuzau să plângă.

Apoi l-a întrebat pe Stăpân:

— Unde ai pus-o?

Şi l-au dus în mormânt, urmaţi de mulţimea curioasă înfometată să vadă mai multe minuni ale persoanei de care se temeau chiar şi atunci când l-au urât şi l-au jignit. Isus a stat în faţa mormântului mohorât şi a poruncit oamenilor să scoată piatra care a închis gura mormântului. Oamenii au ezitat, ştiind că înăuntru zăcea un cadavru şi chiar au perceput mirosul caracteristic al mormântului care emană din acesta. Dar Stăpânul insistând asupra asta, au rostogolit piatra şi Iisus a stat drept în faţa intrării întunecate în peşteră.

A stat acolo câteva clipe învăluit în meditaţie şi arătând dovezi de concentrare mentală puternică. Ochii lui au căpătat o privire ciudată şi, în fiecare muşchi, arăta că El a convocat fiecare particulă de putere de care dispunea la sarcină.

El scăpa de chestiunile care îi ocupaseră mintea în ultimele câteva săptămâni, pentru a-şi putea menţine mintea „concentrată", aşa cum o numesc ocultiştii din Răsărit, pentru a se putea concentra clar şi viguros asupra sarcinii dinaintea Lui.

Apoi, stârnind forţa Sa de rezervă, cu mare efort, El a strigat cu glas tare, cu un glas de autoritate şi putere:

"Lazăr! Lazăr! Vino afară!"

Oamenii au gâfâit îngroziţi la această chemare a unui cadavru în proces de dezintegrare şi descompunere, iar un strigăt de protest s-a ridicat, dar Isus nu a dat nicio atenţie.

"Lazăr! Lazăr! Ieşi afară, îți poruncesc!" a plâns din nou.

Şi apoi, la gura cavernei, se zărea ceva surprinzător. Era o figură hidoasă, legată şi îmbrăcată cu bandajele funerare ale acelei țări, care se străduia să se elibereze şi să se îndrepte spre lumină. Cu siguranță a fost Lazăr!

Şi, după ce a smuls giulgii pătați care încă mai țineau duhoarea oribilă a materiei în descompunere, trupul lui s-a găsit a fi dulce, curat şi pur ca al unui copil. Isus făcuse o lucrare minunată dincolo de orice manifestare pe care până acum o arătase lumii.

Emoția prilejuită de această minune supremă, ajungând

Ierusalimul, după o pauză în care s-a crezut că Maestrul s-a retras într-o izolare nesemnificativă, a trezit din nou la activitate autoritățile, care acum hotărâseră să pună capăt problemei şi să îndepărteze odată pentru totdeauna acest şarlatan pestilent. pentru toți. Cu siguranță, ridicând din mormânt un cadavru în descompunere!

Ce noi minuni frauduloase nu ar face el pentru a înşela oamenii creduli şi pentru a-i aduce din nou în jurul stindardului său rebel?

Persoana era periculoasă fără îndoială şi ar trebui pusă acolo unde nu putea face rău, şi asta imediat.

În câteva ore de la primirea veştii că Lazăr a înviat din mormânt, Sinhedrinul, marele consiliu bisericesc evreiesc, era în şedinţă, convocat în grabă de oficialii săi pentru a reprima acest impostor nelegiuit şi eretic, căruia îi permisese ordinea şi religia stabilită. pentru a fi ignorat mult prea mult timp.

Trebuie redus la tăcere înainte de a trezi din nou oamenii. Ecleziasticii evrei au avertizat autorităţile romane că acest om periculos, care se apropia acum de capitală, pretindea că este Mesia evreiesc şi că obiectivele lui erau mai întâi să răstoarne autorităţile templului, apoi să se ridice ca rege al evreilor şi să se plaseze. pe tron.el însuşi în fruntea unei armate revoluţionare care ar încerca să conteste şi să înfrângă domnia puternicei Rome.

Şi astfel întreaga maşinărie a fost pusă în mişcare, iar ofiţerii legii au fost cu toţii în alertă pentru a profita de primul act făţiş al lui Isus şi a adepţilor săi şi să-i arunce în închisoare ca duşmani ai societăţii, religiei şi lumii. se exprimă.autorităţile romane care erau agitate de rapoartele care le ajungeau de la cele mai înalte autorităţi evreieşti şi erau pregătite să zdrobească răzvrătirea la primul semn.

Preoţii evrei se aflau într-o adunare solemnă şi, la instigarea lui Caiafa, marele preot al evreilor, au hotărât că nimic, în afară de moartea acestui fals Mesia, nu va pune capăt frământării care ameninţa să-i deposedeze de putere şi autoritate.

Şi astfel zarul a fost aruncat.

Şi între timp, Iisus s-a odihnit în Betania, înconjurat de mulțimi mari care s-au adunat la loc pentru a-l vedea pe Lazăr şi a-şi reînnoi loialitatea față de Stăpânul pe care l-au părăsit atât de josnic. Întotdeauna slujitori ai timpului, cele mai recente minuni le-au reînviat interesul în scădere şi credința în scădere şi s-au adunat în jurul Stăpânului la fel de tari, entuziaşti şi la fel de plini de laudă ca întotdeauna. Şi ieri îl osândiseră, iar mâine aveau să țipe

— Răstigneşte-l!

Pentru că aşa este natura mulțimii de oameni. Din mulțimile de urmaşi ai lui Isus, nici unul nu a fost lăsat să-şi recunoască loialitatea la ora arestării Lui; chiar şi dintre cei doisprezece aleşi, unul l-a trădat, altul l-a lepădat şi toți au fugit când a fost luat captiv. Şi pentru astfel de oameni a trăit, a învățat şi a suferit Fiul omului. Cu siguranță viața Lui a fost cea mai mare minune dintre toate.

LECŢIA A OPTA.

SFÂRŞITUL VIŢII FUNcționează.

Odihnindu-se pentru puțin timp înainte de intrarea Sa oficială în Ierusalim, Maestrul a căutat izolarea districtelor slab populate din apropierea deşertului. În satul Efraim şi

împrejurimile lui, în Perea, în părți ale Galileii, a umblat cu cei Doisprezece. Dar chiar şi acolo El şi-a continuat lucrarea de vindecare şi de învățare.

Dar chiar şi această amânare temporară de la inevitabil a fost de scurtă durată. Isus a hotărât să mărşăluiască direct la sediul consiliului ecleziastic şi al autorității temporale care i-a fost îndreptată.

Şi aşa, chiar înainte de a sosi vremea Paştelui, el i-a adunat pe cei Doisprezece şi a pornit la etapa finală a călătoriei. Pelerinii în drum spre capitală ardeau de curiozitate şi entuziasm pentru această călătorie a Stăpânului spre casa duşmanilor săi. Au circulat zvonuri că El intenționa să-şi adune forțele şi să-şi mătură inamicul din locurile lor de putere.

Se ştia că Sinhedrinul intenționa să încerce să-l pedepsească, iar oamenii au întrebat de ce ar trebui să meargă înainte pentru a-şi înfrunta duşmanii dacă nu vede o luptă până la capăt.

Această credință în hotărârea Sa a provocat o repulsie în sentimentele oamenilor în favoarea Lui şi mulți dintre cei care Îl părăsiseră s-au adunat din nou în jurul Lui. Au visat din nou la biruință şi au mirosit din nou o cantitate nesfârşită de pâini şi peşte. S-au înghesuit în jurul lui dorindu-şi să fie printre armata victorioasă.

Dar nu i-a încurajat şi nici nu le-a spus niciun cuvânt. Îi cunoştea de la serverele vremii în care erau.

Mulțimile Ierusalimului, auzind de sosirea Lui şi mişcate de curiozitatea de a asista la intrarea Sa triumfală în Cetate, s-au adunat în jurul suburbiilor de unde avea să se apropie. În cele din urmă strigătul s-a ridicat:

"Uite ca vine!" iar spre uimirea şi supărarea lor, mulțimea l-a văzut călărind calm prin Oraş pe un măgar, fără ostentație, pretenție sau poză.

Mulțimea s-a împrăştiat, batjocorindu-l şi insultându-l. Dar pelerinii au devenit din ce în ce mai entuziasmați şi au plantat palmieri pe drumul Lui, strigând:

„Binecuvântat să fie Mesia nostru! Regele lui Israel se apropie".

Maestrul a mers direct la Templu şi a îndeplinit riturile obişnuite. Atât de uimiți au fost autoritățile de comportamentul său neînfricat, încât au amânat să pună mâinile violente asupra lui. Se temeau de o capcană şi se mişcau precauți. I-au permis chiar să se retragă în Betania şi să petreacă noaptea. A doua zi dimineață s-a întors în oraş şi a locuit acolo printre prietenii săi. El a frecventat Templul în mod regulat şi şi-a continuat lucrarea de predare şi vindecare chiar în umbra lui.

Între timp, norii forțelor care îl urmăreau s-au adunat în jurul capului Său. Unul dintre cei Doisprezece, Iuda Iscarioteanul, care era profund dezamăgit de faptul că Stăpânul a refuzat să profite de sprijinul mulțimii pentru a-i ajuta revendicarea de Mesia şi Rege al evreilor şi, de

asemenea, temându-se că va fi implicat în căderea Sa inevitabilă, a început o serie de tocmeală şi tocmeală cu autoritățile, care aveau ca obiect trădarea Stăpânului în mâinile autorităților, răsplata de a fi imunitate de urmărire penală pentru el şi, în plus, câteva arginți pentru buzunar.

Şi aşa a trecut timpul, petrecând nopțile în Betania şi zilele în Templul capitalei. În cele din urmă, preoții au făcut un pas important. Ei l-au confruntat în calitatea sa oficială şi i-au cerut să-şi dovedească hirotonirea ca rabin evreu şi, în consecință, dreptul de a predica membrilor ortodocşi ai bisericii. Isus le-a răspuns punându-le întrebări la care le era frică să răspundă.

Apoi au început să-l interogheze, sperând să-l implice în erezii ecleziastice care să le ofere o scuză pentru a-l aresta. Dar El i-a ocolit inteligent. De asemenea, au căutat să-l oblige să-şi exprime păreri contrare autorității romane, dar şi el a scăpat de această plasă.

În cele din urmă, totuşi, ei au atras de la El un atac sălbatic asupra autorității şi El a strigat indignat:

„Vai de tine, neam de vipere! serpi!

ipocriți! Asupritori ai săracilor! Cărturari, ipocriți, farisei!”

Apoi a părăsit Templul şi s-a întors la Betania pentru noapte, după ce a prezis distrugerea Templului, când nu va mai rămâne piatră pe piatră.

În noaptea aceea a avut o inimă la inimă cu cei Doisprezece. El le-a spus că sfârşitul este în vedere, că El va muri înainte de a trece multe ceasuri, că ei, cei Doisprezece, vor deveni rătăcitori pe faţa pământului, persecutaţi şi persecutaţi în numele Său şi pentru cauza Lui. O revelaţie teribilă pentru unii dintre ei care visaseră pentru ei înşişi măreţia pământească şi poziţii înalte! Şi atunci Iuda a simţit că a sosit timpul să acţioneze şi s-a strecurat să-l întâlnească pe Marele Preot.

A doua zi, miercuri, s-a odihnit la Bethany pentru toate douăzeci şi patru de ore, adunându-şi, evident, forţele de rezervă pentru a face faţă testului despre care ştia că îl aşteptа acum. El a ţinut departe chiar şi de discipolii Săi şi a petrecut timp în meditaţie. Şi aşa a fost în dimineaţa zilei următoare, joi.

Dar când s-a înserat, a trimis să cheme pe cei Doisprezece şi i-a adunat în jurul lui pentru Cina Pascală, una dintre ritualurile Paştelui.

Chiar şi această ultimă ocazie solemnă a fost afectată de o mică dispută între ucenici cu privire la ordinea de prioritate care trebuia respectată în locurile lor la masă. Iuda a reuşit să câştige scaunul de onoare de lângă Maestru.

Isus a surprins compania insistând să spele picioarele celor Doisprezece, un act care i-a aşezat pe un piedestal deasupra Lui. Această ceremonie ocultă, care nu a fost înţeleasă de cei Doisprezece, se pare că a fost una pe care Hierofanţii Frăţiilor Oculte i-au făcut-o. asociaţi atunci când cei din

urmă fuseseră aleşi pentru a îndeplini o funcție sau misiune importantă sau când un succesor era pe cale să preia conducerea. în loc de unul dintre ei. Şi, evident, Isus a intenționat aşa. Apoi le-a cerut să se spele pe picioare, în semn de recunoaştere de către fiecare a misiunii înalte a celuilalt.

Atunci Iisus, biruit de cunoasterea zilei de maine, a izbucnit pe un ton chinuit, zicând:

— Şi chiar şi unul dintre voi, aleşii mei, mă va trăda!

Şi mai mulți l-au întrebat pe rând, cu reproş:

"Sunt eu?"

Şi Iisus a clătinat din cap la fiecare întrebare. Dar Iuda nu a întrebat, ci, învins de confuzie, a întins mâna şi a luat o bucată de pâine din farfurie înaintea Stăpânului. Atunci Iisus a luat puțină pâine şi, umezindu-o din farfurie, i-a dat-o lui Iuda, spunându-i cu tărie:

„Iuda, fă-ți treaba fără să pierzi timpul".

Iar Iuda, ruşinat, s-a strecurat de la masă.

Apoi a început acea conversație remarcabilă la Cina cea de Taină, aşa cum este consemnată în Evanghelii. Apoi a avut

loc şi acea primă sărbătoare a Sfintei Împărtăşanțe, al cărei sens mistic va fi explicat într-o lecție ulterioară.

Apoi Isus a cântat imnul de Paşte.

Apoi, la scurt timp, compania a părăsit încăperea şi a mers pe străzile şi pajiştile din apropiere. Apoi, sub copacii Grădinii Ghetsimani, în afară de ucenicii Săi, acum redusi la Unsprezece, S-a predat rugăciunii şi meditației.

El l-a chemat pe Tatăl să-i dea putere pentru încercarea finală. Luptându-şi îndoielile, temerile şi îndoielile, depăşindu-şi înclinațiile şi impulsurile fizice, el a scos acel strigăt suprem:

„O, Părinte, să se facă voia Ta, nu a mea!”

Şi spunând acestea, a lăsat în urmă pentru totdeauna dreptul său de alegere de a opri cursul teribil al evenimentelor care îl apăsa. Renunțând la puterea sa puternică ocultă de apărare, el s-a aşezat pe altarul jertfei ca Mielul Paştelui.

Lăsând în urmă Grădina în care tocmai făcuse cea mai mare minune dintre toate, minunea Lepădarii, S-a apropiat de ucenicii Săi şi a spus:

„A sosit momentul: trădătorul este aici să-şi facă treaba”.

Atunci s-au auzit zgomote de arme şi paşi marţiali, iar într-o clipă a apărut la faţa locului garda militară, însoţită de o delegaţie de ecleziastici, şi cu ei, mergând în faţă, Iuda Iscarioteanul. Iuda, mergând parcă în transă, s-a apropiat de Stăpân şi, salutându-l cu un sărut, a strigat:

„Bucură-te, stăpâne”, care era semnalul către paznicul pus între Iuda şi Marele Preot.

Atunci Isus a exclamat:

"Ah, cu un sărut, tu, Iuda, cu un sărut scapă pe Fiul omului! O!"

Şi în acel moment părea că durerea Maestrului ajunsese la limita maximă. Atunci paznicul l-a înconjurat şi l-a dus departe, dar el nu le-a rezistat. Când s-au apropiat de El, El a strigat:

"Pe cine cauţi?"

Şi liderul a răspuns:

„Îl căutăm pe cel pe care oamenii îl numesc Isus din Nazaret”.

Atunci Maestrul a raspuns:

„Eu sunt Cel pe care îl cauți!”

Dar ucenicii au rezistat arestării, iar Petru a tăiat urechea unuia din grup, un slujitor al Marelui Preot. Dar Isus le-a poruncit urmaşilor săi să renunțe şi, apropiindu-se de bărbatul rănit, a pus urechea tăiată înapoi la locul ei şi a vindecat-o instantaneu.

Apoi şi-a certat ucenicii, spunându-le că, dacă ar fi dorit, i-ar fi venit în ajutor toate legiunile cerului. Apoi i-a ordonat conducătorului să-l scoată din loc.

Dar vai! Când a plecat, s-a întors să-şi ia rămas bun de la ucenicii săi şi iată! un om fugise şi-l părăsise, lăsându-l singur în ceasul lui de încercare – da! Ca orice suflet umil, el trebuie să fie singur în momentele lui de luptă supremă, singur cu Creatorul său.

Apoi l-au condus în oraş, Stăpânul Toate Puterii, un captiv umil, care nu rezistă şi care aşteaptă cursul Voinței. El a fost dus la palatul Marelui Preot evreu, unde Sinedriul se întrunia în şedință secretă, aşteptând venirea Lui. Şi acolo a stat în picioare în fața acestor tirani ecleziastici pentru a fi judecat, legat cu funie ca un criminal de rând.

Acela al cărui singur efort al voinței Sale ar fi spulberat întregul palat şi ar fi distrus fiecare ființă umană dintre zidurile sale!

Şi acesta a fost doar începutul. În următoarele opt ore, el a fost supus la şase procese separate, dacă astfel de proceduri simulate pot fi astfel desemnate. Supus la lovituri şi la tot felul de insulte joase, Maestrul a rămas Maestru. Martori sperjur au depus mărturie, iar el a fost acuzat de tot felul de crime şi erezii. Atunci Caiafa a pus întrebarea cea mai importantă:

„Tu eşti Hristosul?”

Şi Isus şi-a rupt tăcerea pentru a răspunde afirmativ:

"Eu sunt!"

Atunci marele preot a strigat vehement, rupându-şi veşmintele sfinte în evlavia sa indignare:

„A hulit!”

Din acel moment nu a mai existat nicio posibilitate de evadare pentru Maestrul.

El se condamnase practic cu propriile sale cuvinte. Nu a existat nicio retragere sau grațiere. A fost brusc împins afară din sala de judecată şi, ca un infractor obişnuit, a fost supus batjocurilor şi batjocurilor mulțimii, care şi-au profitat la maximum de privilegiile în acest caz.

Insulte, blesteme, batjocuri, batjocuri şi chiar lovituri au venit cu repeziciune şi furie asupra Lui. Dar El a suportat totul fără un murmur. Gândurile lui lăsaseră deja lucrurile pământeşti în urmă şi stătuseră în avioane cu mult deasupra celor mai nebuneşti vise ale oamenilor. Cu mintea ferm fixată pe Real, Irealul a dispărut din conştiința Lui.

În prima parte a zilei care a urmat nopții arestării Sale, Isus a fost adus în fața Ponțiu Pilat, oficialul roman, pentru a fi judecat de autoritățile civile. Pilat, în inima sa, nu era gata să-l condamne pe Isus, deoarece credea că întreaga problemă consta în probleme teologice şi ecleziastice ale diferențelor de care dreptul civil nu ar trebui să se preocupe, soția sa l-a avertizat să nu se implice în dispută, pentru că avea o simpatie secretă pentru Stăpân, dintr-un motiv oarecare.

Dar a găsit împotriva lui influența solidă a preoției evreieşti, a cărei putere nu trebuie să i se opună uşor, conform politicii Romei. Atunci preoții au adus un dosar civil împotriva lui Isus, pretinzând că el a încercat să incite la revoltă şi să se autoproclame rege al iudeilor; că El a creat dezordine publică; care îndemnase poporul să refuze să plătească impozite Romei.

Cazul împotriva lui era slab, iar Pilat nu ştia ce să facă.

Atunci unul dintre preoți a sugerat ca, din moment ce Iisus era galilean, să fie predat pentru judecată lui Irod, pe teritoriul căruia s-au comis crimele majore, iar Pilat a profitat cu bucurie de această scuză tehnică pentru a se

scăpa de răspundere în această chestiune. . . Şi astfel, cazul a fost transferat lui Irod, care se întâmplase să se afle în Ierusalim în acel moment, într-o vizită.

Captivul a fost dus la palatul lui Irod şi, după ce a suferit umilințe şi umilințe din partea tiranului, a fost întors la Pilat pentru judecată, sub poruncile lui Irod.

S-a întors la curtea lui Pilat, urmat de mulțime, Isus. Pilat a fost foarte supărat că Irod ar fi trebuit să transfere din nou responsabilitatea către curtea lui (a lui Pilat).

Apoi i-a trecut prin minte o resursă.

A profitat de obiceiul evreiesc, respectat de conducătorii romani, care a dus la iertarea unui criminal notoriu cu ocazia Paştelui. Şi aşa a anunțat că Îl va ierta pe Isus conform obiceiului. Dar de la autoritățile evreieşti a venit răspunsul că nu l-ar accepta pe Isus ca subiect al iertării, ci au cerut ca Baraba, un criminal notoriu, să fie iertat în locul Nazarineanului. Pilat nu a putut scăpa de planurile preoției evreieşti şi astfel, cedând dezgustător, l-a iertat pe Baraba şi la condamnat pe Isus la moarte.

Strigătele mulțimii, incitate de preoți, au răsunat în curte.

"Răstigneşte-l! Răstigneşte-l!"

Pilat s-a arătat înaintea preoților şi a norodului şi, spălându-şi mâinile într-un lighean, după obiceiul răsăritean, a strigat iudeilor:

„Îmi spăl mâinile de sângele acestui om, să fii peste tine!”

Şi mulțimea a răspuns cu un strigăt mare:

„Sângele Lui să fie asupra noastră şi asupra copiilor noştri!”

Între timp, Isus fusese biciuit cu cruzime de dispozitivele barbare de tortură ale vremii. Corpul îi era sfâşiat şi sângera şi era slăbit din cauza torturii şi a pierderilor de sânge. Pe capul Lui fusese pusă, într-o batjocură înfricoşătoare, o coroană de spini care străpungea adânc în carnea Lui. I s-a refuzat răgazul obişnuit timp de câteva zile înainte de condamnare şi executare. Avea să moară chiar în ziua aceea.

Crucea Lui era legată de spate şi a fost forțat să o ducă, deşi a leşinat din cauza oboselii şi a torturii. S-a clătinat şi a căzut, neputând să-şi ducă sarcina grea. În cele din urmă, a fost atinsă Golgota, locul răstignirii, iar Omul întristărilor a fost pironit pe cruce şi înălțat pentru a muri de o moarte lentă şi dureroasă. De fiecare parte stăteau un criminal, doi hoți, colegii săi de suferință.

El a refuzat să consume drogul care a fost dat infractorilor pentru a le uşura suferința intensă. A preferat să moară în posesia deplină a facultăților sale. Deasupra capului său era

o tăbliță inscripționată „Regele Iudeilor”, care fusese aşezată acolo de Pilat într-un spirit de batjocură ironică la adresa evreilor care îl obligaseră să-l pună pe acest om pe cruce.

Când crucea a fost pusă pe poziție, Maestrul a exclamat cu glas tare: „O, Părinte, iartă-i, ei nu ştiu ce fac”.

Provocat de mulțime, a închis şi a suferit îngrozitele agonie ale crucii. Chiar şi unul dintre criminalii răstigniți l-a jignit, întrebând de ce nu s-a salvat pe sine şi pe ei. Mulțimea l-a întrebat de ce el, care i-a salvat pe alții, nu s-a putut salva pe sine. Dar El, care ar fi putut aduce forțe care ar fi făcut minunea pe care ei o cereau, nu a răspuns, ci a aşteptat sfârşitul.

Apoi a fost pus în delirul morții în care a strigat cu voce tare către Tatăl, întrebând dacă a fost neputincios în mizeria lui. Dar sfârşitul era aproape.

A apărut o furtună ciudată, întunericul a căzut peste loc, s-au manifestat tulburări electrice ciudate. Vânturile s-au domolit şi o linişte ciudată s-a aşezat peste întreaga scenă, care a fost luminată de o strălucire fantomatică.

Şi apoi a venit cutremurul, cu gemete şi gemete ciudate de pe pământ; cu o miros oribil de sulf şi gaz. Şi înseşi temeliile Ierusalimului s-au cutremurat şi s-au cutremurat. Pietrele dinaintea mormintelor au fost aruncate în aer, iar cadavrele au fost expuse la vedere. În Templu, vălul dinaintea Sfintelor Sfinte a fost rupt în două.

Strigătele oamenilor care alergau încoace şi încolo îngroziţi de o groază mortală au atras atenţia tuturor de pe cruce. Atunci ofiţerul roman care se ocupa de execuţie, ridicând privirea, a văzut că totul s-a terminat şi, căzând înaintea crucii, a strigat:

— Într-adevăr, acest om era un zeu!

Isus, Stăpânul, leşinase din cauza trupului care îi servise drept locuinţă timp de treizeci şi trei de ani. Trupul i-a fost dus spre înmormântare, într-un loc secret. Bălsămat de prieteni dragi, a fost dus într-un loc de ultimă odihnă pământească.

Şi acum ajungem la o parte a naraţiunii în care tradiţiile şi învăţăturile oculte diferă de relatarea prezentată în Evanghelii. Ar fi trebuit să spunem că ele aparent diverge, deoarece cele două relatări diferă doar din cauza punctelor de vedere diferite şi a gradelor diferite de înţelegere a profesorilor.

Facem aluzie la evenimentele Învierii.

Trebuie amintit că Isus le-a informat pe discipolii săi că în trei zile va „învia din morţi” şi va apărea din nou printre ei. După înţelegerea obişnuită, aceste fapte par să indice că Maestrul va ocupa din nou corpul Său fizic şi că reapariţia Sa trebuia înţeleasă aşa. Iar naraţiunea Evangheliei pare cu siguranţă să verifice această idee şi, fără îndoială, a fost exprimată în aşa fel încât să poată fi înţeles mai uşor de mintea populară.

Dar tradițiile oculte susțin contrariul. Ei susțin că Isus s-a arătat de fapt ucenicilor săi la trei zile după moartea sa şi a rămas cu ei o vreme, învățandu-i şi instruindu-i în misterele mai profunde şi doctrinele secrete. Dar misticii au susținut şi au învățat întotdeauna că reapariția Sa a fost în Corpul Astral şi nu în forma fizică aruncată.

Pentru mentalitatea populară, corpul fizic era aproape totul, ca

au arătat într-una din lecțiile anterioare din această serie. Atât de mult încât masa oamenilor se aştepta ca întreaga omenire să învie din morți în Ziua de Apoi îmbrăcată în formele lor fizice anterioare. Şi astfel orice altă învățătură ar fi fost de neînțeles pentru ei.

Dar pentru ocultiştii şi misticii care au înțeles adevărul despre vehiculele mai eterice ale sufletului, o astfel de idee li s-a părut grosolană şi neştiințifică şi au înțeles rapid Învățăturile Interioare referitoare la Înviere şi au înțeles de ce Isus ar folosi Corpul Astral ca vehicul. a reapariției Sale.

Relatarea Evangheliei ne informează că în jurul mormântului a fost pusă o strajă pentru a preveni furtul trupului şi se aştepta afirmarea în consecință a Învierii pe care preoții o cunoşteau bine. El mai afirmă că mormântul a fost sigilat şi păzit de o echipă de soldați romani, dar că, în ciuda acestor măsuri de precauție, corpul Stăpânului a prins de fapt viață şi a ieşit din mormânt şi că adepții Săi au fost deranjați de dovezile că trupul Său fusese distrus. fost furat.

Tradițiile oculte susțin însă că prietenii apropiați ai lui Isus, ajutați de un evreu de seamă care era un credincios secret, au obținut de la voluntarul Pilat un ordin secret care le permitea să depună trupul într-un loc sigur şi secret, unde acesta a murit treptat. Rezolvată în praful la care orice muritor trebuie să se întoarcă. Aceşti oameni ştiau că Învierea Stăpânului nu avea nimic de-a face cu forma trupească sau trupul muritorilor.

Ei ştiau că sufletul imaterial al Maestrului încă trăia şi va reapărea îmbrăcat în corpul cel mai eteric manifestat simțurilor lor muritoare. Fiecare ocultist va înțelege acest lucru fără alte comentarii. Îi sfătuim pe alții să citească învățăturile oculte despre Corpul Astral şi caracteristicile acestuia. Acesta nu este locul pentru a rescrie pe larg fenomenele Corpului Astral al persoanei.

Prima care l-a văzut pe Maestrul în Forma Sa astrală a fost Maria de Magdala, o femeie admiratoare şi adeptă a Domnului ei. Plângea lângă mormântul gol, când ridica privirea a văzut o formă apropiindu-se. Forma astrală era confuză şi necunoscută şi la început nu a recunoscut-o.

Apoi o voce i-a strigat numele şi, privind în sus, a văzut forma devenind mai clară şi mai familiară şi a recunoscut trăsăturile Stăpânului ei.

Mai mult decât atât, legendele oculte afirmă adevărul unora dintre tradițiile Bisericii Creştine timpurii, şi anume că, în cele trei zile care au urmat scenei Calvarului, formele fără

trup ale multor oameni care muriseră au apărut în şi în jurul Ierusalimului. . timp anterior.

Se spune că Corpurile Astrale ale multor evrei morți au revăzut scenele vieților lor anterioare şi au fost asistate de prieteni şi rude.

Apoi Iisus a apărut în Corpul Astral ucenicilor. Tradițiile spun că doi dintre cei unsprezece l-au întâlnit în după-amiaza zilei în care i s-a arătat pentru prima dată Mariei, în Duminica Paştelui.

Destul de ciudat, la început nu l-au recunoscut, deşi au mers pe drum cu el şi mai târziu au mâncat la aceeaşi masă. Acest eşec de a recunoaşte Maestrul este total dincolo de explicația obişnuită şi bisericile nu fac nicio încercare reală de a-l face de înțeles. Dar tradițiile oculte spun că Iisus nu şi-a materializat complet Corpul Astral la început, din motive de prudență şi că, în consecință, trăsăturile Sale nu au fost marcate distinct şi clar; apoi, la masă, El a făcut ca trăsăturile Sale să se materializeze complet, astfel încât ucenicii să-L poată recunoaşte cu uşurință.

Toți ocultiştii care au asistat la materializarea unui Corp Astral vor înțelege cu uşurință această afirmație.

Teoria ortodoxă a reapariției lui Iisus în trupul Său fizic eşuează complet în a explica această nerecunoaştere din partea discipolilor Săi, care fuseseră tovarăşii Săi de zi cu zi înainte de moartea Sa. Cea mai mică considerație ar trebui

să arate care afirmație este mai aproape de limitele probabilității rezonabile.

Isus a rămas vizibil celor puțini aleşi timp de patruzeci de zile. Mărturia a câteva sute de oameni atestă faptul. Există o serie de legende mistice despre unele dintre aparițiile Sale, care nu sunt menționate în relatările Evangheliei. Una dintre acestea susține că a apărut în fața Ponțiu Pilat şi l-a iertat pentru rolul pe care l-a jucat în tragedie. Un altul că Irod a văzut forma Lui în dormitorul său. altul că i-a înfruntat pe marii preoți în Templu şi i-a adus în genunchi îngrozit. Un altul care a venit într-o noapte la cei unsprezece, care stăteau ascunşi în spatele uşilor închise şi le-a spus:

„Pacea fie cu voi, dragii mei", a dispărut el din vedere.

Evangheliile consemnează o altă apariție în fața celor Unsprezece, ocazie cu care Toma, scepticul, s-a convins de identitatea Corpului Astral înfipându-şi degetele în răni, care, desigur, erau reproduse în Forma Astrală conform binecunoscutului legile Corpului Astral.privind.

Această venire şi plecare a lui Isus, aceste apariții şi dispariții bruşte, aceste manifestări ale formei Sale numai pentru cei pe care El dorea să-L vadă şi ascunderea Sa față de cei pe care dorea să rămână în ignorarea întoarcerii Sale, toate sunt arătate într-un mod viu. .concludent pentru fiecare ocultist. natura vehiculului pe care El obişnuia să-l manifeste la întoarcerea Sa.

Ar părea incredibil că ar putea exista vreo îndoială generală cu privire la acest subiect dacă publicul ar fi informat despre legile referitoare la fenomenele Lumii Astrale.

Narațiunea Evangheliei arată că ucenicii au recunoscut că Isus nu era un „duh" în sensul că este o formă aerisită, nesubstanțială. Au simțit trupul Lui şi L-au văzut mâncând, dar ce zici de asta? Legile materializării formelor astrale fac posibil, în anumite condiții, ca Forma Astrală să se materializeze atât de complet încât să poată fi nu numai văzută, ci şi simțită efectiv.

Chiar şi înregistrările Societății engleze de cercetare psihică dovedesc acest fapt, lăsând deoparte fenomenele cu care toți ocultiştii avansați sunt familiarizați.

Apoi, într-o zi, el s-a arătat ucenicilor, iar ei l-au însoțit pe dealuri, Isus vorbindu-le despre lucrarea lor viitoare pe pământ. Şi-a luat apoi rămas bun de la ei şi a început să le dispară din vedere. Relatarea obişnuită Îl înfățişează urcând în văzduh din vedere, dar relatarea mistică ne informează că forma Sa astrală a început să se dematerializeze încet şi a dispărut treptat de la vederea adepților Săi iubiți, care priveau cu dor la forma Sa, care, în fiecare moment, El a devenit din ce în ce mai eteric ca structură, până când în cele din urmă dematerializarea a fost completă şi sufletul Său a fost vărsat de orice formă materială, figură şi substanță, şi astfel a trecut în planurile superioare ale ființei.

Având în vedere această explicație, versiunea general acceptată nu pare puerilă şi crudă?

Poate cineva familiarizat cu legile şi fenomenele pământului din spatele vălului să presupună că un corp fizic ar putea sau ar trece în planuri în care formele obişnuite ale materiei nu există?

Asemenea idei sunt potrivite doar pentru minţile care consideră că este necesar să se gândească la „învierea trupului" tuturor sufletelor plecate, pentru a concepe Nemurirea.

Pentru ocultist, corpul fizic este doar un vehicul temporar pentru suflet, care este aruncat la momentul potrivit. Nu are nimic de-a face cu adevărata fiinţă a sufletului.

Pur şi simplu cochilia este aruncată de suflet, aşa cum cochilia crisalidei este aruncată de fluture atunci când îşi întinde aripile pentru zborul aerian către o lume nouă.

Toate aceste idei despre nemurirea corpului muritor sunt produsul unor minţi materialiste care nu sunt obişnuite să se gândească la planurile superioare ale vieţii şi nu sunt în stare să înţeleagă nici măcar conceptul mental referitor la ele. Despre pământ, pământeşti, sunt aceste concepţii şi idei. Şi cu cât creştinismul le aruncă mai repede ca nişte cochilii aruncate, cu atât mai devreme biserica va experimenta acea trezire a adevăratei spiritualităţi de care sufletele devotate văd nevoia şi pentru care se roagă atât de stăruitor.

Bisericile sunt atât de ataşate de gândirea materialistă încât un predicator nici măcar nu va sugera existența unor faze ale vieții mai presus de cele fizice, ca nu cumva să fie numit „spiritualist” sau acuzat că este „înfiorător”.

În numele Adevărului, este învățătura conform căreia persoana este o ființă spirituală incompatibilă cu învățăturile lui Hristos şi cu înregistrările Scripturilor?

Trebuie să renunțăm la toate astfel de credințe, în favoarea unui crez păgân al învierii „corpului fizic” al morților, o nemurire în corpul muritor uzat aruncat cu mult timp în urmă?

Care este adevărata învățătură spirituală?

Poate exista vreo îndoială în privința asta într-o minte dispusă să gândească pentru ea însăşi?

Pare trist că bisericile ortodoxe nu văd acest lucru şi încetează să alunge din congregațiile lor pe toți gânditorii care îndrăznesc să afirme existența unui suflet independent de corpul fizic.

La ce foloseşte un suflet dacă trupurile fizice ale morților trebuie să fie înviate pentru ca proprietarii lor să se bucure de nemurire?

Şi unde locuiesc şi locuiesc sufletele acestor cadavre în aşteptarea zilei de pe urmă?

Sunt sufletele morților cu trupurile lor?

Dacă nu, atunci trebuie să trăiască o viață independentă de corpul fizic şi, dacă acesta este cazul, de ce ar trebui să li se ceară să-şi asume corpurile fizice uzate, care s-au descurcat atât de bine în timpul vieții lor neîncarnate?

Ce se va întâmpla cu cei care au avut trupuri bolnave, deformate sau fragile în timpul vieții lor pământeşti?

Vor fi ei forțați să locuiască în aceste trupuri pentru veşnicie?

Vor fi forțați proprietarii de corpuri îmbătrânite şi uzate să le reasumeze în Ultima Zi?

Dacă nu, de ce este nevoie de un corp fizic în viața de apoi?

Îngerii au corpuri fizice?

Dacă nu, de ce ar trebui sufletele să le ceară pe planuri superioare?

Reflectați la aceste întrebări şi apoi înțelegeți cât de materialistă este concepția creştină actuală, în comparație

cu cea a creştinismului mistic, care învaţă evoluţia spirituală de la planurile inferioare la cele mai înalte ale fiinţei şi la planuri ale fiinţei dincolo de concepţia despre lume a celor mai mici oameni.

Astăzi, tradiţiile oculte învaţă că în cele patruzeci de zile de la apariţia lui Isus în Corpul Astral, El a împărtăşit multe dintre Adevărurile Superioare ucenicilor Săi. Ei susţin că chiar i-a scos pe unii dintre ei din corpurile lor şi le-a arătat planurile astrale superioare ale fiinţei. El le-a informat, de asemenea, despre adevărata natură a misiunii Sale, pe care acum El a văzut-o clar cu mintea Sa spirituală, norul fiinţei Sale. dispărând.minte mortală

El le-a spus că adevărata lucrare a discipolilor Săi era să semene sămânţa Adevărului, indiferent de rezultatele imediate. El le-a spus că adevărata roadă nu va veni pentru multe secole, da, nu pentru mai mult de două mii de ani sau mai mult. El le-a spus că trecerea veacurilor va fi ca şi cum aţi pregăti terenul pentru marea lucrare a Adevărului şi că în depărtare va fi adevăratul sezon al roadelor.

El i-a învăţat despre a Doua Venire a lui Hristos, când adevăratul adevăr al învăţăturilor Sale ar trebui să fie făcut evident omenirii şi adevărata Viaţă a Duhului ar trebui să fie trăită de rasă. El i-a învăţat că sarcina lor era să menţină Flacăra Spiritului aprinsă şi să o transmită urmaşilor demni.

Acestea şi multe altele le-a spus înainte de a muri.

Iar misticii ne învață că El încă trăieşte în lume, răspândit printre toate sufletele vii de pe pământ, străduindu-se mereu să le conducă la recunoaşterea Sinelui Adevărat, a Spiritului Interior. El este întotdeauna cu noi ca un Duh Permanent, un Mângâietor, un Ajutor, un Frate mai mare.

Nu ne-a părăsit!

El este aici cu noi acum şi pentru totdeauna, în Prezenta Comuniune Spirituală!

Domnul a înviat într-adevăr: a înviat de la forma muritoare la nemuritoare.

Existenta spirituala!

LECŢIA A NOUA.

ÎNVĂŢĂTURA INTERNE.

Prima şi principala fază a Învățăturilor Interioare ale Creştinismului Mistic este legată de Taina Vieții lui Isus. Învățăturile exterioare oferă o viziune imperfectă asupra vieții reale şi a naturii Maestrului, iar teologii au construit în jurul lor un edificiu de teorie dogmatică.

Taina Vieții lui Isus formează subiectul unor importante Învățături Interioare ale Fraternităților Mistice şi Frăției Oculte şi este considerat de către aceştia a fi fundamentul celorlalte învățături. Şi aşa vom lua în considerare această fază a subiectului în acest moment.

În primul rând trebuie să ne amintim că sufletul lui Isus era diferit de sufletele altor oameni. A lui a fost o „naştere virgină", nu în sensul general acceptat al termenului, ci în sensul ocult, aşa cum este explicat în a doua lecție din această serie. Sufletul său era proaspăt din mâna Creatorului – spiritul Său nu fusese forțat să lucreze prin încarnări repetate, făcându-se să se exprime prin căi umile şi ignobile.

Era liber de corupție şi la fel de pur ca Sursa din care a izvorât. Era un suflet virgin în toate sensurile termenului.

Aşa fiind, rezultă că el nu a fost legat de karma încarnărilor anterioare, aşa cum este cazul sufletului obişnuit. El nu avea legături care să-L încurce, nu avea seminție de dorință şi acțiune plantate în viețile anterioare, care se îndreptau spre expresie în viața Sa. Era un spirit liber, un suflet dezlănțuit. Şi astfel nu numai că a fost eliberat de orice karmă proprie, dar a fost şi liber (prin natură) de karma rasei sau a lumii.

Absența Karmei personale l-a lăsat liber de dorința personală egoistă care îi leagă pe oameni de roata acțiunii şi a ambiției personale. El nu avea dorințe sau gânduri de mărire personală sau glorie şi era perfect liber (prin natură)

să lucreze pentru binele rasei ca observator şi ajutor din afară, fără a suferi durerile şi necazurile vieții de rasă, dacă nu este deloc. l-ar fi dorit.

Dar El a ales altfel, aşa cum vom vedea într-o clipă.

Absența Karmei Rasei, sau Karmei Lumii, l-a eliberat de nevoia de durerile omenirii, care fac parte din Karma sa colectivă.

El ar fi fost perfect capabil să trăiască o viață absolut liberă de durerile, încercările şi problemele care sunt soarta comună a persoanei, datorită Cursei-Karma. Ar fi scăpat de persecuție, de durere fizică şi psihică şi chiar de moarte, dacă ar fi ales.

Dar El a ales aceste lucruri din propria Sa bunăvoință, pentru a duce la îndeplinire marea lucrare pe care a văzut-o înaintea Lui ca Mântuitor al Lumii.

Pentru ca Isus să-şi acționeze rolul de Răscumpărător şi Mântuitor al rasei, a fost necesar ca El să-şi ia asupra Sa partea Sa din Karma rasei, luând practic asupra Sa „păcatele lumii". Înainte de a putea elimina povara rasei de la oameni, trebuie să devii o FIINȚĂ UMĂ printre ființele umane.

Pentru a înțelege acest lucru mai clar, trebuie să ne amintim că pentru o ființă ca Isus, un suflet eliberat de Karma, nu ar exista ispite, dorințe, dorințe sau vreuna dintre stările

mentale ale persoanei obişnuite cu Karma Karmelor succesive, încarnări trecute. odihnindu-se înăuntrul lui ca seminţe de acţiune care înaintează mereu spre dezvoltare şi exprimare.

Iisus, sufletul liber, ar fi fost practic un observator exterior al treburilor lumii şi nu ar fi fost influenţat de niciunul dintre stimulentele sale obişnuite la acţiune. În această stare, El ar fi putut ajuta lumea ca învăţător şi instructor, dar El nu ar fi fost capabil să-şi îndeplinească marea Sa sarcină de a Răscumpăra lumea, în cel mai înalt sens spiritual, aşa cum vom vedea pe măsură ce procedăm. Era necesar ca El să ia asupra Sa povara vieţii pământeşti pentru a deveni Mântuitorul oamenilor de pe pământ.

Învăţăturile oculte ne informează că, în timpul petrecut în străinătate, Isus a fost pur şi simplu un profesor, cu o percepţie vagă a adevăratei Sale misiuni. Dar treptat El a început să experimenteze perioade de Iluminare în care El şi-a recunoscut adevărata natură şi diferenţa dintre El Însuşi şi alţi oameni.

Atunci a venit la El convingerea despre marea lucrare dinaintea Lui în răscumpărarea rasei şi El a început să vadă nevoia de a intra în cercul karmic al rasei pentru a duce la îndeplinire planul.

Aceasta a venit treptat, treptat, iar sacrificiul final a fost făcut singur în deşert, după botezul Său de către Ioan.

În deşert, după postul Său lung şi zilele Sale de meditație, I s-a deschis calea pentru a lua asupra Sa povara Karmei de la oamenii pământului. În acea scenă a celei mai groaznice lupte spirituale la care pământul a fost martor vreodată, Isus şi-a aplecat în mod deliberat umerii, astfel încât greutatea să cadă pe spate. Din acel moment, sufletele pământeşti au primit o binecuvântare cu mult dincolo de înțelegerea minții omului obişnuit.

Acest suflet puternic a intrat în cercul legat de Karma, animat de Spiritul Pur, cu scopul de a ridica o mare parte a sarcinii şi de a se alătura lucrării adevăratei dezvoltări şi mântuirii rasei.

Căci amintiți-vă că, fiind un suflet liber însuflețit de Duhul Pur, Isus a fost UN SINGUR DUMNEZEU, nu un om, deşi a locuit în veşmintele trupeşti ale omenirii. Puterea lui era superioară celei a multor inteligențe înalte împrăştiate în univers şi jucând un rol important în procesele cosmice.

Isus era Duh Pur întrupat în formă umană, cu toate puterile unui Dumnezeu. Deşi, bineînțeles, supus în exprimare Absolutului, Marele Spirit al Spiritului, El era în natura Sa esențială acelaşi în substanță.

Într-adevăr, aşa cum a spus el însuşi:

„Eu şi Tatăl suntem una”.

Mintea sa tânără nu a fost capabilă să înțeleagă adevărul adevăratei Sale naturi, dar pe măsură ce acel instrument uman s-a perfecționat cu vârsta şi pregătirea, El şi-a dat seama Adevărul şi şi-a perceput propria Divinitate.

Dar nici măcar un Dumnezeu, ca el, nu a putut ridica lumea din încărcătura ei de Karma, acționând din exterior. În conformitate cu Legile Cosmice, stabilite de Absolut, o astfel de muncă nu putea fi efectuată decât din interiorul cercului vieții terestre. Şi astfel Isus a văzut că pentru a ridica Om, El trebuie să devină Om. Adică, pentru a ajuta la ridicarea Karmei pământului, El trebuie să intre în el şi să Se plaseze în Cercul său de Influență.

Şi asta a făcut.

Ne întrebăm dacă cititorii noştri îşi pot da seama măcar vag ce a însemnat acest sacrificiu. Gândiți-vă la un Spirit Pur, un Suflet Liber, atât de plin de dragoste pentru neamul oamenilor încât să renunțe în mod deliberat, timp de eoni de timp, la imunitatea totală față de orice existență muritoare şi să se pună de bunăvoie sub povara durerii, vai! mizerie şi păcat care au format karma oamenilor de pe pământ. A fost un sacrificiu de o mie de ori mai mare decât cel al unui Om cu cea mai înaltă dezvoltare spirituală şi mentală, Emerson, de exemplu, care, pentru a ridica rasa râmelor, s-ar plasa în mod deliberat în ființă. şi natura Sufletului de grup însuflețind rasa râmelor şi apoi rămânând sub influența ei, luptă mereu în sus şi înainte până când în cele din urmă, după eoni şi eoni de timp, a fost capabil să ridice Sufletul de grup de la râme la nivelul de persoana.

Gândiți-vă la asta şi apoi realizați sacrificiul pe care l-a făcut Isus.

În deşert, când Isus a făcut paşii finali ai renunțării şi sacrificiului, a păşit imediat în cercul rasei Karmei şi s-a deschis la toată durerea, mizeria, ispitele şi limitările unui om.

Puterea Sa, desigur, a rămas la El, dar El nu mai era un Dumnezeu în afara vieții lumii, ci un Dumnezeu întemnițat care a lucrat din interiorul rasei, folosindu-se de marea Sa putere, dar supus Legii Karmice. S-a deschis influențelor de la care anterior fusese imun.

De exemplu, când a fost „ispitit" de Diavolul Realizării Personale şi l-a îndemnat să caute gloria şi faima lumească, a fost ispitit doar pentru că şi-a asumat karma lumii şi a fost supus legilor ei. Ca Dumnezeu, El nu ar fi simțit ispita mai mult decât ar fi simțit un om ispita viermelui.

Dar, ca om, a fost supus dorințelor şi ambițiilor care încurcă şi „diavolesc" rasa. Şi în conformitate cu regula potrivit căreia, cu cât dezvoltarea mentală este mai mare, cu atât este mai mare puterea unei astfel de ispite de auto-mărire (pentru că mintea poate vedea mai clar oportunitățile), Isus a fost supus unui test care ar fi fost imposibil pentru un om obişnuit. .

Isus, ştiind foarte bine că poseda puterea de a manifesta lucrurile cu care fusese ispitit, a fost forțat să lupte cu ispita de a se pune în fruntea rasei ca conducător, ca Rege al

lumii. Această imagine i s-a arătat pentru a o compara cu cea a cărei ultimă scenă a fost Calvarul şi i s-a cerut să simtă dorința rasei pentru astfel de lucruri, chiar şi la cel mai înalt grad.

Imaginează-ți dorința de mărire personală din toate gândurile din lume care pulsau în mintea Lui cerând expresia care putea fi obținută numai prin El.

Şi apoi imaginați-vă lupta necesară pentru a învinge această putere adversă.

Gândiți-vă la ceea ce omul obişnuit trebuie să înfrunte şi să depăşească pentru a cuceri dorința de Mărire Personală, apoi gândiți-vă la ceea ce a trebuit să se lupte Maestrul, cu dorința concentrată a întregii Rase Gândirii străduindu-se să se exprime prin El!

Cu adevărat, păcatele lumii au căzut asupra lui cu marea lor greutate. Şi totuşi, El ştia că El a luat această suferință asupra Sa intrând în Viața persoanei. Şi El l-a întâlnit ca un Om al Oamenilor.

Doar punându-şi mintea complet şi ferm pe ceea ce El ştia a fi adevăratul Său Sine, Spiritul din sufletul Său, şi menținându-şi mintea „concentrată" asupra faptului, El a fost capabil să ducă bătălia şi să învingă.

Văzând Adevărul, El a putut să vadă nebunia şi iluzia a tot ceea ce lumea avea de oferit şi El a putut să-şi manifeste

Voința Sa puternică poruncându-i Ispititorului să se retragă din scenă şi din mintea Sa. În această cunoaştere deplină a Duhului Său, Adevăratul Său Sine, El a putut să-l mustre pe Ispititor, spunând:

„Să nu ispiti pe Domnul Dumnezeul tău!”

El s-a agățat de realizarea Sa a Dumnezeului dinăuntru, a Spiritului care era în El şi în toți oamenii, şi astfel a negat existența puterii lucrurilor pământului, iluziile mortalității, maya rasei.

Dar nu numai aceasta şi alte slăbiciuni ale naturii muritoare a persoanei asediau în mod constant mintea Stăpânului după ce a preluat asupra Sine Karma Pământului. Şi-a luat asupra sa viața de muritor ca o consecință a structurii umane în care locuia. El trebuie să trăiască, să sufere şi să moară, ca toți oamenii, şi conform legii mortalității.

Şi aşa a înaintat până la capăt, ştiind pe deplin ce îl aştepta. El, un Dumnezeu, luase asupra Sa toate aceste atribute ale mortalității, pentru a-şi îndeplini lucrarea de Răscumpărător şi Mântuitor al rasei.

Şi astfel El a trăit, a suferit şi a murit, la fel ca tine şi ca mine. A băut ceaşca până la dărâmă, suferind aşa cum ar putea suferi numai o natură mentală atât de bine organizată. Şi, oameni, sărmane făpturi, ei vorbesc despre suferințele Lui care se termină cu ultima Sa suflare pe cruce. Ei bine, tocmai au început acolo!

Căci să ştiţi că Iisus Hristos este încă în neamul oamenilor, suferind suferinţele lor, plătind cu ei pedeapsa, în fiecare zi, în fiecare oră, da, şi trebuie să rămână aşa de-a lungul veacurilor, până în cele din urmă sufletul fiecărui om, da, chiar şi cea a ultimului om; cea mai degradată persoană din lume, este complet curăţată de pata karmică şi astfel complet „răscumpărată" şi „mântuită". Şi în sufletul fiecărei persoane se află Principiul Hristos, străduindu-se mereu să ridice şi să înalţe individul către acea realizare a Sinelui Adevărat şi asta înseamnă cu adevărat „mântuirea" şi „mântuirea".

Nu o mântuire din focurile iadului, ci o mântuire din focurile carnalităţii şi mortalităţii. Nu o izbăvire din păcatele imaginare, ci o răscumpărare din mocirla şi mocirla vieţii pământeşti. Dumnezeul din tine este ca legendarul zeu hindus care a coborât în trupul unui porc şi apoi s-a uitat de sine. Este pentru a vă aduce la înţelegerea că sunteţi un zeu şi nu un porc, că Isus, Stăpânul, lucrează în sufletul vostru ca Principiul lui Hristos.

N-ai auzit niciodată vocea Lui, strigând din sufletul tău:

„Ieşi, ieşi din natura ta de porc şi realizezi ce zeu eşti cu adevărat!"

Această „recunoaştere, realizare şi manifestare a zeului din tine" este cea care constituie „mântuire" şi „mântuire".

Învăţăturile Oculte ne spun că Isus, după dispariţia Sa finală în faţa ochilor apostolilor Săi, a trecut în planurile

superioare ale Lumii Astrale, unde El şi-a aruncat cu promptitudine toate vehiculele Sale astrale şi mentale pe care sufletul le-a folosit în manifestarea sa.

Corpul Astral şi învelişurile sale superioare corespunzătoare au fost aruncate şi aruncate. Adică toate, cu excepția celui mai înalt dintre toate. Dacă ar fi renunțat la toate vestigiile existenței sufletului individual, spiritul Său s-ar fi contopit imediat cu Duhul Unic, Absolutul, din care venise inițial, iar Isus, ca entitate, ar fi dispărut complet în Oceanul Unului. Spirit. El renunțase în mod deliberat la această stare supremă a tuturor până la trecerea secolelor, pentru a-şi îndeplini lucrarea de Mântuitor mondial.

El a păstrat cel mai înalt vehicul, Mintea Spirituală în cea mai înaltă nuanță de expresie, astfel încât, ca entitate, să poată lucra pentru rasă. Şi astfel El există în acest timp, unul în substanță cu Tatăl, dar menținând totuşi o existență aparent separată de entitate. Dar trebuie să ne amintim că Isus, ca şi Isus, fiul Mariei şi al lui Iosif, nu mai există. Când El a scăpat de vehiculele inferioare ale personalității Sale, personalitatea Lui a dispărut. Dar individualitatea Sa a persistat – adică El este încă El, deşi personalitatea Sa a dispărut, lăsându-L – adevăratul El – să existe ca PRINCIPIUL HRISTOS.

Prin afirmația de mai sus, înțelegem că atunci când un suflet ajunge la cea mai înaltă treaptă spirituală, fără absorbția absolută în Spiritul Unic, el nu mai este o persoană, ci există ca principiu. Dar acel principiu nu este o forță mecanică neînsufletită: este un principiu de viață care trăieşte, cunoaşte şi acționează.

Acest fapt ascuns nu poate fi explicat în cuvintele oamenilor, deoarece nu au fost inventaţi termeni prin care oamenii să poată vorbi despre el. Doar indirect, putem spera că până şi studentul avansat va înţelege faptul.

Isus există astăzi, ca Principiul lui Hristos care trăieşte şi acţionează cu adevărat, dar care nu se limitează la niciun fel de trup, folosind cuvântul „corp" în sensul său obişnuit.

Ca Principiu Hristos sau „Hristos", El este amestecat cu viaţa rasei umane şi poate fi găsit imanent în mintea fiecărui bărbat, femeie şi copil care a fost, este acum sau va fi vreodată. Persoana este de sex masculin.

Acest lucru nu este valabil numai pentru cei care au trăit de la trecerea Lui din corpul fizic, dar este la fel de adevărat şi pentru cei care au trăit înainte de naşterea Lui.

Această afirmaţie aparent paradoxală poate fi înţeleasă când ne amintim că aceste suflete nu au „murit", ci doar „au trecut" în Planul Astral, de unde s-au reîncarnat la timp. Hristos (căci aşa vom vorbi despre starea actuală a lui Isus) chiar a intrat şi rămâne în Planul Astral, precum şi în Planul Material, pentru că oriunde locuiesc sufletele oamenilor sau oriunde ar fi reşedinţa lor: există Găsiţi-L pe Hristos, lucrând mereu pentru mântuirea şi mântuirea neamului.

În Planul Astral, El lucrează în mintea sufletelor care locuiesc acolo, îndemnându-le să arunce zgurele dorinţelor pământeşti şi să-şi pună ochii pe lucruri mai înalte, pentru

ca reîncarnările lor să fie în condiții mai bune. Pe planul fizic, El lucrează în inimile şi minţile oamenilor de pe pământ, străduindu-se mereu să se ridice la lucruri mai înalte. Scopul său este întotdeauna spre eliberarea Spiritului de legăturile sale materiale: Realizarea Sinelui Real. Şi astfel, în inima tuturor oamenilor, Hristos trăieşte, suferă şi este răstignit în fiecare zi, iar acest lucru trebuie să continue până când persoana este răscumpărată şi mântuită, până la ultimul om.

Această jertfă minunată a lui Hristos depăşeşte cu mult sacrificiul fizic al lui Isus, persoana. Încearcă să-ți imaginezi, dacă poți, chiar şi cele mai mici dureri ale unei ființe atât de înălțate forțate să locuiască în lumea inimilor şi minților unei umanități la fel de cufundate în materialitate precum neamul nostru, cunoscând mereu posibilitățile sufletelor dacă şi-ar dori. ajunge la lucruri mai înalte şi totuşi suferă în mod constant cunoaşterea gândurilor şi actelor de bază, carnale şi materiale care decurg din aceste suflete.

Nu este acesta rafinamentul extrem al torturii?

Oare agonia crucii nu se scufundă în nesemnificație alături de o asemenea agonie spirituală?

Ocareşti cruzimea evreilor care l-au răstignit pe Mântuitorul lor şi totuşi îl răstigni pe Mântuitorul tău, cu un grad de chinuri de o mie de ori mai mare, în toate zilele vieții tale, pentru stăruința ta în carnalități şi nebunia gândirii şi acțiunii de moarte.

Înălțarea puternică a lumii de la moartea lui Isus, despre care prezentul nu este decât o profeție vagă a viitorului, sa datorat în mare parte influenței energizante a lui Hristos asupra inimilor şi minții rasei. Sentimentul Paternității lui Dumnezeu şi al Fraternității persoanei, care este acum atât de puternic manifestat în lumea oamenilor, este doar un exemplu al lucrării lui Hristos, Mântuitorul şi Mântuitorul. Şi cele mai înalte vise ale sufletelor înălțate ale acestei generații nu sunt decât viziuni inadecvate despre ceea ce viitorul rezervă pentru rasă.

Lucrarea abia începe să înflorească: floarea şi fructele vor face din acest pământ un loc mult mai glorios decât chiar şi cele mai înalte idealuri ale cerului întreținute de credincioşi în trecut. Dar chiar şi aceste lucruri ale viitorului vor fi nişte lucruri sărace, în comparație cu viața planurilor superioare care aşteaptă cursa, când şi-a dovedit capacitatea de a trece iar şi iar la aceste glorii mai mari. Şi pentru totdeauna Hristos este la lucru, trudând şi trudând şi suferind, în eforturile Sale de a ridica umanitatea chiar şi la un grad mic pe scara spirituală a ființei.

Hristos este mereu cu noi şi, dacă recunoaştem prezența Lui, putem simți acel răspuns cald şi iubitor la foamea sufletească şi setea spirituală, care va avea ca rezultat predarea noastră la care tânjim atât de mult.

Aici în noi locuieşte Hristos, răspunzând mereu la strigătul Credinței:

„Crede în Mine şi vei fi mântuit”.

Ce promisiune se vede a fi aceasta atunci când este înțeleasă corect!

Ce sursă de putere şi mângâiere se deschide pentru fiecare suflet uman atunci când Adevărul Interior care stă la baza învățăturilor este înțeles! Creştinismul mistic aduce acest Mesaj al Adevărului fiecăruia dintre cei care citesc aceste rânduri.

O vei accepta?

Le rugăm studenților noştri să se oprească în acest punct şi să contrasteze învățăturile creştinismului mistic despre doctrina lui Hristos, Mântuitorul, cu învățăturile corespunzătoare ale teologiei ortodoxe actuale.

Pe de o parte, îl avem pe Isus, Omul-Dumnezeu, alegând în mod deliberat lucrarea Răscumpărării şi Mântuirii Lumii şi coborând în cercul Karmei Lumii, renunțând la privilegiul Divinității Sale şi asumând asupra Sa necazurile Umanității. ; nu doar îndurând suferințele persoanei, ci şi legându-se pe Crucea omenirii pentru veacuri, pentru ca prin prezența Sa spirituală în şi a neamului să ridice omenirea la divinitate.

Pe de altă parte, avem imaginea unei Zeități furioase, manifestând emoții şi temperament pur uman, aplecată să se răzbune pe rasa pe care a creat-o şi care impune pedeapsa ei eternă în focul iadului; apoi aceeaşi Zeitate creând un Fiu pe care l-a trimis în lume, pentru ca acest Fiu să fie o victimă a ispăşirii sângelui şi a morții pe cruce,

astfel încât mânia Divinității să poată fi potolită şi sângele acestui Miel divin să fie acceptat. spală păcatele lumii.

Nu poți vedea care este Adevărul şi care este perversia?

Unul provine din izvorul pur al cunoaşterii spirituale; celălalt îşi are originea în minţile teologilor ignoranți care nu puteau să înțeleagă şi să înțeleagă învățăturile mistice, ci au construit un sistem de teologie conform propriilor minți nedezvoltate; făcând un Dumnezeu care nu era decât o reflectare a propriei lor naturi animale crude, cerând, ca ei înşişi, sânge şi durere, tortură fizică şi moarte, pentru a potoli mânia şi răzbunarea cea mai nelegiuită.

Care dintre cele două concepții pare să fie mai în acord cu indicațiile intuitive ale Ceva din interior? Care aduce cea mai înaltă aprobare a lui Hristos în inima ta?

CREDUL CRESTIN.

Există trei crezuri recunoscute de Biserica Creştină: cel al Apostolilor.

Crezul, Crezul Niceean şi Crezul Athanasian. Dintre acestea, primele două sunt de uz comun, al treilea nu este la fel de cunoscut şi este rar folosit.

Crezul apostolilor, care este cel mai utilizat pe scară largă, se crede (în forma sa actuală) a fi de origine ulterioară decât

Crezul de la Niceea şi este considerat de multe autorităţi a fi o interpretare coruptă a declaraţiei originale de credinţă a timpurii. apostoli.creştini.

Este după cum urmează:

„Cred în Dumnezeu Tatăl Atotputernic, Creatorul cerului şi al pământului; şi în Isus Hristos, singurul Său Fiu, Domnul nostru, care a fost zămislit prin lucrarea şi harul Duhului Sfânt, s-a născut din Fecioara Maria, a suferit sub puterea lui Ponţiu Pilat, a fost răstignit, mort şi îngropat, a coborât în iad, a treia zi a înviat din morţi, s-a înălţat la cer şi stă la dreapta lui Dumnezeu Tatăl Atotputernic, de acolo va veni să judece pe cei vii. şi morţii. Sfânta Biserică Catolică, împărtăşirea sfinţilor, iertarea păcatelor, învierea trupului şi viaţa veşnică".

Crezul de la Niceea a fost scris şi adoptat de Consiliul de la Nisa în 325 d.Hr. Aşa cum a fost adoptat iniţial, sa încheiat cu cuvintele „Cred în Duhul Sfânt", iar clauzele finale actuale au fost adăugate de Sinodul de la Constantinopol în anul 381 d.Hr. C., cu excepţia cuvintelor „şi Fiul", care au fost introduse de Sinodul de la Toledo, 589 d.Hr.

Este după cum urmează:

„Cred într-un singur Dumnezeu, Tată, Atotputernic, Creatorul cerului şi al pământului şi al tuturor lucrurilor vizibile şi nevăzute; şi într-un singur Domn Iisus Hristos, singurul Fiu al lui Dumnezeu, născut din Tatăl Său înainte de toate veacurile, Dumnezeu din Dumnezeu , Lumină din

Lumină, Dumnezeu Însuşi din mulţi Dumnezeu, născut, nu creat, din aceeaşi substanţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut; Care pentru noi oamenii şi pentru mântuirea noastră S-a pogorât din cer şi S-a întrupat pentru sfânt.

Duh al Fecioarei Maria, şi s-a făcut om şi a fost şi răstignit pentru noi sub Pontiu Pilat; a pătimit şi a fost îngropat şi a treia zi a înviat după scripturi şi s-a înălţat la ceruri şi stă la dreapta Tatălui; şi va veni iarăşi în slavă să judece pe cei vii şi pe cei morţi, a căror împărăţie nu va avea sfârşit. Şi cred în Duhul Sfânt, Domn şi Dătătorul de viaţă, care purcede de la Tatăl şi Fiul, care este închinat şi slăvit împreună cu Tatăl şi cu Fiul, care a vorbit prin prooroci; şi cred într-o biserică catolică şi apostolică; Recunosc un botez pentru iertarea păcatelor şi aştept cu nerăbdare învierea morţilor şi viaţa lumii viitoare".

Să examinăm acum pe scurt principalele afirmaţii ale acestor crezuri, care au fost compilate secole după moartea lui Isus, văzându-le în lumina creştinismului mistic.

„Cred într-un singur Dumnezeu, Tatăl Atotputernic, Creatorul cerului şi al pământului şi al tuturor lucrurilor vizibile şi invizibile." – (Crezul de la Niceea).

Forma principiului fundamental de mai sus al credinţei creştine este preluată din Crezul de la Niceea, care este ceva mai complet decât afirmaţia similară din Crezul Apostolilor. Nu este necesar niciun comentariu. Este o declaraţie de credinţă într-o Putere Creativă Unică, din care toate lucrurile au pornit.

Nu se face nicio încercare de a „explica” natura Absolutului şi nici de a o înzestă cu vreunul dintre atributele umane pe care teologii s-au bucurat să le acorde Unicului. Ea doar afirmă o credință în existența unei Ființe Supreme, care este totul. asta este posibil pentru persoana, orice altceva este impertinență ignorantă.

„Şi în Isus Hristos, singurul Său Fiu, Domnul nostru, care a fost zămislit de

Duhul Sfânt.” – (Crezul Apostolilor).

„Şi într-un singur Domn Iisus Hristos, singurul Fiu al lui Dumnezeu, născut din Tatăl Său înainte de toate veacurile, Dumnezeu din Dumnezeu, Lumină din Lumină, Dumnezeu Însuşi din mulți Dumnezei, născut, nu făcut, fiind din aceeaşi substanță cu Tatăl. ” – (Crezul de la Niceea).

În această declarație se face credința în Divinitatea lui Isus. Crezul Apostolilor arată cea mai grosolană concepție, mai degrabă înclinată către ideea pervertită a concepției Fecioarei cu ajutorul Duhului Sfânt, asemănătoare originii zeilor-eroi ai diferitelor religii în care tatăl a fost unul. a zeilor iar mama o femeie. Dar Crezul de la Nicee oferă cel puțin un indiciu puternic de învățături mistice. El vorbeşte despre El ca fiind „născut din Tatăl Său”, „născut, nu creat”.

Expresiile „Dumnezeu de la Dumnezeu; Lumină din Lumină; Dumnezeu adevărat de la Dumnezeu adevărat”, arată ideea unei substanțe spirituale identice în Spirit.

Şi apoi expresia remarcabilă, „fiind dintr-o substanță cu Tatăl”, arată o înțelegere minunată a Tainei lui Hristos. Pentru că, aşa cum arată învățăturile mistice, Isus a fost un Spirit curat, lipsit de dorințe încurcatoare şi Karma care blochează lumea.

Identic în fond cu Tatăl. „Tatăl şi eu suntem una”, după cum a spus El. Există ceva în teologia ortodoxă care să arunce la fel de multă lumină asupra acestui subiect precum învățătura creştinismului mistic despre natura sufletului lui Isus?

„Născut din Fecioara Maria”. – (Crezul Apostolilor).

„Care pentru noi, oamenii şi pentru mântuirea noastră, S-a coborât din ceruri şi S-a întrupat prin puterea Sfântului Duh al Fecioarei Maria şi S-a făcut om”. – (Crezul de la Niceea).

Crezul de la Nicee oferă aici o declarație uimitor de clară a învățăturilor mistice.

„Că pentru noi oamenii şi mântuirea noastră s-a coborât din cer” arată scopul întrupării.

„El a coborât din cer” arată preexistența în sânul Absolutului.

„Şi S-a întrupat” arată coborârea Duhului în trup în pântecele Mariei.

„Şi s-a făcut om” arată luarea corpului fizic al pruncului în pântece.

Învățătura mistică nu aruncă o lumină mai clară asupra acestei afirmații a Crezului?

„A fost răstignit, a murit şi a fost îngropat; a coborât în iad; a înviat a treia din morți”. – (Crezul Apostolilor).

„A pătimit şi a fost îngropat, iar a treia zi a înviat, după Scripturi, şi a şezut la dreapta Tatălui.” – (Crezul de la Niceea).

„Coborârea în iad” a Crezului Apostolilor a însemnat, desigur, trecerea spre locul sufletelor neîntrupate – planul astral inferior. Nici măcar profesorii ortodocşi nu intenționează acum ca termenul „iad” să însemne locul torturii prezidat de Diavol, pe care teologia l-a inventat pentru a înspăimânta oamenii din biserici. „În a treia zi a înviat din morți” (şi pasajul corespunzător din Crezul de la Niceea) se referă la apariția în Corpul Astral, la întoarcerea din Planul Astral în care a rămas timp de trei zile după răstignire.

„Şi S-a înălțat la cer”: Acest pasaj arată credința că El S-a întors de unde a venit, deoarece Crezul de la Niceea a

afirmat că „S-a pogorât din cer şi S-a întrupat... şi S-a făcut om”.

Pasajul din ambele crezuri prin care El şi-a luat apoi locul „de-a dreapta Tatălui” este menit să arate că El a luat locul de cea mai înaltă cinste în darul Tatălui. Învățăturile mistice explică acest lucru arătând că Hristos este separat de Tatăl prin intervenția mai eterică a substanței spirituale şi că El este un Principiu Cosmic al doilea ca importanță față de Tatăl.

Cu adevărat acesta este locul de cinste la „dreapta Tatălui”.

„El va veni să înşele pe cei vii şi pe cei morți”.

În acest pasaj vedem indiciu că Hristos este preocupat nu numai de oamenii „vii” sau vii, ci şi de „morți”, adică de cei care „au leşinat” înainte şi după vremea Lui şi care au trecut la Lumea astrală, aşa cum am explicat în această lecție. Indiferent dacă formulatorii Crezului au înțeles sau nu aşa, fie că au fost sau nu înşelați de tradiția „Ziua Judecății”, cu siguranță primii creştini, sau mai degrabă, misticii dintre ei, au înțeles învățăturile aşa cum erau. . şi el a vorbit despre El ca „viind atât în morți, cât şi în vii”, aşa cum spune una dintre înregistrările oculte.

„Comuniunea sfinților” este înțelegerea spirituală a Tainelor de către Iluminați.

„Iertarea păcatelor” este biruirea minții şi a dorințelor trupeşti.

„Învierea morților şi viața veacului viitor” este promisiunea vieții de apoi, şi nu ideea brută a învierii fizice a trupului, care s-a strecurat în Crezul Apostolilor, evident inserat într-un dat mai târziu pentru a consolida teoriile de casă ale unei şcoli de teologi. Rețineți că Crezul de la Nicee spune pur şi simplu „mortul” şi nu „corpul”. Versiunea învățăturilor păstrate de mistici are un pasaj corespunzător,

„Şi ştim adevărul nemuririi sufletului”. (Italicile sunt ale noastre).

Considerarea pasajelor rămase din crezuri, referitoare la existența „Duhului Sfânt”, trebuie amânată până la următoarea noastră lecție.

A ZECEA LECȚIE.

DOCTRINA SECRETĂ.

Declarația finală a Crezurilor (reluată din lecția anterioară) se referă la Duhul Sfânt.

„Cred în Duhul Sfânt”. (Crezul apostolilor.)

„Şi cred în Duhul Sfânt, Domnul şi dătătorul de viaţă”. (Crezul de la Niceea).

Pentru creştinul obişnuit, natura Duhului Sfânt, una dintre fiinţele Treimii, este acoperită în întuneric şi se spune în general că „nu trebuie înţeleasă”.

O examinare atentă a scrierilor creştine ortodoxe îi va arăta studentului că Biserica este departe în mare în privinţa acestui subiect, care ar trebui să fie de cea mai mare importanţă pentru preoţii şi congregaţiile ei. Întrebaţi-l pe un om al bisericii inteligent obişnuit despre natura Duhului Sfânt şi vedeţi singuri conceptele vagi, contradictorii şi nesatisfăcătoare deţinute de persoana chestionată.

Apoi apelează la enciclopedii şi la alte cărţi de referinţă şi vezi cât de puţin se cunoaşte sau se învaţă pe acest subiect important.

Numai atunci când sunt consultate învăţăturile creştinismului mistic se primeşte orice lumină asupra subiectului. Învăţăturile Oculte sunt destul de explicite pe acest subiect care este atât de plin de dificultăţi şi lipsă de înţelegere din partea profesorilor şi studenţilor ortodocşi.

Învăţătura creştinismului mistic, referitor la Duhul Sfânt, poate fi rezumată prin marea afirmaţie generală că: Duhul Sfânt este Absolutul în faza sa de Manifestare, în comparaţie

cu faza sa de NeManifestare – A fi Manifest în comparație a A fi nemanifestat – Dumnezeu creează față de Dumnezeu necreat – Dumnezeu acționând ca Principiu Creator față de Dumnezeu ca Ființă Absolută.

e cere elevului să citească afirmația generală de mai sus de mai multe ori şi să-şi concentreze atenția asupra ei, înainte de a continua cu lecția.

Pentru a înțelege afirmația de mai sus, este necesar ca elevul să-şi amintească că Absolutul poate fi considerat ca existând în două faze.

Nu ca doi oameni sau ființe, amintiți-vă, ci ca două faze. Există o singură Ființă, poate fi doar Una, dar ne putem gândi la acel Un ca existând în două faze. Una dintre aceste faze este a fi nemanifestat; celălalt, Ființa Manifestă.

Ființa Nemanifestată este Unul în faza sa de Ființă Absolută, nediferențiat, nemanifestat, necreat; fără atribute, calități sau naturi este imposibil ca mintea umană să înțeleagă conceptul de mai sus de Ființă Manifestă în sensul de a putea gândi la el ca un „Lucru sau Ceva”. Asta din cauza fiintei sale esentiale. Dacă ar fi ceva la care ne putem gândi, nu ar fi Absolutul şi nici nu ar fi Nemanifestat. Tot ceea ce ne putem gândi ca fiind un „lucru” este un lucru relativ, o manifestare în ființa obiectivă.

Dar suntem obligați de aceleaşi legi ale rațiunii noastre să admitem că Ființa Absolută Nemanifestată există, deoarece Universul Manifest şi Relativ şi Viața trebuie să fi procedat

şi emanat dintr-o Realitate Fundamentală, care trebuie să fie Absolută şi Nemanifestată.

Şi această Ființă a cărei existență ne face să presupunem că rațiunea noastră cea mai înaltă este Ființa Nemanifestată, Dumnezeu Tatăl, care nu poate fi cunoscută prin simțuri, a cărei existență ne este făcută cunoscută doar prin Rațiune Pură sau prin acțiunea Duhului din noi.

În sens material, „Dumnezeu este Incognoscibil", dar în sensul cel mai înalt El poate fi cunoscut de Spiritul persoanei, iar existența Lui poate fi cunoscută şi dovedită prin exercitarea celor mai înalte facultăți ale rațiunii.

A fi Nemanifestat este Unul în existența sa şi a fi real. Dacă întreaga lume a vieții şi manifestării obiective, chiar şi în formele sale cele mai înalte, ar fi retrasă de la manifestare, atunci ce ar rămâne? Pur şi simplu, Ființa Nemanifestată – Dumnezeu Tatăl, singur. În Ființa Sa, toate celelalte ar fi retrase. În afara Lui nu ar fi nimic. El ar fi Însuşi – Unul – existent în faza de a fi nemanifestat.

Suntem conştienți că această idee poate părea „prea abstrusă" în mintea unora dintre studenții noştri la prima lectură; poate părea o afirmare a unei Ființe care este Ne-Ființă. Dar nu te grăbi, fă-ți timp, iar mintea ta va asimila conceptul şi va descoperi că are un Adevăr corespunzător încorporat în cele mai interioare colțuri şi atunci vei şti că acesta este Adevărul. Şi atunci vei recunoaşte existența lui Dumnezeu Tatăl, în comparație cu Dumnezeu Duhul Sfânt.

Duhul Sfânt, aşa cum am spus, este Absolutul în faza sa de Ființă Manifestă. Adică, este Dumnezeu manifestat în Spiritul Vieții, care este imanent şi se manifestă în toate fenomenele de viață şi obiective din Cosmos sau Univers.

În seria anterioară de lecții despre Filosofia Yoghină, v-am arătat că a existat un Spirit al Vieții imanent şi care se manifestă prin toate formele de viață. De asemenea, v-am arătat că totul în Univers este viu, inclusiv mineralele şi atomii care alcătuiesc materia. V-am arătat că, în măsura în care Spiritul Vieții este sursa tuturor Manifestărilor din univers şi „Dumnezeu în maşina" tuturor forțelor, materiei şi fenomenelor vieții, rezultă în mod natural că nu poate fi nimic mort în lume – că există VIAȚĂ care se manifestă în fiecare obiect, variind doar în gradul de manifestare. În „Lecțiile noastre avansate" şi în „Gnani Yoga" acest subiect este analizat în detaliu.

Deci, ce este acest Spirit al Vieții? Dacă Dumnezeu este Totul, atunci El nu poate fi Altceva decât Dumnezeu. Dar Dumnezeu nu poate fi Necreatul, Absolutul în faza sa absolută: Ființa Nemanifestată. Deci ce poate fi?

Studentul va vedea că răspunsul firesc şi logic la întrebarea cu care am încheiat paragraful anterior trebuie să fie: A fi Manifest – Dumnezeu în Creație – Duhul Sfânt! Şi aceasta este Învățătura Ocultă cu privire la acest mare mister al creştinismului. Şi vedeți cât de bine au înțeles cei care au scris Crezul de la Niceea tradițiile Bisericii primare, când au spus: „Şi eu cred în Duhul Sfânt, Domnul şi Dătătorul de viață".

Învățătura despre Dumnezeul Imanent se află la temelia tuturor învățăturilor mistice ale tuturor popoarelor, raselor şi timpurilor. Indiferent sub ce nume este promulgată învățătura, indiferent de numele crezului sau religiei în care este încorporată, ea rămâne Adevărul cu privire la Dumnezeu Imanent în toate formele de viață, forță şi materie. Şi se găseşte întotdeauna formând Doctrina Secretă a filozofiei, crezului sau religiei. Învățătura exterioară se limitează, în general, la instruirea minții nedezvoltate ale oamenilor şi ascunde adevărul real din spatele unui concept al unei zeități personale sau zeități - zei şi semi-zei, care se presupune că locuiesc departe, într-un tărâm ceresc. . – o mare Ființă care a creat lumea apoi a lăsat-o să funcționeze singură, acordându-i doar o atenție ocazională şi rezervându-şi considerația în principal pentru a-i răsplăti pe cei care i-au oferit omagiu, închinare şi jertfă şi pentru a-i pedepsi pe cei care nu s-au conformat acestor lucruri. cerințe. În general, se crede că aceste zeități personale favorizează anumite persoane care le dau numele şi templele lor şi, în consecință, urăsc duşmanii tribului sau națiunii menționate.

Dar Doctrina Secretă sau Învățătura Ezoterică a tuturor religiilor a aruncat deoparte aceste concepte primitive ale minților nedezvoltate şi învață Adevărul lui Dumnezeu Imanent, Puterea inerentă şi permanentă în toată viața şi manifestarea. Iar creştinismul nu face excepție de la regulă, iar principiul său ezoteric este stabilit în declarația sa de credință în Duhul Sfânt.

În timp ce tendința bisericilor ortodoxe de astăzi este de a spune foarte puțin despre Dumnezeu Duhul Sfânt, deoarece nu pot explica sensul termenului, creştinismul mistic îşi

declară cu îndrăzneală supunerea față de acest principiu al învățăturilor anterioare şi repetă cu evlavie cuvintele Crezului de la Niceea. , „Cred în Duhul Sfânt, DOMNUL ŞI DĂTĂTORUL DE VIAȚĂ”.

Că există o Doctrină Secretă a Creştinismului nu este cunoscut în general de cei mai mulți care pretind numele de „creştin”. Dar a fost întotdeauna cunoscut misticilor din interiorul şi din afara bisericii, iar flacăra ei a fost menținută aprinsă constant de câteva suflete devotate care au fost alese pentru această sarcină sacră.

Doctrina secretă a creştinismului nu îşi are originea în Isus, pentru că El Însuşi era un inițiat al misterelor care fusese cunoscut şi predat cu secole înainte de naşterea Sa. După cum a spus Sfântul Augustin:

„Cea ce se numeşte Religie Creştină a existat printre cei din vechime şi nu a încetat niciodată să existe, de la începutul neamului omenesc până când Hristos s-a făcut trup, moment în care adevărata religie care exista deja a început să se numească creştinism”.

Dorim să citățm aici câteva paragrafe din scrierile unui cunoscut scriitor pe teme religioase, cu a cărui afirmație suntem pe deplin de acord, deşi părerile noastre asupra altor puncte de predare nu sunt de acord cu acest scriitor. El spune:

„Se poate spune că aceste doctrine pur şi simplu nu sunt predate în bisericile de astăzi; cum se întâmplă asta? Pentru

că creştinismul a uitat o mare parte din învățăturile sale originale, pentru că acum este mulțumit doar cu o parte şi o parte foarte mică, ceea ce el ştia inițial. „Au încă aceleaşi scripturi", spui tu. Da, dar aceleaşi scripturi îți spun adesea despre altceva, care acum este pierdut. Ce înseamnă referirile constante ale lui Hristos la „Tainele Domnului"? Împărăție lui Dumnezeu', din cauza declarației sale frecvente către ucenicii săi că interpretarea deplină şi adevărată poate fi dată numai lor şi că ar trebui să vorbească altora în pilde? De ce foloseşte constant termenii tehnici legați de binecunoscutul mister. ?-învățătura antică? Ce vrea să spună Sfântul Pavel când spune: „Noi vorbim înțelepciune între cei desăvârşiți", termen tehnic binecunoscut pentru oamenii aflați într-un anumit stadiu de inițiere? El foloseşte din nou şi din nou termeni de acelaşi fel; el vorbeşte despre „înțelepciunea lui Dumnezeu în taină, înțelepciunea ascunsă pe care Dumnezeu a rânduit-o înainte de a începe lumea şi pe care niciunul dintre prinții acestei lumi nu o cunoaşte", o afirmație care nu ar fi putut fi în niciun fel adevărată dacă s-ar fi referit doar la învățătura creştină obişnuită. care se predică deschis în fața tuturor oamenilor. Urmaşii săi direcți, Părinții Bisericii, ştiau perfect ce a vrut să spună, pentru că toți folosesc exact aceeaşi frazeologie. Clement Alexandrinul, unul dintre primii şi cei mai mari dintre toți, ne spune că „Nu este îngăduit să dezvăluiți oamenilor profanați Tainele Cuvântului"".

„O altă considerație ne arată clar cât de mult din această învățătură timpurie s-a pierdut. Biserica se dedică acum numai producerii de oameni buni, arătând spre sfânt ca fiind cea mai mare glorie şi realizare a sa. mult mai mult decât atât. Când ea făcuse un om sfânt, lucrarea ei cu el abia începea, căci abia atunci era apt pentru pregătirea şi

învățătura pe care ea i le putea da atunci, dar nu poate acum, pentru că a uitat-o. cunoştinţe străvechi. Aşa că a avut trei etape definite în cursul ei de formare: Purificare, Iluminare şi Perfecţiune. Acum ea se mulţumeşte cu Purificarea preliminară şi nu are de oferit Iluminare."

„Citeşte ce spune Clemente: „Puritatea este doar o stare negativă, valoroasă în principal ca o condiţie a intuiţiei. Cel care a fost purificat în Botez şi apoi iniţiat în Micile Taine (a dobândit, adică obiceiurile de autocontrol şi reflecţie) abundă pentru Tainele Majore pentru Gnoză, cunoaşterea ştiinţifică a lui Dumnezeu.'

În alt loc scrie:

„Cunoaşterea este mai mult decât credinţă. Credinţa este cunoaşterea sumară a adevărurilor urgente, potrivită pentru oamenii grăbiţi; dar cunoaşterea este credinţă ştiinţifică".

Iar studentul său, Origen, scrie despre „credinţa populară şi iraţională" care duce la ceea ce el numeşte creştinism fizic, bazat pe povestea Evangheliei, spre deosebire de creştinismul spiritual conferit de Gnoza Înţelepciunii.

Vorbind despre predarea bazată pe naraţiune istorică, el spune:

„Ce metodă mai bună ar putea fi concepută pentru a ajuta masele?"

Dar pentru cei care sunt înțelepți au întotdeauna învățăturile superioare, care sunt date numai celor care s-au dovedit demni de ele. Această învățătură nu se pierde; biserica a izgonit-o când i-a alungat pe marii Doctori Gnostici, dar cu toate acestea s-a păstrat, şi tocmai acea Înțelepciune o studiem, tocmai aceea pe care o găsim pentru a răspunde tuturor problemelor vieții, pentru a ne da o regulă rațională. pentru care să trăim, ca să fie pentru noi o adevărată evanghelie a veştii bune de sus.

Sfântul Pavel indică existența Doctrinei Secrete a Creştinismului, când le spune corintenilor:

„Şi eu, fraților, nu v-am putut vorbi ca duhovniceşti, ci ca trupeşti, ca nişte copii în Hristos. acum puteți, pentru că sunteți încă trupeşti." – I Corinteni 3:1.

Isus a spus:

„Nu dați ce este sfânt câinilor şi nu vă aruncați mărgăritarele voastre înaintea porcilor, ca nu cumva să le calce în picioare şi să se întoarcă şi să vă sfâşie". (Matei 7:6.)

Sfântul Clement al Alexandriei a spus despre spusele de mai sus a lui Isus:

„Chiar şi acum îmi este frică, după cum se spune, „să arunc perlele înaintea porcilor, ca să nu le calce în picioare, să se întoarcă şi să ne sfâşie". Pentru că este dificil să arăți cuvintele cu adevărat pure şi transparente referitoare la

adevărata Lumină pentru ascultătorii porci şi neexperimentați.”

În primul secol după Hristos, termenul „Tainele lui Isus” a fost folosit frecvent de profesorii creştini, iar Cercul Interior al Creştinilor a fost recunoscut ca un corp de suflete avansate care se dezvoltaseră până la punctul de a putea înțelege aceste mistere.

Următorul pasaj din Sfântul Marcu (4:10-12) este interesant în această legătură:

„Şi când era singur, cei care erau cu el cu cei doisprezece L-au întrebat pildele. Iar El le-a zis: V-a fost dată taina Împărăției lui Dumnezeu; dar celor care sunt afară, toate lucrurile sunt descoperite. făcute în pilde: pentru ca, văzând, să vadă şi să nu vadă; şi auzind, auziți şi nu înțelegeți.”

Acelaşi scriitor spune (4:33-34):

„Şi cu multe pilde asemănătoare le-a rostit cuvântul, după cum l-au auzit; şi fără pilde nu le-a vorbit, ci le-a explicat toate lucrurile în particular propriilor săi ucenici”.

Isus le-a spus ucenicilor Săi (Ioan 16:12):

„Am încă multe lucruri să-ți spun, dar acum nu le poți suporta”. Învățăturile Oculte afirmă că atunci când El Sa

întors în forma Sa astrală, după răstignire, El i-a învățat multe adevăruri mistice importante şi avansate, „vorbind despre lucrurile care țin de Împărăția lui Dumnezeu”. (Fapte 1:3.)

Primii Părinți Creştini au vorbit şi au scris deschis despre Tainele Creştine, aşa cum ştiu toți studenții de Istoria Bisericii. Policarp, episcopul Smirnei, scrie altora, sperând că vor fi „cunoscători în Sfintele Scripturi şi că nimic nu le va fi ascuns; dar mie acest privilegiu nu mi-a fost încă acordat”. (Epistola lui Policarp, capitolul 7.) Ignatie, episcopul Antiohiei, spune că „nu este încă desăvârşit în Iisus Hristos. Căci acum încep să fiu ucenic şi vă vorbesc ca şi colegului meu”. El se adresează lor şi ca „inițiați în Tainele Evangheliei, cu Sfântul Pavel, sfântul, martirul”.

Din nou:

Nu aş putea să vă scriu lucruri mai pline de mister? Dar mi-e teamă s-o fac, să nu vă rănească pe voi, care sunteți copii.

Iarta-ma in aceasta privinta, ca nu cumva, neputand primi importanta lor importanta, sa fii sugrumat de ei. Căci chiar şi eu, deşi sunt legat şi capabil să înțeleg lucrurile cereşti, ordinele angelice şi diferitele clase de îngeri şi oşti, distincția dintre puteri şi stăpâniri şi diversitatea dintre tronuri şi autorități, puterea eonilor şi preeminența. a heruvimilor şi serafimilor, sublimitatea Duhului, împărăția Domnului şi, mai presus de toate, măreția neasemuită a Dumnezeului Atotputernic; Deşi sunt familiarizat cu aceste lucruri, de

aceea nu sunt perfect în niciun fel. Sunt eu un discipol ca Pavel sau Petru?

Ignatie vorbeşte şi despre Marele Preot sau Ierofant, despre care afirmă că a fost „căreia i s-a încredinţat sfântul sfintelor şi căruia i-au fost încredinţate numai tainele lui Dumnezeu". (Epistolele lui Ignatie.)

Sfântul Clement al Alexandriei a fost un mistic de rang înalt în Cercul Interior al Bisericii. Scrierile sale sunt pline de aluzii la Tainele creştine.

Spune, printre altele, că scrierile sale erau „un amestec de note gnostice, conform filozofiei vremii", ale căror învăţături le primise de la Pontaemo, instructorul sau profesorul său spiritual. El spune despre aceste învăţături:

„Domnul ne-a îngăduit să comunicăm acele Taine divine şi acea lumină sfântă, celor care sunt capabili să le primească. Cu siguranţă, El nu a dezvăluit celor mulţi ceea ce nu era al celor mulţi, ci celor puţini cărora El ştia că le aparţin. , care erau capabili să le primească şi să se modeleze după ele.

Dar lucrurile secrete sunt încredinţate vorbirii, nu scrisului, aşa cum este cazul lui Dumnezeu. Iar dacă cineva spune că este scris: Nu este nimic ascuns care să nu fie descoperit, nici ascuns, care să nu fie descoperit, să audă şi de la noi, că celui ce aude în ascuns, chiar şi ceea ce este ascuns i se va descoperi. Acesta este ceea ce a prezis acest oracol. Iar celui care poate păzi în ascuns ceea ce i se dă, ceea ce este acoperit va fi descoperit ca adevăr; iar ceea ce este ascuns

de mulți va părea manifestat pentru puțini. Tainele sunt transmise mistic, astfel încât ceea ce se spune să fie în gura vorbitorului; mai degrabă nu în vocea lui, ci în înțelegerea lui. Cuvântul acestor memorandumuri ale mele, ştiu, palid în comparație cu acel spirit plin de har, pe care am avut privilegiul să-l aud. Dar va fi o imagine pentru a ne aminti arhetipul celui care a fost lovit de Thyrsus".

(Putem afirma aici că Thyrsus era toiagul mistic purtat de inițiați în Frățiile Mistice; mai întâi inițiatul a fost lovit cu el şi apoi primit de la Hierofant, în ceremonia formală de inițiere).

Clement adaugă:

„Noi mărturisim că nu explicăm lucruri secrete suficient, departe de asta, ci doar să le aducem în minte, fie că am uitat ceva, fie că este cu scopul de a nu uita. Multe lucruri, ştiu bine, ne-au scăpat, la de-a lungul timpului. a timpului, care au căzut fără să scrie. Sunt, deci, unele lucruri de care nu ne amintim, căci puterea care era în poporul binecuvântat era mare".

„Sunt şi unele lucruri care rămân neobservate multă vreme, care acum au scăpat; iar altele care sunt şterse, dispărând chiar în minte, deoarece o astfel de sarcină nu este uşoară pentru cei neexperimentați; pe acestea le reînvie în comentariile mele. Unele lucruri le omit în mod deliberat, în exercițiul unei selecții înțeleapte, fiindu-mi teamă să scriu ceea ce m-am ferit să spun, nu fără tragere de inimă, pentru că ar fi greşit, dar temându-mă pentru cititorii mei că s-ar

putea împiedica luându-le în sens greşit; şi, precum zice proverbul că ar trebui să ne trezim „înmânând sabie unui copil”, pentru că este imposibil ca ceea ce este scris să nu scape, chiar dacă este publicat de mine, dar fiind mereu revoltaţi, folosind o singură voce, aceea de a scrie. , nimic nu-i raspund celui care intreaba dincolo de ceea ce este scris, pentru ca au nevoie neaparat de ajutorul cuiva, fie al scriitorului, fie al altcuiva care i-a calcat pe urme Unele lucruri la care tratatul meu le va insinua, altele la care se va opri, altele s va menționa pur şi simplu. El va încerca să vorbească imperceptibil, să se manifeste în secret şi să se manifeste în tăcere.” (Stromae of San Clemente.)

Sfântul Clement, în aceeaşi lucrare din care este preluat citatul de mai sus, are un capitol intitulat „Tainele credinței, care nu trebuie dezvăluite tuturor”. În ea afirmă că, întrucât scrierile sale pot fi văzute de toți oamenii, atât cei proşti, cât şi cei înțelepți, „este necesar, aşadar, să se ascundă într-o Taină înțelepciunea rostită, în care este învățat Fiul lui Dumnezeu”.

Apoi adauga:

„Pentru că este dificil să arăți cuvintele cu adevărat pure şi transparente pentru ascultătorii porci şi neexperimentați. Căci cu greu ar putea să suporte ceva mai ridicol decât acestea pentru mulțime; nici un subiect, pe de altă parte, mai admirabil sau mai inspirator. celor de natură nobilă. Dar cei înțelepți nu rostesc cu gura ceea ce raționează în consiliu. „Ceea ce auziți la ureche”, a spus Domnul, „vestiți în case, poruncindu-le să primească tradițiile secrete ale adevăratului cunoaşterea şi expuneți-le cu voce tare şi

vizibil şi, după cum am şoptit la ureche, astfel daţi-i oricui este necesar, dar fără a ne porunci să nu comunicăm tuturor fără deosebire ceea ce li se spune în pilde. Dar există numai o singură delimitare în memorii, care au adevărul semănat împrăştiat şi împrăştiat, pentru ca acesta să scape de atenţia celor care adună seminţe ca ghiocele; dar când vor găsi un cultivator bun, fiecare dintre ei va încolţi şi va produce porumb."

„Cei care sunt încă orbi şi muţi, fără înţelegere, sau privirea orbitoare şi ascuţită a sufletului contemplativ, trebuie să rămână în afara corului divin. De aceea, după metoda ascunsării, Cuvântul cu adevărat sfânt, cu adevărat dumnezeiesc şi ceea ce este mai necesar. nouă, depus în sanctuarul adevărului, era indicat de egipteni prin ceea ce ei numeau între ei adyta, iar de către evrei „voalul" Numai celor consacraţi li se permitea accesul la ei, întrucât Platon considera şi el că nu este legal. pentru că „necuratul să atingă cel curat". De acolo profeţiile şi oracolele vorbesc în enigme, iar oamenilor needucaţi şi needucaţi.

Acum, nu se doreşte ca toate lucrurile să fie expuse neclar fiecăruia şi nici beneficiile înţelepciunii comunicate celor care nici măcar nu au visat nu au fost purificate în suflet, deoarece nu este îngăduit a livra ceea ce este cu fiecare ocazie. care a fost obţinut cu eforturi atât de laborioase. Nici Tainele Cuvântului nu trebuie expuse profanului. Tainele au fost stabilite pentru că era mai profitabil să se acorde contemplarea sfântă şi binecuvântată a realităţilor. Deci, pe de altă parte, deci, sunt Tainele care au fost ascunse până pe vremea apostolilor şi au fost eliberate de ei aşa cum le-au primit de la Domnul şi, ascunse în Vechiul Testament, au fost arătate sfinţilor. Şi pe de altă parte, sunt bogăţiile slavei

tainelor neamurilor, care este credința şi nădejdea în Hristos. Instruirea, care dezvăluie lucruri ascunse, se numeşte Iluminare, deoarece numai profesorul dezvăluie capacul chivotului". (Stromae din San Clemente).

Sfântul Clement citează, de asemenea, cu aprobare, zicala lui Platon, că: „Trebuie să vorbim în ghicitori; că dacă tăblița ar veni întâmplător pe frunzele ei, fie pe mare, fie pe uscat, cel care citeşte poate rămâne ignorant".

El mai spune, referitor la anumite scrieri gnostice:

„Proba este suficientă pentru cei care au urechi. Pentru că nu este necesar să dezvăluie misterul, ci doar să indice ceea ce este suficient pentru ca cei care sunt participanți la cunoaştere să-l ducă la îndeplinire".

L-am citat liber pe Sfântul Clement, cu scopul de a arăta că el, un om aflat într-o poziție foarte înaltă în Biserica Creştină Primară, a recunoscut şi, de fapt, a predat, Învățăturile Interioare sau Doctrina Secretă a Creştinismului Mistic – pe care le-a recunoscut Biserica Biserica Creştină era o organizație care avea un Centru mistic pentru câțiva şi un exterior comun pentru mulțime.

Poate exista vreo îndoială în acest sens după ce ai citit cuvintele de mai sus din stiloul lui?

Dar nu numai că Sfântul Clement a scris şi a învățat în acest fel, dar mulți alții cu autoritate în Biserica Creştină

Primărie şi-au exprimat şi cunoaşterea şi aprobarea Învățăturilor Interioare. De exemplu, Origen, elevul Sfântului Clement, un om a cărui influență s-a simțit mult şi larg în primele zile ale Bisericii. Origen a apărat creştinismul de atacurile lui Celsus, care a acuzat Biserica că este o organizație secretă care a predat Adevărul doar la câțiva, satisfăcând în acelaşi timp mulțimea cu învățături populare şi pe jumătate de adevăr. Origen a răspuns că, deşi era adevărat că au existat Învățături Interioare în Biserică care nu au fost dezvăluite publicului larg, Biserica, în acest sens, a urmat exemplul tuturor învățătorilor Adevărului, care au menținut mereu o latură ezoterică. din învățăturile sale pentru cei apți să participe la ele, dând în acelaşi timp latura exoterică corpului general de adepți.

El scrie:

„Şi totuşi, Taina Învierii, nefiind înțeleasă, este batjocorită printre necredincioşi. În aceste împrejurări, a vorbi despre doctrina creştină ca pe un sistem secret este cu totul absurd. Dar că există anumite doctrine, care nu sunt făcute cunoscute mulțimii, care sunt divulgate după ce au fost predate exoterice, nu este o particularitate numai a creştinismului, ci şi a sistemelor filozofice în care anumite adevăruri sunt exoterice, iar altele ezoterice Unii dintre ascultătorii lui Pitagora s-au mulțumit cu ipse dixit-ul lui; în timp ce alții au fost predați în secret. acele doctrine care nu au fost considerate potrivite pentru a fi comunicate urechilor profane şi insuficient instruite.Mai mult, toate Tainele care sunt celebrate pretutindeni în Grecia şi în țările barbare, deşi sunt celebrate în secret, nu au nici un discredit asupra lor, astfel încât în zadarnic se străduiesc să

defăimească doctrinele secrete ale creştinismului, din moment ce nu o fac înțelegeți corect natura sa.

„Nu am vorbit încă despre respectarea a tot ceea ce este scris în Evanghelii, fiecare dintre ele conținând multă doctrină greu de înțeles, nu numai de mulțime, ci chiar de unii dintre cei mai inteligenți, inclusiv o explicație foarte profundă. a pildelor, pe care Iisus le-a dat „celor din afară", rezervând afişarea întregului lor sens pentru cei care trecuseră de stadiul învățăturii exoterice şi care veneau la El în mod particular în casă. Şi când ajunge să înțeleagă, Tu." Voi admira motivul pentru care se spune că unii sunt „fără", iar alții „în casă". (Originea vs. Celsus).

În aceeaşi lucrare, Origen ia în considerare istoria femeii sirio-feniciene (Mat. Cap. 15) şi spune despre aceasta:

„Şi poate, de asemenea, din cuvintele lui Iisus sunt nişte pâini pe care se poate să le dea celor mai raționali, ca nişte copii, numai; iar altele ca firimiturile din casa mare şi masa celor născuți, care pot fi folosite de unele suflete ca nişte câini".

Şi din nou,

„Acela al cărui suflet nu a fost de mult conştient de niciun rău, mai ales că s-a predat vindecării Cuvântului, să asculte doctrinele care au fost spuse în particular de Isus adevăraților Săi ucenici".

Şi din nou,

„Dar despre aceste subiecte multe, şi de tip mistic, s-ar putea spune: după care este următorul: „Este bine să te ții aproape de secretul unui rege”, astfel încât doctrina intrării sufletelor. nu poate fi aruncat în trup înaintea înțelegerii comune, nici să dea ce este sfânt câinilor, nici să arunce mărgăritare înaintea porcilor, căci o asemenea procedură ar fi nelegiuită, ar echivala cu o trădare a declarației misterioase a înțelepciunii lui Dumnezeu. a unei narațiuni istorice care se doreşte să transmită un sens secret în îmbrăcămintea poveştii, astfel încât cei care au capacitatea să poată rezolva singuri tot ce are legătură cu tema”.

El mai spune, în aceeaşi lucrare:

„Dacă veți ajunge la cărțile scrise după vremea lui Isus, veți descoperi că acele mulțimi de credincioşi care ascultă pildele sunt, parcă, „fără” şi sunt vrednice doar de doctrine exoterice, în timp ce ucenicii învață explicația în mod particular. din pilde, pilde.Căci, în particular, lisus a deschis toate lucrurile propriilor săi ucenici, prețuind mai mult decât mulțimile pe cei care voiau să cunoască înțelepciunea Lui. Şi le promite celor ce cred în El că le va trimite înțelepți şi cărturari. ."

Într-o altă lucrare, Origen afirmă că:

„Scripturile au un înțeles, nu numai cel care apare la prima vedere, ci şi altul, care scapă atenției celor mai mulți oameni. Căci aşa este scris sub forma anumitor Taine şi

după chipul lucrurilor dumnezeieşti. căreia există o părere în întreaga Biserică, că întreaga lege este cu adevărat spirituală; dar că sensul spiritual pe care legea îl transmite nu este cunoscut tuturor, ci numai celor cărora le este conferit harul Duhului Sfânt prin cuvânt. de înțelepciune şi cunoaştere." (De principii.)

Am putea umple pagină după pagină cu citate vii din scrierile primilor părinți creştini şi ale urmaşilor lor, arătând existența Învățăturilor Interioare. Dar trebuie să ne mulțumim cu ceea ce ți-am dat, care sunt clare şi precise şi care provin de la o autoritate neîndoielnică.

Plecarea Bisericii de la aceste Învățături Interioare a fost o mare nenorocire, de care Biserica încă suferă. După cum a spus cunoscutul ocultist Eliphias Levi:

„O mare nenorocire a căzut asupra creştinismului. Trădarea Tainelor de către falşii gnostici – pentru că gnosticii, adică cei care ştiu, au fost inițiații creştinismului primitiv – a făcut ca Gnoza să fie respinsă şi îndepărtată din Biserica puterii supreme. , adevăruri ale Cabalei, care conține toate secretele teologiei transcendentale... Fie ca ştiința cea mai absolută, rațiunea cea mai înaltă să redevină patrimoniul conducătorilor poporului, arta preoțească şi arta regală să preia dublu sceptru al inițierilor antice şi lumea socială va reapără din haosul ei.Nu mai ardeți imaginile sacre, nu mai demolați templele, templele şi imaginile sunt necesare oamenilor, dar expulzați salariații din casa de rugăciune; că orbii nu mai sunt călăuzitori ai orbilor; reconstruiți ierarhia inteligenței şi sfințeniei şi recunoaşteți doar pe cei care

cunosc ca învățători ai celor care cred.” (The Mysteries of Magic, traducere Waite).

Şi acum, vă întrebați, ce s-a învățat în aceste Taine Creştine? Ce este Învățătura Interioară? Ce este Doctrina Secretă? Pur şi simplu asta, buni studenți: Filosofia Ocultă şi Cunoaşterea Mistică care a fost predată Aleşilor în toate timpurile şi epocile şi care este inclusă în seria noastră de lecții despre FILOZOFIA YOGILOR ŞI OCULTISMUL ORIENTAL, pe lângă învățătura specială despre natura, misiunea şi jertfa lui Isus Hristos, aşa cum am încercat să explicăm în această serie de lecții.

Adevărul este acelaşi, indiferent sub ce nume este predat sau cine îl învață.

Dezlipiți-l de coloratia personală a maestrului şi se vede că este acelaşi: ADEVARUL.

În aceste lecții am încercat să vă dăm Cheia Tainelor, dar dacă nu ați studiat celelalte lecții în care au fost expuse Învățăturile Oculte, nu veți putea vedea aplicarea ei în creştinismul mistic. Trebuie să aduci Cunoaşterea la aceste lecții, pentru a lua cunoştințele cu tine.

LECȚIA A UNSprezecea

ÎNȚELEPCIUNEA Străveche.

Doctrina Metempsihozei sau Reîncarnării îşi are rădăcinile adânc înrădăcinate în pământul tuturor religiilor, adică în Învățăturile Interne sau în faza Ezoterică a tuturor sistemelor religioase. Şi acest lucru este valabil atât pentru Învățăturile Interioare ale Bisericii Creştine, cât şi pentru celelalte sisteme.

Misterele creştine au cuprins aceasta, precum şi alte doctrine oculte fundamentale, iar Biserica Primară a susținut astfel de învățături în Cercul său Interior.

Şi, în esența ei, doctrina Renaşterii este singura care este în deplin acord cu concepția creştină despre dreptate supremă şi „echitate". După cum a spus un scriitor cunoscut pe acest subiect:

„Ne scuteşte de multe dificultăți mari. Este imposibil pentru oricine se uită în jur şi vede durerea şi suferința din lume şi inegalitatea oribilă din viața oamenilor, nu doar inegalitatea în bogăție, ci inegalitatea în şansa de progres: să armonizați aceste fapte cu dragostea şi dreptatea lui Dumnezeu, cu excepția cazului în care sunteți dispus să acceptați această teorie că această viață nu este totul, ci este doar o zi în viața

reală a sufletului şi că, prin urmare, fiecare suflet şi-a făcut locul pentru sine. , şi primeşte tocmai pregătirea care este cea mai bună pentru evoluția sa. Cu siguranță singura teorie care îi permite unui om să creadă rațional în ea fără să închidă ochii la faptele evidente, este o teorie care merită studiată.

„Teologia modernă se preocupă în primul rând de un plan de sustragere a dreptății divine, pe care alege să o numească „Mântuire", şi face ca acest plan să depindă în întregime de ceea ce crede un om, sau mai degrabă de ceea ce spune el că crede. Toată această teorie a „mântuirii" , şi într-adevăr teoria că există ceva de care trebuie „mântuit" pare să se bazeze pe o înțelegere greşită a unor texte scripturale. Noi nu credem în această idee a aşa-zisei mânii divine, credem că atribuirea lui Dumnezeu propriile noastre vicii ale furiei şi cruzimii sunt o blasfemie teribilă. Ne agățăm de teoria evoluției constante şi a realizării finale pentru toți şi credem că progresul unei persoane nu depinde de ceea ce crede, ci de ceea ce face. Şi cu siguranță există mult în Biblie pentru a susține această idee. Vă amintiți comentariul Sfântului Pavel: „Nu vă lăsați înşelați, Dumnezeu nu poate fi batjocorit; orice seamănă omul, că şi el va culege"?

Şi din nou, Hristos a spus că „cei care au făcut binele vor merge la învierea vieții" – nu cei care au crezut în vreo doctrină anume. Şi când El descrie ziua judecății, vei observa că nu este ceea ce a crezut cineva, ci doar faptele pe care le-a făcut."

În acest sens, considerăm că este indicat să citățm discursul unui cunoscut ecleziastic englez despre acest subiect important.

Domnul în cauză este Ven. Arhidiaconul Colley, rectorul de Stockton, Warwickshire, Anglia, care a spus:

„În tărâmul ocultului şi al transcendentalului, mutat la explorarea lui din părtinirea saduceană a primelor mele zile, în cea mai mare parte a jumătate de secol am avut experiențe rareori egalate de vreuna, şi sunt sigur că nu au fost depăşite de niciuna; totuşi Am dus până acum, recunosc, la concluzii nu foarte precise.Cu suspendarea judecății, aşadar, nefiind dat să dogmatizeze nimic, şi cu mintea deschisă am încredere, în echilibrul gândirii dorind să mențină un echilibru de opinie între asta şi aia, încă sunt conştient de faptul că sunt receptiv la lumina din orice sursă - respingând nimic care în cel mai mic grad contribuie la neprihănire, de aceea ocup scaunul aici în seara asta, sperând să aflu ce ar putea ajuta la rezolvarea unora dintre multele nedumeriri ale vieții. , şi anume: De ce unii trăiesc până la o bătrânețe copteasc? De dragul meu tată, în timp ce alții trăiesc doar o clipă, să se nască, să gâfâie şi să moară. De ce unii se nasc bogați, iar alții săraci; unii au bogăție doar pentru a corupe, profana, deprava pe alții cu ea, în timp ce sărăcia meritorie se luptă şi luptă pentru îmbunătățirea umană fără ajutor. Unii înzestrați cu mentalitate; altora le lipseşte în mod regretabil capacitatea. Unii cu suflet adevărat din start, firesc, alții cu tendințe brutale şi criminale de la început până la sfârşit.

„Păcatele părinților aduse copiilor până la a treia şi a patra generație pot fi moştenite de la multe, dar vreau să văd prin misterul unui tată bun care are uneori un fiu rău, precum şi unul care dă dovadă de geniu şi facultăți splendide. -- descendența paternității, opusul a tot ceea ce sugerează calități care contribuie la ea. Apoi, ca duhovnic, în lectura mea am notat texte din Sfânta Scriptură şi am întâlnit pasaje din scrierile Părinților Bisericii Primare care par să fie gândite rădăcini, sau supraviețuiri ale vechii idei clasice de reîncarnare.

„Profetul Ieremia (1:5) scrie: „Cuvântul Domnului mi-a zis: „Înainte de a te forma, te-am cunoscut şi înainte de a te naşte, te-am sfințit şi te-am numit prooroc".

Înseamnă aceasta că Eternul a ales, prin cunoaşterea prealabilă a ceea ce va fi Ieremia, Eul creat al slujitorului Său imaterializat din cer înainte de a-şi îmbrăca sufletul cu tegumentul muritor al cărnii la naşterea umană, instruindu-l mai sus pentru rolul pe care ar trebui să-l joace? ? A trebuit să joace aici ca un profet pentru a dramatiza viața lui şi a învăța voința Invizibilului? Omului neputincios de la Bazinul Bethesda, a cărui boală a fost experiența crudă de treizeci şi opt de ani, Fondatorul religiei noastre i-a spus (Ioan 5:14): „Iată, eşti vindecat; nu mai păcătui, ca să nu ți se întâmple ceva mai rău.

A fost (ajustând pedeapsa proporțional cu infracțiunea) vreun păcat scandalos când era copil, în primăvara anilor şi zilelor tinereții sale neexperimentate de viață corporală, care i-a provocat o asemenea durere fizică, aşa cum păcatul de tineret în repetarea lui ar necesita? . Chiar mai rău decât

aceşti aproape patruzeci de ani de suferinţă dureroasă? 'Cine a păcătuit, omul acesta sau părinţii lui, că s-a născut orb?' (Ioan 9:2.), a fost întrebarea ucenicilor către Isus.

Şi întrebarea noastră este: a păcătuit înainte de a se naşte pentru a merita pedeapsa de a fi născut orb?

„Aşadar, a lui Ioan Botezătorul, a fost el o reîncarnare a lui Ilie, profetul, care avea să vină din nou? (Maleahi 4:5). Isus a spus că el este Ilie, care într-adevăr venise, şi pe evreii răi pe care i-au făcut lui tot ce voiau: Irod l-a tăiat capul (Matei 11:14 şi 17:12).

„Ilie şi Ioan Botezătorul apar în Bibliile noastre de referinţă şi Concordanţa lui Cruden pentru a concorda şi se îmbină într-una singură. Nota al optulea din primul capitol al celei de-a doua Cărţi a Regilor şi al patrulea verset al celui de-al treilea capitol al Evangheliei Sfântului Matei. Asemănări şi particularităţi ale îmbrăcămintei Ilie, după cum citim, era un „bărbat păros, cu un brâu de piele în jurul coapselor", în timp ce Ioan Botezătorul avea „veşmântul său de păr de cămilă şi un brâu de piele în jurul umerilor". era pustia pustiei. Ilie a mers patruzeci de zile si patruzeci de nopti pana la Horeb, muntele lui Dumnezeu din pustia Sinai. Ioan Botezatorul era in

botezul pustiului Iudeii de dincolo de Iordan. Iar viaţa lui în exil – o retragere voluntară şi cu sacrificiu de sine din bântuielile oamenilor – a fost paralelă şi remarcabil susţinută de hrană (pasăre – dusă la zbor – purtată). „Am poruncit corbilor să vă hrănească", i-a spus profetului vocea

Divinității; în timp ce lăcustele şi mierea sălbatică erau hrana Boteztorului.

„‘Şi mai presus de toate’, a spus Domnul nostru al lui Ioan Botezătorul către ucenici, ‘dacă-l veți primi, acesta este Ilie care va veni’.

„Originea, în secolul al II-lea, unul dintre cei mai învățați Părinți ai Bisericii primare, spune că aceasta declară preexistența lui Ioan Botezătorul ca Ilie înainte de existența sa decretată mai târziu ca înaintemergător al lui Hristos.

„Origen mai spune în text: „Eu l-am iubit pe Iacov, dar l-am urât pe Esau”, că, dacă calea noastră nu este marcată conform faptelor noastre înainte de această viață prezentă care este acum, cum să nu fie falsă şi nedreaptă în Dumnezeu? fratele mai mare l-a slujit pe cel mai mic şi a fost urât de Dumnezeu (deşi binecuvântat de Isaac, fiul drept al lui Avraam) înainte ca Esau să fi făcut ceva demn de slujire sau să fi dat vreun prilej pentru ura Atotputernicului Milostiv?

„Mai mult, despre textul (Efeseni 1:4), „Dumnezeu care ne-a ales înainte de întemeierea lumii”, Origen spune că aceasta sugerează preexistența noastră înainte de a exista lumea.

„În timp ce Ieronim, potrivit lui Origen, vorbeşte despre odihna noastră în înălțime, unde viețuitoarele raționale locuiesc înainte de coborârea lor în această lume de jos şi înainte de mutarea lor din viața invizibilă a tărâmului spiritual la viața vizibilă aici pe pământ, învățând, ca spune

el, nevoia de a reveni la a avea corpuri materiale înainte, ca sfinți şi oameni făcuți „desăvârşiți precum Tatăl nostru care este în ceruri este desăvârşit”, se bucură din nou în lumea îngerilor de vechea lor fericire.

„Justin Mucenic vorbeşte şi despre sufletul care locuieşte în corpul uman de mai multe ori, dar el crede că, ca regulă generală (exemplu în cazul în care Ioan Botezătorul uită că a fost Ilie) nu avem voie să ne amintim experiențele noastre anterioare de această viață în timp ce încă o dată suntem în exil aici ca străini şi pelerini într-un climat neplăcut, departe de casa noastră cerească.

„Clemens Alexandrinus, şi alții dintre Părinți, se referă la reîncarnare (sau transmigrare sau metempsihoză, aşa cum este numită în anii intermediari ai timpurilor clasice şi mai târziu acum ca renaştere) pentru a ne aminti de adevărul vital predat de Domnul nostru în cuvintele , „Trebuie să vă naşteți din nou.”

Aceste cuvinte, care ies de pe buzele unui om atât de eminent din rândurile conservatoare ale Bisericii Angliei, ar trebui să atragă atenția oricărui căutător serios după Adevărul Doctrinei Creştine. Dacă un astfel de om, crescut într-un astfel de mediu, ar putea să depună o mărturie atât de elocventă despre adevărul unei filosofii, în general, considerată străină de crezul său acceptat, la ce nu ne-am putea aştepta de la o Biserică eliberată de limitele formale înguste ale ortodoxiei? ? , şi încă o dată liber să ia în considerare, să învețe şi să predea acele doctrine nobile susținute şi predate inițial de către Primii Părinți ai Bisericii lui Hristos?

În timp ce majoritatea creştinilor moderni se opun cu înverşunare ideii că doctrina Metempsihozei a făcut parte vreodată din Doctrina creştină, preferând să o considere învățătură „păgână”, rămâne faptul că studentul atent şi fără prejudecăți Veți găsi dovezi incontestabile. în scrierile Părinților Primişti Creştini, indicând cu siguranță concluzia că doctrina Metempsihozei a fost crezută şi predată în Cercul Interior al Bisericii Primare. Doctrina a făcut, fără îndoială, parte din Tainele creştine şi a dispărut în obscuritate comparativă odată cu declinul spiritualității în Biserică, până acum omul bisericesc obişnuit nu se mai agăța de ea şi într-adevăr consideră că acea parte a ei este barbară şi păgână. inițial împărtăşit şi predat de către părinții, sfinții şi conducătorii bisericii timpurii.

Primii creştini erau oarecum împărțiți în credințele lor despre detaliile renaşterii. O sectă sau corp a susținut ideea că sufletul unei persoane este veşnic, venind de la Tatăl. De asemenea, că au existat multe grade şi clase de suflete, dintre care unele nu s-au încarnat niciodată în corpurile umane, dar care trăiesc în multe planuri de viață necunoscute nouă, trecând din plan în plan, din lume în lume. Această sectă a susținut că unele dintre aceste suflete au ales să experimenteze viața pe plan fizic şi acum treceau prin diferitele etape ale vieții pe plan fizic, cu toate durerile şi necazurile ei, supuse Legii Renaşterii. dobândiseră o experiență completă, când aveau să părăsească cercul de influență al planului fizic şi să se întoarcă la libertatea lor originală.

O altă sectă s-a agățat de calea ocultă mai ştiințifică a evoluției treptate a sufletului, prin renaşteri repetate, pe plan fizic, de la Jos la Sus, aşa cum am expus în lecțiile

noastre „Gnani Yoga”. Diferența dintre învățături a apărut din diferitele concepții ale marilor conducători, unii fiind influențați de Învățăturile Oculte iudaice care aderau la prima doctrină menționată mai sus, în timp ce a doua şcoală s-a agățat de doctrina predată de misticii greci şi misticii greci. Ocultistii hindusi. Şi fiecare a interpretat Învățăturile Interioare în lumina afilierilor lor anterioare.

Astfel, unele dintre cele mai vechi scrieri vorbesc despre „preexistență”, în timp ce altele vorbesc despre „renaşteri” repetate. Dar principiul de bază este acelaşi şi, într-un fel, ambii aveau dreptate, aşa cum ştiu bine ocultiştii avansați. Principiul fundamental al ambelor concepții este că sufletul iese ca o emanație din Tatăl sub forma unui Duh; că Spiritul este scufundat în învelişurile limite ale materiei şi apoi este cunoscut ca „un suflet”, pierzându-şi pentru un timp puritatea neprihănită; că sufletul trece prin renaştere, de la inferior la superior, dobândind noi experiențe în fiecare încarnare; că sufletul care avansează trece din lume în lume, în cele din urmă întorcându-se acasă încărcat cu diversele experiențe ale vieții şi devenind din nou Spirit pur.

Primii Părinți Creştini au fost implicați într-o acerbă controversă cu filozofii greci şi romani, cu privire la concepția susținută de unii dintre aceştia din urmă despre doctrina absurdă a transmigrării sufletului uman în trupul unui animal. Părinții Bisericii au combatut această învățătură eronată cu mare energie, scoțând cu forță în argumentele lor distincția dintre adevăratele învățături oculte şi această perversiune eronată şi degenerată în doctrinele transmigrării în corpuri animale.

Acest conflict a provocat o denunțare viguroasă a învățăturilor şcolilor pitagoreice şi platonice, care susțineau doctrina pervertită că un suflet uman poate degenera în starea animală.

Printre alte pasaje citate de Origen şi Ieronim pentru a dovedi preexistența sufletului s-a numărat şi cel al lui Ieremia (1:5): „Înainte de a te naşte, te-am sfințit şi ți-am dat un profet". Scriitorii timpurii au susținut că acest pasaj le-a confirmat opiniile particulare cu privire la preexistența sufletului şi la posesia anumitor caracteristici şi calități dobândite în timpul naşterii anterioare, deoarece, susțineau ei, ar fi o nedreptate pentru un om, înainte de naştere, să să fie înzestrat cu calități non-carnale; şi că astfel de calități şi abilități ar putea fi pe bună dreptate rezultatul celor mai bune lucrări şi acțiuni. Ei s-au referit şi la profeția revenirii lui Ilie, în Maleahi 4:5. Şi, de asemenea, despre cartea (necanonică) „Înțelepciunea lui Solomon", în care Solomon spune: „Eram un copil plin de resurse şi aveam un Duh bun. Mai degrabă, fiind bun, am intrat într-un trup fără cusur".

Ei l-au mai citat pe Josephus, în cartea sa intitulată „De Bello Judico", în care eminentul scriitor evreu spune: „Ei spun că toate sufletele sunt incoruptibile; dar că sufletele oamenilor buni doar se transferă în alte trupuri, dar că sufletele lui. oamenii răi sunt supuşi pedepsei veşnice".

Ei l-au mai citat pe Josephus, referitor la credința evreiască în renaştere, evidențiată de relatarea cazului în care, la asediul cetății Jotapota, s-a refugiat într-o peşteră în care se aflau un număr de soldați, care se certau. comoditatea de a

se sinucide pentru a nu fi luat prizonier de romani. Josephus i-a mustrat astfel:

„Nu vă amintiți că toate spiritele curate, care sunt în conformitate cu dispensația divină, trăiesc în cele mai frumoase locuri cereşti şi, în decursul timpului, sunt trimise să locuiască în trupuri fără păcat; ci sufletele celor care s-au angajat să se distrugă. sunt condamnați într-o regiune în întunericul lumii interlope?"

Scriitori recenti susțin că acest lucru arată că el însuşi a acceptat doctrina Trezirii şi, de asemenea, arată că trebuie să fi fost familiar soldaților evrei.

Se pare că nu există nicio îndoială cu privire la familiaritatea poporului evreu din acea vreme cu învățăturile generale despre Metempsihoză. Filon afirmă pozitiv că doctrina face parte din învățăturile şcolii evreieşti din Alexandria. Şi din nou întrebarea care i s-a pus Iisus despre „păcatul orbului născut" arată cât de familiar erau oamenii cu doctrina generală. Şi astfel, învățăturile lui Isus despre acest punct nu trebuiau să fie subliniate în mod deosebit oamenilor de rând, El a rezervat această instrucțiune despre învățăturile interioare referitoare la detaliile Renaşterii pentru ucenicii săi aleşi.

Dar chiar şi aşa, subiectul este menționat în mai multe locuri în Noul Testament, după cum vom vedea.

Isus a afirmat în mod pozitiv că Ioan Botezătorul era „Ilie", a cărui întoarcere fusese prezisă de Maleahi (4:5). Isus a

afirmat acest lucru de două ori, în mod pozitiv, adică „Acesta este Ilie care va veni” (Mat. 11:14); şi iarăşi: „Dar eu vă spun că Ilie a venit deja, dar ei nu L-au cunoscut, ci au făcut tot ce au vrut cu el... Atunci ucenicii au înţeles că le vorbea despre Ioan Botezătorul”. (Matei 17:12-13.) Misticii subliniază că Isus a văzut clar faptul că Ioan era Ilie reîncarnat, deşi Ioan a negat acest fapt, din cauza lipsei de amintire a întrupării sale trecute.

Isus Învățătorul a văzut clar ceea ce Ioan Înaintemergătorul nu a perceput despre el însuşi. Trăsăturile clar perceptibile ale reapariției lui Ilie în Ioan confirmă afirmația pozitivă de două ori repetată a Maestrului că Ioan Botezătorul a fost Ilie reîncarnat.

Şi aceasta este cu siguranță suficientă autoritate pentru ca creştinii să accepte că doctrina Renaşterii are un loc în Învățăturile Bisericii. Dar totuşi, bisericii ortodocşi mormăie „A vrut să spună altceva!” Nu există nimeni atât de orb ca cel care refuză să vadă.

Un alt exemplu notabil de recunoaştere a doctrinei de către Isus şi discipolii săi apare în cazul „omului născut orb”. Ar putea fi bine să citez istoria.

„Şi trecând pe lângă el, a văzut un om orb din naştere. Şi ucenicii lui l-au întrebat, zicând: „Rabi, cine a păcătuit, omul acesta sau părinții lui, că s-a născut orb?” Iisus a răspuns: „N-a păcătuit nici omul acesta, nici părinții lui. (Ioan 9:1-3.)

Cu siguranță că nu poate fi greşit sensul acestei întrebări: „Cine a păcătuit, omul acesta sau părinții lui?" – căci cum ar putea un om să păcătuiască înainte de naştere, dacă nu ar fi trăit într-o întrupare anterioară? Iar răspunsul lui Isus spune pur şi simplu că persoana nu s-a născut orb din cauza păcatelor unei vieți trecute, nici din cauza celor ale părinților săi, ci din cauza unei a treia cauze. Dacă ideea reîncarnării ar fi fost respingătoare învățăturilor, nu ar fi denunțat-o discipolilor săi? Faptul că ucenicii Săi I-au pus întrebarea, nu arată că aveau obiceiul să discute cu El problemele Renaşterii şi Karmei şi să primească instrucțiuni şi răspunsuri la întrebările pe care i le puneau în acest sens?

Există multe alte pasaje din Noul Testament care dovedesc familiaritatea discipolilor şi urmaşilor lui Isus cu doctrina Renaşterii, dar preferăm să ne întoarcem la scrierile părinților creştini timpurii pentru a arăta ceea ce au gândit şi au învățat ei cu privire la subiectul Renaştere şi karma.

Printre marile autorități şi scriitori ale Bisericii Primare, Origen se remarcă în mod preeminent ca o mare lumină. Să citățm de la un scriitor proeminent despre acest om şi învățăturile sale:

„În scrierile lui Origen avem o mină de informații cu privire la învățăturile primilor creştini. Origen a avut o viziune splendidă şi grandioasă asupra întregii evoluții a sistemului nostru. Vă voi pune pe scurt. O puteți citi în toate argumentele sale atent elaborate logic, dacă aveți răbdarea să citiți singuri tratatul lui.Punctul lui de vedere, atunci, a fost punctul de vedere evolutiv.El a învățat că toate Spiritele

care există au venit de la Dumnezeu, toate înzestrate cu liber arbitru ; că unii dintre aceştia au refuzat să se abate de la calea dreptății şi, drept răsplată, au luat locul despre care vorbim ca fiind al îngerilor; că mai târziu au venit alții care, în exercitarea liberului lor arbitru, s-au abătut de la calea divinității, şi apoi au trecut la rasa umană pentru a-şi recupera, printr-o viață dreaptă şi nobilă, statutul de înger pe care nu l-au putut păstra; pe care alții, încă în exercițiul liberului lor arbitru, au coborât şi mai adânc. mintea în rău şi a devenit duhuri rele sau demoni.

Deci toate aceste Spirite au fost inițial bune; dar bun pentru inocență, nu pentru cunoaştere. Şi, de asemenea, subliniază că îngerii pot deveni oameni şi că chiar şi cei răi înşişi pot să se ridice din nou şi să redevină oameni şi îngeri. Unii dintre voi îşi vor aminti că una dintre doctrinele condamnate în Origen în zilele de mai târziu a fost doctrina glorioasă conform căreia, chiar şi pentru cei mai răi dintre oameni, răscumpărarea şi restaurarea erau posibile şi că nu exista aşa ceva ca o eternitate a răului în lume. . un univers care a venit din Eterna Bunătate şi s-ar întoarce de unde a venit."

Şi din scrierile acestui mare om vom cita acum.

În marea sa lucrare „De Principiis", Origen începe prin a afirma că numai Dumnezeu însuşi este fundamental şi în virtutea naturii sale esențiale, Binele. Dumnezeu este singurul Bun, Binele absolut perfect. Când luăm în considerare etapele minore ale Binelui, constatăm că Bunătatea este derivată şi dobândită, mai degrabă decât fundamentală şi esențială. Origen spune apoi că Dumnezeu dă liberul arbitru tuturor spiritelor în mod egal şi că, dacă

nu îl folosesc în direcția dreptății, atunci ele cad în stări inferioare „una mai repede, alta mai încet, una mai mare, alta mai încet”. . într-o măsură mai mică, fiecare fiind cauza propriei distrugeri”.

El se referă la faptul că Ioan Botezătorul este umplut cu Duhul Sfânt în pântecele mamei sale şi spune că este o noțiune falsă să ne imaginăm „că Dumnezeu umple indivizii cu Duhul Său Sfânt şi le dă sfințirea, nu pe baza dreptății şi conform lui. meritat, dar nemeritat.

Şi cum vom scăpa de afirmația: „Există respect față de oameni față de Dumnezeu?” Doamne fereşte. Sau aceasta: „Există nedreptate în Dumnezeu?” Doamne fereşte şi asta. Căci aşa este apărarea celor care susțin că sufletele vin cu trupuri.” Apoi, el îşi arată credința în renaştere, argumentând că Ioan şi-a câştigat favoarea divină din cauza unei vieți corecte într-o întrupare anterioară.

Se analizează apoi problema importantă a aparentei nedreptăți afişate în ceea ce priveşte inegalitățile existente între oameni.

El spune:

„Unii sunt barbari, alții greci, iar dintre barbari unii sunt sălbatici şi feroce, iar alții de o dispoziție mai blândă, iar unii dintre ei trăiesc sub legi care au fost pe deplin adoptate, alții, din nou, sub legi cu un caracter mai comun.” , sau tip sever; în timp ce unii, în plus, posedă obiceiuri cu un caracter inuman şi sălbatic mai degrabă decât legi; iar unii

dintre ei, din ceasul naşterii, sunt reduşi la umilire şi supunere şi crescuţi ca sclavi, fiind puşi sub stăpânirea stăpânilor, sau a prinţilor sau a tiranilor, unii cu trupuri sănătoase, alţii cu trupuri bolnave. .din tinereţe, unii cu defecte la vedere, alţii la purtare şi vorbire, unii născuţi în acea stare, alţii lipsiţi de folosirea simţurilor imediat după naştere. Dar de ce trebuie să repet şi să enumer toate ororile mizeriei umane? De ce ar trebui să fie asta?

Origen continuă apoi să combată ideile avansate de unii gânditori ai timpului său, că diferenţele au fost cauzate de o diferenţă esenţială în natura şi calitatea sufletelor indivizilor. Ea afirmă cu tărie că toate sufletele sunt în esenţă egale ca natură şi calitate şi că diferenţele apar din diferitele exerciţii ale puterii lor libere de arbitru.

El spune despre oponenţii săi:

„În consecinţă, argumentul său este următorul: dacă există această mare diversitate de împrejurări şi această condiţie diversă şi variabilă prin naştere, în care facultatea liberului arbitru nu-şi are locul (de vreme ce nimeni nu îşi alege unde, sau cu cine, nici în ce stare se naşte); dacă, deci, aceasta nu se datorează diferenţei dintre natura sufletelor, adică un suflet de natură rea este destinat unui neam rău şi un suflet bun unui drept. naţiune, ce altă concluzie rămâne decât aceea că aceste lucruri trebuie să fie presupuse a fi reglementate din întâmplare sau întâmplător? Şi, dacă acest lucru este admis, atunci nu se va mai crede că lumea a fost făcută de Dumnezeu sau administrată de providenţa Sa”.

Origin spune mai departe:

„Dumnezeu, care a considerat că este drept să-şi ordoneze creaturile după meritele lor, a adus aceste înțelegeri diferite în armonia unei lumi, pentru a împodobi, parcă, o locuință, în care să fie nu numai vase de aur şi argint, dar şi din lemn şi lut (şi unii, în adevăr, pentru cinste, iar alții pentru dezonoare), cu diversele lor vase, sau suflete, sau intelecturi, pentru care Creatorul nu va părea nedrept când va distribui (din motivele deja mentionata) fiecaruia dupa nevoile sale, nici fericirea sau nefericirea nasterii fiecaruia nu va fi intamplatoare, sau oricare ar fi conditia care ii corespunde in noroc.

Apoi el afirmă că starea fiecărui om este rezultatul propriilor sale rătăciri.

Apoi ia în considerare cazul lui Iacov şi Esau, pe care un anumit grup de gânditori îl folosise pentru a ilustra discriminarea nedreaptă şi crudă a Creatorului față de creaturile sale. Origen a susținut că, în acest caz, ar fi foarte nedrept ca Dumnezeu să-l iubească pe Iacov şi să-l urască pe Esau înainte de a se naşte copiii şi că singura interpretare adevărată a problemei a fost teoria conform căreia Iacov a fost răsplătit pentru faptele bune din viețile trecute, în timp ce Esau a fost pedepsit pentru faptele sale rele din încarnările trecute.

Şi nu numai Origen ia această poziție, ci şi Ieronim, căci acesta din urmă spune: „Dacă examinăm cazul lui Esau, s-ar putea să aflăm că el a fost condamnat pentru păcatele

sale dinainte într-un curs mai rău al vieții". (Scrisoare de la Ieronim către Avito.)

Origins spune:

„Nu este nedrept că şi în pântece Iacov şi-a înlocuit fratele, dacă simțim că a fost iubit cu vrednicie de Dumnezeu, după meritele vieții sale de mai înainte, pentru a merita să fie preferat fratelui său".

Origen adaugă:

„Acest lucru trebuie aplicat cu atenție în cazul tuturor celorlalte creaturi, pentru că, aşa cum am discutat mai devreme, dreptatea Creatorului trebuie să se manifeste în orice".

Şi din nou, „Inegalitatea circumstanțelor păstrează dreptatea unei recompense în funcție de merit".

Annie Besant (căreia îi suntem datori pentru câteva dintre aceste citate), spune, referitor la această poziție a lui Origen:

„Astfel aflăm că această doctrină a făcut apărarea dreptății lui Dumnezeu. Dacă un suflet poate fi făcut bun, atunci a face un suflet rău este imposibil pentru un Dumnezeu al dreptății şi al iubirii. Nu se poate face. Nu există nicio justificare pentru şi în momentul în care recunoşti că oamenii sunt născuți criminali, eşti forțat în poziția

blasfemii că un Dumnezeu perfect şi iubitor creează un suflet ruinat şi apoi îl pedepseşte pentru că este ceea ce a făcut El, sau altfel ceea ce El încearcă să facă. fă să crească şi să dezvolte creaturi pe care El le pregăteşte pentru fericirea finală şi, dacă în vreo viaţă un om se naşte rău şi rău, este pentru că a făcut rău şi trebuie să culeagă dureros rezultatele răului pentru a putea învăța înțelepciunea şi a se întoarce. spre bine".

Origen are în vedere şi povestea faraonului, despre care scriitorii biblici spun că „inima lui a fost împietrită de Dumnezeu". Origen declară că împietrirea inimii a fost cauzată de Dumnezeu pentru ca Faraon să învețe mai uşor efectul răului, pentru ca în viitoarele sale întrupări să poată profita de experiența sa amară.

El spune:

„Uneori nu duce la rezultate bune ca un om să se vindece prea repede, mai ales dacă boala, fiind închisă în părțile interne ale corpului, înfurie cu o furie mai mare. Creşterea sufletului trebuie înțeleasă ca fiind purtată. nu dintr-o dată, ci încet şi încet, treptat, văzând că procesul de amendare şi corectare se va desfăşura imperceptibil în cazuri individuale, în decursul a nenumărate şi nemăsurate vârste, unele depăşind pe altele şi tinzând pe un curs mai rapid spre perfecțiune, în timp ce alții, din nou, urmăresc îndeaproape, iar unii, din nou, cu mult în urmă.

Mai spune:

„Cei care se îndepărtează din această viață în virtutea acelei morți care este comună tuturor, se dispun după faptele şi meritele lor, pe măsură ce se consideră vrednici, unii în locul numit „infernus”, alții în sânul lui Avraam şi în diferite localități sau locuințe. Aşa şi din aceste locuri, ca şi cum ar muri acolo, dacă se poate folosi expresia, ei coboară din „lumea superioară” în acest „iad”. Pentru acel „iad” la care sufletele morților. sunt conduşi din aceasta Lumea este, cred eu, din cauza acestei distrugeri, numită „iadul de jos.” Fiecare care coboară pe pământ, după meritele sale, sau după poziția pe care a ocupat-o acolo, este rânduit să se nască în această lume într-o țară diferită, sau într-o altă națiune, sau într-un alt mod de viață, sau înconjurată de boli de alt fel, sau fiind descendenți din părinți religioşi sau din părinți nereligiosi; astfel încât uneori se întâmplă ca un Israelit coboară printre sciți şi un egiptean sărac este dus în Iudeea.” (Originea vs. Celsus).

Vă puteți îndoi, după ce ați citit citatul de mai sus, că Metempsihoza, Reîncarnarea sau Renaşterea şi Karma au fost ținute şi predate ca doctrină adevărată de către Părinții Bisericii Creştine timpurii? Nu puteți vedea că în sânul Bisericii Primare se afla doctrina geamănă a Reîncarnării şi Karmei?

Aşadar, de ce persistă în a o trata ca pe un lucru importat din India, Egipt sau Persia pentru a tulbura somnul liniştit al Bisericii Creştine? Nu este decât întoarcerea acasă a unei părți a Doctrinei Interioare originale, atât de mult ostracizată din casa copilăriei.

Învățătura a fost interzisă de anumite influențe din Biserică în secolul al VI-lea. Al Doilea Sinod de la Constantinopol (553 d.Hr.) l-a condamnat ca erezie, iar de atunci creştinismul oficial l-a luat cu o privire slabă şi l-a alungat cu sabia, ţăruşul şi celula închisorii. Lumina a fost ținută aprinsă mulți ani, însă, de acea sectă atât de persecutată de Biserică, albigenzii, care au oferit sute de martiri tiraniei autorităților bisericeşti, din cauza credinței lor lipite de Învățăturile Interioare ale Bisericii despre Reîncarnare. şi Karma.

Sufocat de pătura superstiției care a coborât ca un nor dens deasupra Europei în Evul Mediu, Adevărul a supraviețuit totuşi şi, după multe încercări neîntrerupte de a izbucni din nou în flăcări, a reuşit în sfârşit, în acest glorios al XX-lea secol, să arate. din nou lumina şi căldura sa în lume, readucerea creştinismului la concepțiile originare ale acelor minți glorioase ale Bisericii primare. Odată revenit în sine, Adevărul va avansa, înlăturându-şi toate obiecțiile mărunte şi obstacolele care l-au ținut captiv timp de atâtea secole.

Să încheiem această lecție cu acele cuvinte inspiratoare ale poetului Wordsworth, al cărui suflet s-a ridicat la percepția Adevărului, în ciuda restricțiilor convenționale impuse de vârsta şi pământul său.

„Naşterea noastră nu este altceva decât un vis şi o uitare, Sufletul care se înalță cu noi, steaua vieții noastre, şi-a avut stadiul altundeva, Şi vine de departe. Nu în uitare totală, nici în goliciunea totală, ci târâind. nori de slavă venim de la Dumnezeu, care este casa noastră”.

LECȚIA A DOISprezecea.

MESAJUL MAESTRULUI .

În aproape toate învățăturile şi mesajele lui Isus, există mesajul mistic constant cu privire la existența Duhului în sufletul fiecărui individ, acel Ceva Interior la care toți se pot întoarce în vremuri de durere şi probleme, acel Îndrumare. şi Monitor, care este întotdeauna gata să sfătuiască, să consilieze şi să direcționeze dacă cineva se deschide către Voce.

„Căutați mai întâi Împărăția şi toate vi se vor adăuga."

Şi, din nou, ca şi cum ar fi să explic: „Împărăția Cerurilor este înlăuntrul tău". Acesta este Mesajul Mistic care dă o cheie pentru Tainele Învățăturilor Interioare.

Să luăm câteva dintre spusele Lui şi să încercăm să le interpretăm în lumina acestor învățături. Dar înainte de a face acest lucru, trebuie să atragem atenția elevului asupra faptului că, pentru a înțelege în mod inteligent ceea ce spunem, el trebuie să recitească cu atenție „Paisprezece Prelegeri despre filosofia yoghinilor", în care detaliile învățăturilor yoghine sunt expuse.. – adică se explică adevărurile fundamentale.

În „Cursul Avansat” şi în „Gnani Yoga” sunt prezentate fazele superioare ale învăţăturilor. Şi, deşi în aceste lucrări se face puţin sau deloc referire la creştinism, învăţăturile sunt atât de fundamentale încât Învăţăturile interioare ale tuturor religiilor – inclusiv creştinismul – pot fi înţelese de cel care s-a familiarizat cu aceste adevăruri fundamentale.

Există o singură Filosofie Ocultă adevărată şi o găsim în evidenţă peste tot: odată ce Adevărul este înţeles, se constată că este Cheia Maestru cu care se deschid diferitele uşi care duc la faza ezoterică a fiecăreia dintre religii. sau filozofii. Părinţii yoghini, cu secole şi secole în urmă, au rezolvat Enigma Universului, iar cele mai înalte eforturi ale minţii umane de atunci nu au făcut altceva decât să coroboreze, să dovedească şi să exemplifice Adevărul original exprimat de aceşti Venerabile Înţelepţi.

Să citim cuvintele lui Isus în lumina acestei înţelepciuni străvechi.

Luaţi în considerare predica de pe munte aşa cum este dată în Matei (capitolele 5; 6; 7).

„Fericiţi cei săraci cu duhul, că a lor este Împărăţia cerurilor” (Matei 5:3).

Cu aceste cuvinte, Isus a indicat învăţăturile oculte conform cărora cei care au renunţat la gloria deşartă şi la ambiţiile mărunte ale acestei lumi vor fi pe drumul spre realizarea Sinelui Adevărat, a Ceva dinăuntru, a Spiritului.

Nu este scris că „Împărăția Cerurilor este înlăuntrul vostru”?

„Fericiți cei ce plâng, căci vor primi mângâiere”. (Matei 5:4.)

Cu aceste cuvinte, Isus a arătat învățăturile ascunse pe care cei care au avansat atât de departe încât au putut vedea nebunia ambiției umane şi, în consecință, au simțit durerea care vine asupra tuturor celor care sunt deasupra mulțimii şi care s-au plâns pentru realizarea lui nebunia şi inutilitatea a tot ceea ce oamenii se străduiesc atât de mult ar fi, în cele din urmă, mângâiate de acea „pace care întrece orice înțelegere” care vine doar la cei care intră în realizarea Împărăției Cerurilor care se află în interiorul lor.

„Fericiți cei blânzi, că ei vor moşteni pământul”. (Matei 5:5.)

Cu aceste cuvinte, Isus a vrut să învețe că cei care dobândiseră atitudinea de ascultare față de Puterea Duhului din ei vor deveni Stăpâni ai lucrurilor pământului. Acest mesaj este adesea greşit înțeles din cauza lipsei de percepție a sensului mistic conținut în cuvinte. Cuvântul „blând” nu înseamnă că „sunt atât de blând şi umil” atitudinea şi expresia adepților ipocriți ai formei. Isus nu a învățat niciodată acest lucru şi nu a jucat niciodată acest lucru. El a fost întotdeauna Stăpânul şi nu a căutat niciodată să-şi facă pe adepții săi creaturi ruşinoase, rugătoare şi scâncitoare. El şi-a afirmat stăpânirea în multe feluri şi a acceptat respectul care i se cuvenea, cum ar fi atunci când paharul cu mir prețios a fost turnat peste El. Folosirea de către el a cuvântului, care a fost tradus în mod liber ca

„blând”, a fost în sensul unei atitudini calme şi demne faţă de Puterea Duhului şi o supunere reverentă la îndrumarea ei, nu o „bândeţe” ipocrită şi laşă faţă de alţii.bărbaţi. Certitudinea că aceştia trebuie să „moştenească pământul” înseamnă că trebuie să devină stăpâni ai lucrurilor trecătoare, adică trebuie să se poată ridica deasupra lor, trebuie să devină stăpâni ai pământului datorită „intrării lor în lume”. Împărăţia cerurilor”. „în interiorul lor.

„Fericiţi cei flămânzi şi însetaţi de dreptate, pentru că ei pot fi săturaţi” (Matei 5:6).

Aceasta este promisiunea Maestrului că cei care au căutat Împărăţia Cerurilor (înăuntrul lor) o vor găsi, că foamea şi setea lor spirituală vor fi satisfăcute în singurul mod posibil.

„Fericiţi cei milostivi, căci ei vor dobândi milă”. (Matei 5:7.)

Aici se învaţă binecuvântarea pentru răbdare, bunătate, îngăduinţă şi absenţa fanatismului şi răsplata care vine ca o consecinţă naturală a unei astfel de atitudini a minţii.

„Fericiţi cei curaţi cu inima, că ei vor vedea pe Dumnezeu”. (Matei 5:8.)

Iată asigurarea că „pentru cei care sunt curaţi, toate lucrurile sunt curate”, că puritatea inimii cuiva şi recunoaşterea lui Dumnezeu din interior duc la o percepţie a lui Dumnezeu din tot. „Cine îl vede pe Dumnezeu în sine, îl vede în toate”, spune un vechi scriitor persan. Şi, într-

adevăr, o astfel de persoană „vede pe Dumnezeu” acolo unde locuieşte El, şi asta este peste tot.

„Fericiți făcătorii de pace, căci ei vor fi numiți copii ai lui Dumnezeu”. (Matei 5:9.)

Iată chemarea către discipol de a-şi folosi înțelepciunea şi puterea în direcția remedierii luptei care decurge din diferitele concepții despre Divinitate şi Adevăr care predomină printre oameni. Cel care este capabil să sublinieze Adevărul care stă la baza tuturor religiilor şi credințelor, devine un copil iubit al lui Dumnezeu. Cel care este capabil să demonstreze că sub toate formele şi ceremoniile, sub diferite nume şi titluri, în spatele diferitelor crezuri şi dogme, există un singur Dumnezeu, la care se înalță toată închinarea, el este un Făcător de pace şi un Fiu al lui Dumnezeu.

„Fericiți cei care au fost prigoniți de dragul dreptății, căci a lor este Împărăția cerurilor. Fericiți sunteți când oamenii vă ocăresc şi vă vor prigoni şi vor zice tot felul de rele împotriva voastră în minciună pentru mine. Bucurați-vă şi fiți foarte fericit, pentru că răsplata ta este mare în ceruri, pentru că aşa i-au prigonit pe proorocii care au fost înaintea ta”. (Matei 5:10-12.)

Cu aceste cuvinte, Isus a căutat să-i mângâie şi să-i încurajeze pe cei care vor fi chemați să ducă Solia în secolele următoare. Şi nu trebuie decât să parcurgeți lista numelor de suflete curajoase care au căutat să mențină flacăra aprinsă, să păstreze învățăturile în puritatea lor originală,

să le protejeze de ipocrizia, ipocrizia, egoismul şi formalismul celor care au căutat şi ei. a obținut locuri de putere în Biserică. spânzurătoare; Miza; Temnita; era răsplata lui. Dar Credința care a fost chemată să se manifeste în timpul persecuțiilor a servit să-i conducă la realizarea Duhului şi astfel cu adevărat „a lor este împărăția cerurilor”.

"Dar voi sunteți sarea pământului; dar dacă sarea se stinge, cu ce va fi sărată? Nu mai este bună la nimic decât să fie aruncată şi călcată în picioare de oameni." (Matei 5:13.)

Aici Isus a avertizat împotriva eşecului Iluminaților de a servi drept aluat care ar trebui să dospească masa oamenilor prin gândurile şi acțiunile lor. Folosirea termenului „sare” în acest sens este familiară tuturor studenților misticii antice. Mâncarea fără sare a fost considerată neplăcută şi nedorită. Cei Puțini erau sarea pământului, menită să-l facă vrednic şi perfect în ansamblu. Dar acolo unde un grăunte de sare îşi pierduse aroma, nu era nimic altceva care să-i confere salinitate şi a devenit inutil şi potrivit doar pentru grămada de gunoi. Datoria „sării” este de a da aromă; datoria Aleşilor este de a da savoare rasei oamenilor.

Tu eşti lumina lumii. Un oraş aşezat pe un deal nu poate fi ascuns. Nici nu aprinzi o lampă şi o pui sub un coş, ci pe sfeşnic; şi dă lumină tuturor celor din casă. Asa ca lasa lumina ta sa stralucească in fata oamenilor; ca să vadă faptele voastre bune şi să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri” (Matei 5:14-16).

Aceste cuvinte, ca şi cele care îl preced, îi învaţă pe aleşi să răspândească lumina care a venit la ei. Ei sunt avertizaţi să nu o ascundă sub acoperirea comportamentului convenţional, ci sunt îndemnaţi să trăiască şi să acţioneze astfel încât oamenii să poată percepe lumina care este în ei, Lumina Spiritului, şi să poată vedea calea cea dreaptă prin razele sale. Un om care are Lumina Duhului strălucind în el este capabil să aprindă lămpile înţelegerii în mintea altor oameni, astfel încât acestea să continue şi să continue.

Aceasta este experienţa celor mai mulţi dintre cei care citesc aceste cuvinte: ei şi-au aprins lămpile cunoaşterii de razele Duhului care emană dintr-un suflet, fie prin gură în gură, prin scris, fie prin contact personal. Spiritualitatea este contagioasă! De aceea răspândiţi! Acesta este sensul acestui pasaj.

„Să nu credeţi că am venit să desfiinţez legea profeţilor; n-am venit să desfiinţez, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun că până nu vor trece cerul şi pământul, nu va trece nici măcar o iotă sau stropire din lege. până se termină totul”. (Matei 5:17-18.)

În acest pasaj, Isus a afirmat în mod pozitiv faptul că El nu preda o nouă doctrină, ci pur şi simplu venise să îndeplinească lucrarea celor care au mers înaintea Lui. El a afirmat valabilitatea Înţelepciunii antice şi a spus că Legea care a fost în vigoare va continua astfel până când cerul şi pământul vor trece, adică până la sfârşitul acestui mare Ciclu Mondial. Cu aceste cuvinte, Isus şi-a proclamat loialitatea faţă de Învăţăturile Ascunse. Celor care susţin că s-a referit la învăţăturile iudaice actuale, le-am sublinia

faptul că a venit să le distrugă, deoarece creştinismul se opune formalismului iudaic şi învățăturilor externe. Isus se referea la Învățăturile Interioare, nu la crezurile exterioare sau la formele religioase. El nu a venit pentru a distruge Învățăturile străvechi, ci pur şi simplu pentru a „împlini", adică pentru a da un nou impuls Înțelepciunii antice.

„Deci, oricine va călca una dintre aceste porunci cele mai mici şi aşa va învăța pe oameni, va fi numit foarte puțin în Împărăția cerurilor; dar oricine le va împlini şi le va învăța, va fi numit mare în Împărăția cerurilor. Căci vă spun că, dacă neprihănirea voastră nu va depăşi pe cea a cărturarilor şi a fariseilor, nu veți intra în nici un fel în Împărăția cerurilor" (Matei 5:19-20).

Aici Isus avertizează împotriva încălcării învățăturilor oculte fundamentale sau a predarii doctrinelor false. De asemenea, le cere oamenilor din nou să facă şi să predice adevărul. Observați referirea la „împărăția cerurilor". Din nou, El subliniază că „neprihănirea" necesară pentru a câştiga „împărăția cerurilor" este ceva foarte diferit de formalismul, ceremonialismul şi „biserica" cărturarilor şi fariseilor, oameni care, în acea zi, au apărat ceea ce predicatorii „ecleziasticii" şi turma lor intolerantă şi îngustă de enoriaşi ca oi reprezintă astăzi. Mai mult decât „îndeplinirea fidelă a îndatoririlor bisericii" este necesară pentru a intra în adevărata „împărăție a cerurilor". Isus a fost întotdeauna duşmanul formalismului îngust care se agață de forme şi cuvinte goale şi care ignoră Duhul. Dacă ar fi să se întoarcă astăzi, El ar alunga din temple hoarda de predicatori profitori şi adepți ipocriți care batjocoresc lucrurile sacre.

„Aţi auzit că li s-a spus odată: „Să nu ucizi; şi oricine va ucide va fi vinovat la judecată; dar vă spun că oricine se mânie pe fratele său se va face vinovat de judecată; şi oricine va spune fratelui său „Şobolan”, va fi în primejdie de sfat; şi oricine spune „Nebun” va fi în pericol de foc iadului. De aceea, dacă aduci darul tău la altar şi acolo îţi aminteşti că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ţi darul acolo înaintea altarului şi du-te, împăcă-te mai întâi cu fratele tău şi apoi vino şi adu-ţi darul. Fii de acord cu potrivnicul tău repede, cât timp eşti cu el; ca nu cumva potrivnicul tău să te dea judecătorului, iar judecătorul să te dea executorului judecătoresc şi să fii aruncat în închisoare. Adevărat vă spun că nu veţi pleca de acolo până nu veţi plăti ultimul sfert” (Matei 5:21-26).

Aceste versete subliniază învăţătura că păcatul constă nu numai în fapte şi acţiuni săvârşite, ci şi în gânduri şi dorinţe adăpostite şi cultivate în minte. Dorinţa şi gândul, binevenite în mintea unei persoane, sunt sămânţa şi germenul păcatului sau al crimei, deşi nu se manifestă niciodată în acţiune. A dori să ucizi este un păcat, la fel ca şi actul de a ucide. Aceasta este o învăţătură ocultă străveche, împărtăşită tuturor candidaţilor la Iniţiere.

„Aţi auzit că s-a spus să nu comite adulter, dar eu vă spun că oricine se uită la o femeie ca să o poftească, a comis deja adulter cu ea în inima lui.

Şi dacă ochiul tău drept te face să te poticneşti, scoate-l şi aruncă-l departe de tine; căci este mai bine pentru tine ca unul din mădularele tale să piară, decât ca tot trupul tău să fie aruncat în iad. Şi dacă mâna ta dreaptă te face să cazi,

taie-o şi aruncă-o, căci este mai bine pentru tine ca unul din mădularele tale să piară, şi nu ca tot trupul tău să meargă în iad. Se mai spunea: Oricine îşi repudiază soţia, să-i dea un certificat de divorţ; dar vă spun că oricine îşi lasă nevasta, cu excepţia curviei, o face adulteră, şi oricine se căsătoreşte cu ea când este divorţată, comite adulter." (Matei 5:27-32).

În acest pasaj, Isus a exprimat detesta tuturor ocultiştilor avansaţi pentru abuzul asupra funcţiilor sexului. Nu numai actul, ci şi gândul din spatele actului a fost condamnat de el. Învăţătura ocultă avansată este că funcţia organizării sexuale este în întregime aceea de procreare; orice altceva este o perversiune a naturii. Isus vorbeşte cu cuvinte puternice bărbaţilor şi femeilor, în acest pasaj, cu privire la această mare întrebare. Partea finală a pasajului este o condamnare a abuzului relaţiei de căsătorie şi a privilegiului divorţului, care era puternic agitat în vremea lui. El a îndreptat o lovitură împotriva contractării neglijente a căsătoriilor şi, în consecinţă, dizolvarea neglijentă a legăturii. Isus credea în sfinţenia vieţii de acasă şi în bunăstarea familiei. Declaraţia sa cu privire la acest subiect este fără echivoc clară şi puternică.

„În plus, aţi auzit că li s-a spus odată: „Să nu te lepi de tine însuţi, ci să-ţi jurăm jurământul înaintea Domnului; dar eu vă spun: să nu juraţi deloc, nici măcar pe cer, pentru că tronul lui Dumnezeu este; nici de pământ, pentru că este aşternutul picioarelor lui; nici prin Ierusalim, pentru că este cetatea marelui Împărat; nici pe capul tău nu vei jura, căci nu poţi face păr alb sau negru. Dar cuvintele tale să fie da, da, nu, nu; căci tot ce este mai mult decât aceasta este de la cel rău." – Matei 5:33-37.

Aici Isus atacă obiceiul înjurăturii, atât de răspândit în vremea lui printre evrei şi alte popoare răsăritene. Îndeamnă simplitatea şi moderarea vorbirii. În acest sens, el este fidel tradiţiilor oculte, care învaţă valoarea gândirii clare şi a vorbirii clare tuturor iniţiaţilor şi neofiţilor.

„Aţi auzit că s-a spus ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte, dar eu vă spun: Nu vă împotriviţi celui rău, ci oricui te loveşte pe obrazul drept, întoarce-l şi pe celălalt. , iar dacă cineva vrea să se lupte cu tine şi să-ţi ia tunica, lasă-l. Şi cine te obligă să mergi o milă, mergi cu el două. Cine îţi cere, dă, şi cine vrea să împrumute de la tine, nu refuza „ (Matei 5:38-42).

În acest pasaj, Isus face aluzie la Legea non-rezistenţei, care în aspectul ei ezoteric este pe deplin înţeleasă de toţi iniţiaţii. Această lege este aplicabilă pe Planul Mental, iar cei care o înţeleg ştiu că preceptele se referă la Atitudinea Mintală a Iniţiaţilor faţă de ceilalţi, atitudine care este în sine o apărare împotriva impunerii. Dragostea alungă ura şi furia. Gândirea înaltă neutralizează planurile rele ale altora.

„Aţi auzit că s-a spus: „Veţi iubi pe aproapele vostru şi veţi urî pe vrăjmaşul vostru. Dar Eu vă spun: Iubeşte-ţi pe vrăjmaşii voştri şi rugaţi-vă pentru cei ce vă prigonesc, ca să fiţi fii ai Tatălui vostru care este în ceruri, căci El aduce soarele Său străluceşte asupra celor răi şi asupra celor buni şi trimite ploaie peste cei drepţi şi cei nelegiuiţi. Căci dacă iubeşti pe cei ce te iubesc, ce răsplată vei avea? Nici măcar vameşii nu fac la fel? Şi dacă salutaţi numai pe fraţii voştri, ce faceţi? mai mult decât alţii? Nu faceţi la fel neamurilor?

Fiți deci desăvârşiți, aşa cum este desăvârşit Tatăl vostru cel ceresc."

(Matei 5:43-48.)

Aici se învață acea toleranță largă, caritate şi iubire care fac atât de mult o parte din toate învățăturile mistice. Este o doctrină total în contradicție cu ideea ortodoxă de toleranță numai pentru cei care sunt de acord cu unul sau care pot trăi conform opiniilor cuiva asupra vieții şi comportamentului. Este marea doctrină largă a Frăției Umane. Isus ne învață că dragostea lui Dumnezeu este dată tuturor, drepte şi nedrepte, şi că această iubire perfectă este scopul şi scopul tuturor celor care doresc să atingă „împărăția" Duhului.

„Vedeți să nu faceți dreptatea voastră înaintea oamenilor, ca să fiți văzuți de ei; altfel nu veți avea răsplată la Tatăl vostru care este în ceruri. De aceea, când veți face milostenie, să nu sunați din trâmbiță înaintea voastră, ca fățarnicii. în sinagogi şi pe străzi, ca să aibă slavă din partea poporului. Adevărat vă spun că şi-au primit răsplata. Dar când dați milostenie, să nu ştie mâna ta stângă ce face dreapta ta, aşa că ca milostenia voastră să fie în ascuns şi Tatăl vostru, care vede în ascuns, vă va răsplăti". (Matei 6:1-4.)

Aceasta este o altă denunțare a „bisericii" şi „bunătății" ostentative şi a posturii religioase. Este o lecție necesară atât astăzi, cât şi pe vremea lui Isus.

„Şi când vă rugaţi, nu fiţi ca făţarnicii, căci lor le place să stea şi să se roage în sinagogi şi la colţurile străzilor, ca să fie văzuţi de oameni. Adevărat vă spun că ei şi-au primit răsplata. Dar voi, când te rogi, intră în camera ta şi închide uşa, roagă-te Tatălui tău, care este în ascuns, şi Tatăl tău, care vede în ascuns, te va răsplăti. Şi când te rogi, nu te foloseşte de repetări deşarte precum neamurile, care Ei gândiţi-vă că vor fi ascultaţi pentru vorbirea lor.De aceea nu fiţi ca ei, căci Tatăl vostru ştie de ce aveţi nevoie înainte de a-l cere. Aşa, rugaţi-vă: Tatăl nostru cel din ceruri, sfinţită-se numele Tău, vino împărăţia Ta, voia Ta. să se facă, precum în cer, aşa şi pe pământ, dă-ne astăzi pâinea noastră cea de toate zilele şi ne iartă nouă datoriile, precum şi noi i-am iertat pe datornicii noştri şi nu ne duce în ispită, mai mult ne izbăveşte de rău, căci dacă tu iartă oamenilor greşelile lor, va face Tatăl lestial te va ierta. Dar dacă nu le veţi ierta oamenilor greşelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greşelile voastre” (Matei 6:5-15).

Iată cuvintele lui Isus cu privire la subiectul Rugăciunii. El avertizează împotriva manifestării ostentative de „evlavie” atât de răspândită în toate bisericile, în toate ţările, în orice moment. El cere ca cineva să se apropie de Tatăl într-un spirit evlavios, lipsit de orice atenţie publică. Apoi le dă discipolilor săi celebrul „Tatăl nostru”, în care este condensată o bogăţie de instrucţiuni şi precepte religioase adevărate. Această rugăciune glorioasă nu are nevoie de o interpretare specială. Lăsaţi toţi cursanţii să citească cuvintele pentru ei înşişi, plini de realizarea Duhului; şi fiecare va primi un mesaj adaptat cerinţelor şi dezvoltării sale. Tatăl nostru este un Arcan al Mesajului Mistic.

„În plus, când posteşti, să nu fii trist ca fățarnicii, pentru că ei îşi desfigurează fețele pentru ca oamenii să vadă că postesc. Adevărat vă spun că şi-au primit răsplata. , când posteşti, unge-ți capul şi spală-ți fața, ca să nu fii văzut de cei care postesc, ci Tatăl tău, care este în ascuns, şi Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti.” (Matei 6:16-18.)

Acesta este un avertisment împotriva atitudinii şi ipostazei „prudențe” pe care o asumă anumiți oameni „buni” din biserici, care şi-ar etala aderarea şi respectarea formei. Isus, ca un adevărat mistic, a detestat toate ipostazele religioase şi nu a pierdut nicio ocazie să le condamne.

„Nu vă strângeți comori pe pământ, unde moliile şi rugina distrug şi unde hoții pătrund şi fură; ci adună comori în ceruri, unde moliile şi rugina nu distrug şi unde hoții nu sparg şi nu fură; jefuieşte: pentru că acolo unde este comoara ta, acolo va fi şi inima ta. Lumina corpului este ochiul; deci, dacă ochiul tău este bun, tot trupul tău va fi plin de lumină. Dar dacă ochiul tău este rău, tot corpul tău va fi în întuneric! Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni; căci fie îl va urî pe unul şi îl va iubi pe celălalt, fie îl va prețui pe unul şi îl va disprețui pe celălalt. Nu poți sluji lui Dumnezeu şi lui Mamona.

De aceea, vă spun: nu vă îngrijorați de viața voastră, de ce veți mânca sau ce veți bea; nici pentru corpul tau, ce trebuie sa porti. Nu este viața mai mult decât mâncarea şi trupul decât îmbrăcămintea? Iată păsările cerului, care nu seamănă, nici nu seceră, nici nu adună în hambare; iar Tatăl vostru ceresc îi hrăneşte.

Nu valorezi mult mai mult decât ei? Şi care dintre voi, prin îngrijorare, poate adăuga un cot la măsura vieții sale? Şi de ce îți pasă de rochie? Luați în considerare crinii câmpului, cum cresc ei; Ei nici nu se chinuie, nici nu toarnă, dar vă spun că nici măcar Solomon în toată gloria lui nu a fost îmbrăcat ca unul dintre ei. Dar dacă Dumnezeu îmbracă astfel iarba câmpului care este astăzi, iar mâine se aruncă în cuptor, nu va face El mult mai mult pentru voi, oameni de puțină credință? Nu vă îngrijorați, deci, spunând: Ce vom mânca? Sau ce vom bea? Sau ce vom purta? Căci după toate aceste lucruri neamurile le caută; pentru că Tatăl vostru ceresc ştie că aveți nevoie de toate aceste lucruri. Dar căutați mai întâi împărăția Lui şi dreptatea Lui şi toate aceste lucruri vi se vor adăuga. Aşa că nu-ți face griji pentru ziua de mâine; pentru că mâine va fi îngrijorat pentru sine. Răul lui este de ajuns pentru ziua aceea." (Matei 6:19-34).

Acesta este cel mai remarcabil pasaj din Noul Testament. Este cea mai remarcabilă frază a lui Isus din Nazaret. În ea este condensată totalitatea învățăturilor oculte despre conduita vieții. Condensează, în câteva rânduri, întreaga doctrină a Karma Yoga, acea ramură a Filosofiei

Yoghin. Ea formează un adevărat simbol al a ceea ce a fost numit „Gândirea Nouă", aşa cum este predat şi susținut de diferitele sale culte şi şcoli. Nu este nevoie să citiți şi să studiați diferitele „ştiințe" metafizice care s-au bucurat de o asemenea popularitate în ultimii ani, dacă cineva citeşte, meditează, studiază şi practică preceptele acestui pasaj minunat din Predica de pe Munte.Fiecare propoziție este o bijuterie, un cristal al celei mai înalte filozofii mistice şi oculte.Pe acest pasaj s-ar putea scrie carte după carte şi chiar şi atunci subiectul ar fi abordat pur şi simplu. Se

învață doctrina unei singure minți față de Spirit şi lucrurile Duhului. Este subliniată nebunia de a fi ataşat de lucrurile materiale. Este forțată lecția de detaşare. Dar marele Adevăr expus în acest pasaj este Puterea CREDINȚEI.Credința este Marele Secret al tuturor Învățăturilor Oculte şi este Cheia Misterelor lor Interioare.Credința este Cheia Maestru care descuie porțile Castelului Realizării. Toți elevii din aceste lecții vor lua acest singur pasaj din Predica de pe Munte şi îl vor memora. Fă-l parte din tine, fă-l parte din viața ta, fă-l regula ta de acțiune şi viață. Viața predată de acest pasaj este adevărata viață a Duhului. Iată adevărata Lumină pe Cale, pentru călăuzirea picioarelor tuturor Misticilor şi Ocultişti!

„Nu judeca, ca să nu fii judecat. Căci cu ce judecată vei judeca, vei fi judecat şi cu ce măsură vei folosi, ți se va măsura. Şi de ce te uiți la paiul care este în ochiul fratelui tău, şi de ce să nu te uiți la tine.. Nu este buşteanul care este în ochiul tău? Sau cum îi vei spune fratelui tău: Lasă-mă să scot paiul din ochiul tău şi iată, buşteanul este în ochiul tău? ? Ipocrite, scoate mai întâi bârna din propriul tău ochi, iar apoi vei vedea clar ca să scoți paiul din ochiul fratelui tău.” (Matei 7:1-5.)

Aici, Iisus dă o altă lovitură puternică neprihănirii de sine a oamenilor „buni” care se îndreptățiră către sine, din secte, crezuri şi culte din toate țările, timpurile şi religiile, prin aceea că avertizează împotriva „Mulțumesc lui Dumnezeu! Sunt mai sfânt decât Dumnezeu. "atitudine. tu" pe care atâția formalişti deşarte o adoptă în relațiile cu alți bărbați.

În aceste cuvinte nemuritoare, Isus a sunat de-a lungul eilor de timp o mustrare usturătoare pentru judecătorii ipocriți ai altor oameni, acei oameni care doresc să „reformeze” pe alții pentru a se potrivi propriilor standarde din gura Stăpânului său sunt mulți aşa-numiți. adepții au mustrat.

„Nu dați ce este sfânt câinilor şi nu vă aruncați mărgăritarele voastre înaintea porcilor, ca nu cumva să le calce în picioare şi să se întoarcă şi să vă sfâşie”. (Matei 7:6.)

Iată avertismentul către inițiați să nu ofere mulțimii o sărbătoare cu cele mai înalte învățături ale lor, care cu instincte de porc să profaneze Sărbătoarea Divină şi să sfâşie pe cei care le-au pregătit-o. Adevărul acestui avertisment a fost mărturisit de soarta acelor suflete glorioase care, fără să țină seama de el, au încercat să dea Adevărul minților animale ale mulțimii şi au fost omorâți pentru nebunia lor. Chiar şi Isus însuşi şi-a întâlnit soarta neglijând tocmai această regulă, permițând simpatiei sale să-şi învingă judecata.

„Cereți şi vi se va da; căutați şi veți găsi; bateți şi uşa vi se va deschide; căci oricine cere primeşte, şi cine caută găseşte; şi celui ce bate i se va deschide. cere pâine, îi va da o piatră, sau dacă îi cere un peşte, îi va da un şarpe? Ei bine, dacă tu, rău fiind, ştii să faci daruri bune copiilor tăi, cu cât mai mult? Tată, care este în ceruri, dă daruri bune? ce ceri de la ei? Orice vrei să-ți facă oamenii, fă-le şi lor, căci aceasta este legea şi profeția.” (Matei 7:7-12.)

Iată un alt mesaj arzător pentru ca oamenii să trăiască în lumina Credinţei în Duhul. Şi un avertisment că, dacă nu acționează corect cu alți bărbați, nu se putea aştepta să fie tratat corect. Este lecția de semănat şi de secerat, lecția Legii Karmei. Isus este mai emfatic în aceste afirmații.

El nu spune doar: "Fă asta! Fă asta!" Se spune cu tărie: „Aceasta este Legea!” Şi aşa este: oamenii sunt pedepsiți pentru faptele lor rele, nu pentru ei.

„Intră pe poarta cea strâmtă, căci largă este poarta şi lată este drumul care duce la pierzare, şi mulți sunt cei care intră pe ea. Căci îngustă este poarta şi îngustă este drumul care duce la viață şi puțini sunt cei care intra prin ea.o gasesc". (Matei 7:13-14.)

Aceasta este cea mai înaltă învățătură ocultă. Cât de puțini sunt cei care îşi găsesc drumul către Realizarea propriei Divinități? Îngustă este într-adevăr poarta şi îngustă este calea care duce la scop. Masele urmează poteca largă, ca proştii, dar puțini văd chiar şi intrarea îngustă în Cale.

„Feriți-vă de proorocii mincinoşi, care vin la voi în haine de oaie, dar pe dinăuntru sunt lupi răpitori. După roadele lor îi veți cunoaşte. Culegi struguri din spini sau smochine din ciulini? Deci orice pom bun aduce roade bune, dar un pomul putred face roade rele.Un pom bun nu poate face roade rele, nici un pom putred nu poate da roade bune.Orice pom care nu face roade bune este tăiat şi aruncat în foc.

Prin urmare, după roadele lor îi veți cunoaşte. Nu oricine îmi spune: Doamne, Doamne, va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui care este în ceruri. Mulți îmi vor spune în ziua aceea: Doamne, Doamne, n-am proorocit în numele Tău şi în numele Tău am scos demoni şi în numele Tău am făcut multe fapte mărețe? Şi atunci le voi declara: Nu v-am cunoscut niciodată; depărtați-vă de la Mine, făcători de nelegiuire" (Matei 7:15-23).

Iată avertismentul remarcabil împotriva folosirii pervertite a puterilor oculte, prostituția Darurilor Spiritului, Magia Neagră, pe scurt.

Pentru că, după cum ştie toată lumea, forțele oculte pot fi puse atât în scopuri ticăloase, cât şi demne. După roadele lui vei cunoaşte binele de rău. Cel ale cărui învățături îi fac pe oameni slabi, ca oile şi servil, creduli care se sprijină pe conducători, este un pom care dă roade rele. Aşa sunt lupii în haine de oaie, care se îngrăşează pe trupurile, substanțele şi sufletele victimelor lor.

Dar cei care îi conduc pe oameni să fie Bărbați, da, Super-Oameni, produc roadele bune ale Duhului. Nu vă lăsați păcăliți de nume, cuvinte, crezuri sau pretenții, nu, nici măcar de miracole. Priveşte întotdeauna efectul produs, fructele pomului şi guvernează-te în consecință.

„Deci, oricine aude aceste cuvinte ale mele şi le va împlini va fi ca un om înțelept, care şi-a zidit casa pe stâncă şi a căzut ploaia şi au venit torenți şi au suflat vânturile şi au bătut împotriva acelei case şi s-a făcut să nu cadă, pentru că a

fost întemeiată pe stâncă. Şi oricine aude aceste cuvinte ale mele şi nu le va împlini, va fi ca un om nebun care şi-a zidit casa pe nisip şi a căzut ploaia şi au venit râuri şi au suflat vânturi şi a bătut casa aceea şi a căzut. mare a fost. ruina lor" (Matei 7:24-27).

În aceste cuvinte de despărțire din Predica de pe Munte, Isus a transmis un Mesaj tuturor celor care vor asculta sau vor citi cuvintele Sale şi care mărturisesc că sunt discipolii Săi.

El a ordonat o astfel de construcție pe stânca veşnică a Adevărului, stânca veacurilor, care îşi avea fundamentele în principiile de bază ale Ființei. El i-a avertizat să nu construiască pe nisipurile mişcătoare ale teologiei şi dogmatismului, care cu siguranță vor fi măturate de furtuni. de timp. pe etern, este întemeiat creştinismul mistic. Şi încă rămâne neatins de furtunile de critică, opoziție şi învățătură care au aşezat multe edificii teologice în trecut şi acum bat cu o vigoare reînnoită asupra structurilor fragile rămase, care încă tremură sub tensiune astăzi.

Creştinismul mistic invită „Noua Teologie", „Critica Superioară", „Critica Ştiinței"; căci acestea nu vor tinde decât să dovedească adevărurile principiilor sale fundamentale. În creştinismul mistic, religia, filosofia şi ştiința sunt cunoscute a fi unul şi acelaşi lucru. Nu există niciun conflict între Ştiință şi Religie; Filosofie şi Religie; sau Filosofie şi Ştiințe. Ele sunt orice, în afară de nume pentru Unicul Adevăr. Există un singur Adevăr, nu poate fi mai mult de unul.

Şi aşa spuneţi-i cu numele de Religie, numele de Ştiinţă, numele de Filosofie, nu contează, pentru că înseamnă acelaşi lucru. Nu există altceva decât Adevărul; nimic altceva nu există cu adevărat.

Tot ceea ce nu este Adevărul este Iluzie, Maya, Nimic. Iar creştinismul mistic se bazează pe Stânca Adevărului, fără să ne temem de vânturi sau de furtunile care testează stabilitatea tuturor structurilor gândirii. Asemenea fondatorului său, a fost întotdeauna, va fi mereu, de la începutul fără început până la sfârşitul fără sfârşit. La fel şi ieri, azi şi mâine.

METANOIA8.COM

Transformare profundă a minții şi a inimii

Puterea de voință fără efort

Eat the Va to Pieces

Cum să-ți faci fostul partener să fie cel mai bun prieten al tău

Toate cărțile sunt traduse în peste 20 de limbi diferite.

Le puteți obține pe marile platforme online de vânzare de cărți.

INDEX

VENIREA MAESTRULUI

MISTERUL NAŞTERII FECIOARĂ

TINERETEA MISTICA LUI ISUS

PRINCIPIUL MINISTERULUI

FUNDAMENTUL LUCRĂRII

MUNCĂ DE ORGANIZARE

ÎNCEPUTUL SFÂRŞITULUI

MUNCĂ LA SFÂRŞITUL VIŢII

ÎNVĂŢĂŢILE INTERIOARE

DOCTRINA SECRETĂ

ÎNŢELEPCIUNEA STRACHE

MESAJUL MAESTRICULUI